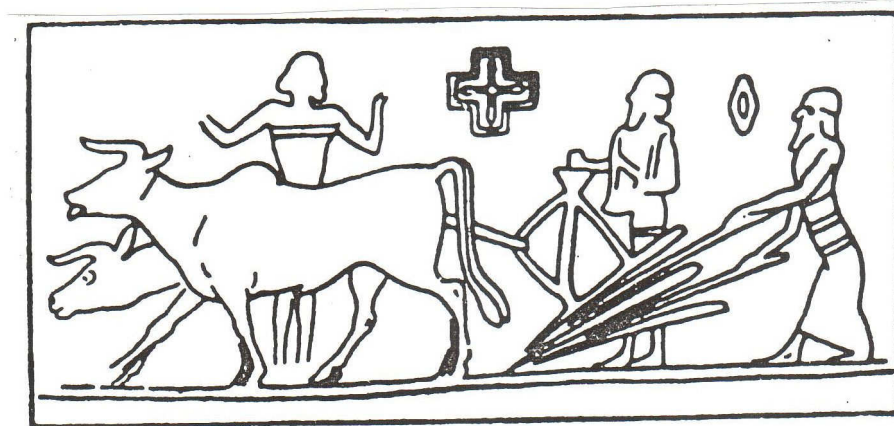

Sípos Erzsébet

KIEGÉSZÍTÉSEK

1. *A Két Jézus* című tanulmányhoz

2. *Sumer – a sumer istenek világa* *ENKI Elveszett Könyve* alapján

KIEGÉSZÍTÉS 1.

„A KÉT JÉZUS” című tanulmányhoz, mely a MEK-en lévő dolgozatok közül a 2013-ban megjelent „TITKOS TÁRSASÁGOK” második részéhez tartozik.

Habár lassan hozzászokunk, hogy az események nem egészen úgy történtek, ahogy eddig ismertük, az érdeklődés ugyanolyan most is, mint volt bármikor, például Jézus életére vonatkozóan. Élete, gyógyításai titokzatosak, felfoghatatlanok.

Badiny Jós Ferenc váratlan kijelentése: „két Jézus volt”, forradalmi bejelentésnek tűnt. Megjelentette Jézusról szóló könyvét „Jézus Király a Pártus herceg” címmel, mely méltán számított nagy érdeklődésre. Aztán elolvassa a könyvet, már nem tudta az ember, mit is gondoljon. A történelmi, Biblia-i Jézust mellőzve, a Pártus herceget tette meg az igazi Jézusnak. Lehetett akár egy másik nagyhatású tanító is, aki felkészült volt, és késztetést érzett, hogy megszólítsa az embereket, például a Badiny által IE.ZU-nak nevezett herceg; de vajon tudott-e gyógyítani, halottat feltámasztani? Ebből a szempontból a bibliai Jézus egyedülálló, senkivel össze nem téveszthető. Adjuk vissza Jézusnak, ami Jézusé! A Biblia olykor elfogult, naiv; vagy kegyeletből elhallgat eseményeket, más esetekben olyan hihetetlen csodákról ír, amelyek a leírt formában nem történhettek meg; – de mégiscsak egy dokumentum, alapul lehet venni.

Jézus korában nagy szerepük volt a jelképeknek, ezért az eseményeket sok esetben a szimbólumok értelmezésével lehet csak megérteni, és nem lehet szó-szerint venni. Pl.: „Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem azt” (János 2: 19.). A Szerző hosszú oldalakat szentel a sumer isteneknek, de csak Enlilről, Inannáról beszél, és túlfűtött, érzelmős módon fejezi ki irántuk érzett elragadtatását, másokkal viszont nem foglalkozik.

Egy Enlilről fennmaradt korabeli vélemény:

„A város,
melyet Enlil úr szélvihar prédájául szánt,...
Urunk, te bosszúálló!
Urunk, te pusztító!
Keményszívű, rettenetes, büntető isten!”

(„Siralmas ének”; – Agyagtáblák üzenete).

A történelmi Jézusról lesz szó a továbbiakban, de azért nem megyünk el szó nélkül a Pártus herceg mellett sem.

Kr. e. III–I. évezred között állt fenn a hatalmas **Ariana-birodalom**. Ez volt a közös **Ariai-korszak** (Ipolyi Arnold: *Magyar Mythologia*; – *Történelmi Atlasz*, 1966; – *Az Özönvízről a Honfoglalásig* c. dolgozatban). Területe az Eufrátesztől a Hindu-Kush-ig húzódtott, meghatározó volt a névadó **AR, Ari** nép! Később a térség területén új birodalom körvonalazódik, neve először: **Aria**, majd **Pártus Birodalom**. Területe az Eufrátesztől az Indus-folyóig terjed. Első tartománya Hyrkania volt a Kaszpi-tenger délkeleti sarkánál, majd újabb, de nagyjából ugyanazokkal a tartományokkal bővül birodalmá.

Fővárosa Ktésziphón; hivatalos nyelvek: pártus, perzsa; – államvallás: zoroasztrizmus; – államforma: monarchia; az Arsakida dinasztia uralja; – diplomáciai nyelv a görög.

A Pártus herceg élete a Pártus Birodalom fénykorához kapcsolódik. A Birodalom fennállása Kr. e. 247-től Kr. u. 228-ig tartott.

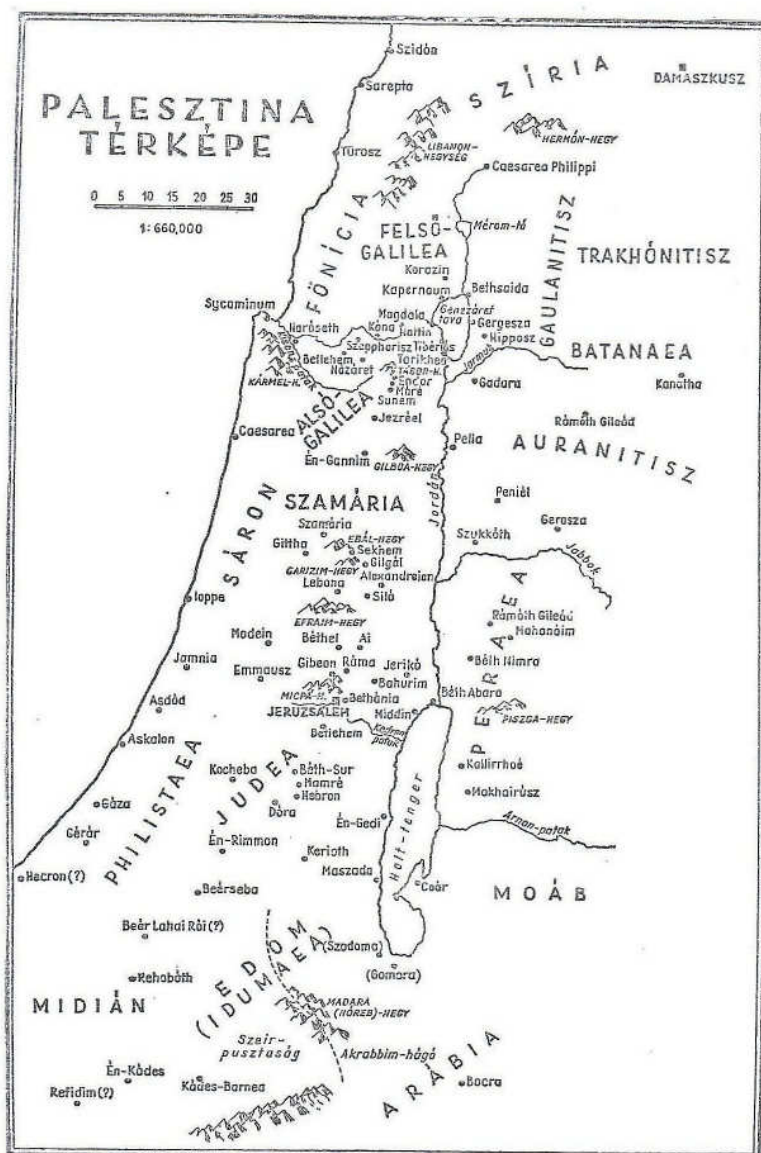
Az **ARS**akida királyok uralták a hatalmas területet I. Arsak Tiridatésztól az L. (ötvenedik) IV. Tiridatész Artavazd királyig. Északnyugaton különálló területként, de valószínű pártus fennhatóság alá tartozóan állt fenn az Adiabene tartomány. Helytartója a tárgyalt időszakban Nakeb Adiabene herceg volt, hitvese Grapte Kharax hercegnő. A *Kharax* név történelmi atlaszokon Dél-Mezopotámia Ur nevű városa mellett bukkan fel. „*KHARAX volt a központja a Pártus Birodalom ázsiai kereskedelmi hajóforgalmának még a sasanida-perzsák alatt is...*”; – *önálló pártus provincia*” volt (Badiny J. Ferenc: *Jézus Király...*). A Grapte Kharax név tehát innen ered.

(Általában vagy városok adtak nevet uralkodóknak, vagy a tartomány, város kapta nevét az uralkodóról.) Nakeb Adiabene herceget Kr. e. 50–40 között nevezték ki helytartónak P.A.KUR („a Hegyvidék Ura”) méltóságnévvel a tartomány élére. A tartomány fővárosa Edessza, későbbi nevén Urfa (itt tárták fel Göbekli-tepe óriási monolitjait; a település tehát rendkívül régi eredetű lehet, és az ősi-, ókori időkben a térség szakrális központjaként funkcionálhatott), híres volt jelentős (agyagtábla) könyvtáráról. A nagy templomok őrizték a levéltárakat.

I. e. 42-ben Bazarpan pártus király látogatást tesz Adiabene tartományban a hercegi párnál. A pártus királyok támogatták a Hasmóneusok trónra jutását Heróddessal szemben. A látogatás idején Bazarpan éppen Makkabeus Aristobulo-t segítette uralomra jutásában.

Az uralkodó hercegi párnak nem született gyermeke. Zsidó „tanácsadók” rábeszéltek őket, hogy vegyék fel a zsidó vallást, mondván: „majd az Úr meghallgatja kérésüket”. Így tettek, nyomtatékul nagy összegű adományokat juttattak különböző zsidó testületeknek, palotát is építettek Jeruzsálemben; de minden igyekezetük hiábavalónak bizonyult, hosszú éveken át hasztalanul fohászkodtak Jehovához. Csalódottságukban szakítottak a zsidó vallással, viszont azt a tanácsot kapták szippari mágus papoktól, hogy kérjék Ywissa mágus-nő segítségét. A tanácsot követve végre megszületett lányuk, Mirijam (Badiny; – u. o.), aki „templomi szűz”-ként nevelkedett valószínű Edesszában. (Általában a főváros fő templomához bentlakásos intézmény, iskola, könyvtár, kolostor is tartozott, az itt tanuló lányok voltak a „templomi szűzek”. Felnőve, nem tudjuk kihez adták férjhez Mirijam hercegnőt. Felmerül Adiabene Yusuf Pandar neve, aki követte nagybátyját a helytartói poszton. Valószínű Ő lett Mirijam férje, közös gyermekük a Pártus herceg, aki számára az akkor elsajátítható legmagasabb tudást biztosították. A herceg tanulmányait Sipparban, UTU napisten városában fejezhette be, mely akkor a legmagasabb igényű, főiskolai szintig terjedő oktatási rendszert jelentette, mágusképzés is folyt itt és csillagászati központja volt a birodalomnak. Így volt csillagvizsgálója, és hatalmas agyagtábla könyvtárral rendelkezett.

A bibliai Jézus valóban született a júdeai Betlehemben, ugyanis József, Mária férje, Jézus nevelőapja ott született, és a népszámlálkor mindenkinek a szülőhelyén kellett regisztráltatnia magát; Mária pedig „mindenórás” állapotában kelt útra Józseffel, és a nagy tömeg miatt kiszorultak a fogadókból, így csak egy jászol jutott a kis Jézusnak. De mit keresett volna ott egy Adiabene hercegnő, aki Edesszában született a királyi palotában, hiszen annyira várták már ennek a gyermeknek a megszületését! Felnőve sem volt oka, hogy szülés miatt a lábát is kitegye a palotából, főleg nem Betlehembe hogy itt szülje meg gyermekét, ami akkor egy falusias porfészek lehetett, ahol nekik valószínű palotájuk sem volt, miután szülei Jeruzsálemben építették meg, amikor még Jehova révén reméltek gyermekáldást.

Államok:

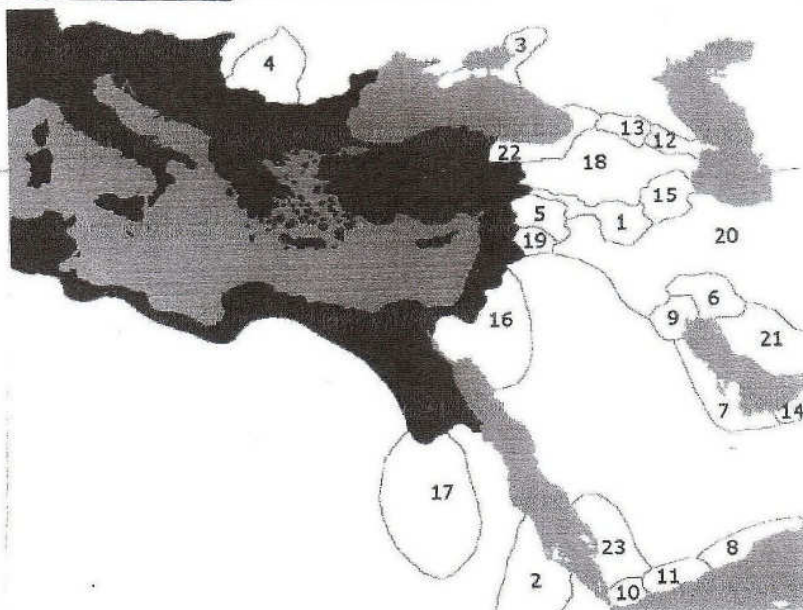
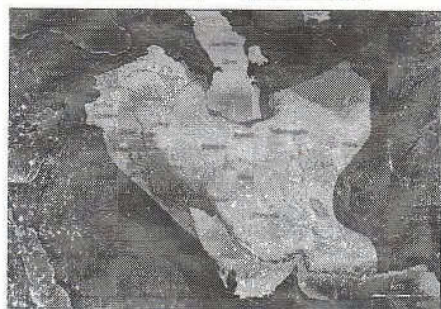
1. Aclabene – szír nyelvű állam, Róma a II. században hódította meg
2. Axum – etióp nyelvű állam, az arabok hódították meg a X. században
3. Boszporusz – görög nyelvű állam, Róma vazallusa, a VII. században a bolgárok hódították meg, itt jött létre az első bolgár állam
4. Dákia (Dacia) – dák nyelvű állam, Róma a II. században hódította meg
5. Edessza – szír nyelvű állam, Róma a III. században hódította meg
6. Elám – elámi nyelvű állam, a Partus Birodalom vazallusa
7. Gerrha – arab nyelvű állam, a mai Bahrein őse
8. Hadramiut – arab nyelvű állam, a mai Jemen egyik őse
9. Harakéna – perzsa nyelvű állam, a Partus Birodalom vazallusa
10. Himjar – szemita nyelvű állam, az arabok hódították meg a VI. században
11. Kataban – arab nyelvű állam, a mai Jemen egyik őse
12. Kaukázusi Albánia – örmény nyelvű állam, a Partus Birodalom vazallusa, Perzsia a VIII. században hódította meg, a mai Örményország egyik őse
13. Kaukázusi Ibéria – grúz nyelvű állam, Róma és Perzsia felosztotta egymás közt a VI. században, a mai Grúzia őse
14. Mazun – arab nyelvű állam, a mai Omán őse
15. Média Atropatene – perzsa nyelvű állam, a Partus Birodalom vazallusa, Perzsia a II. században hódította meg
16. Nabatea – szír nyelvű állam, Róma a II. században hódította meg
17. Núbia – egyiptomi nyelvű állam, Axum hódította meg a IV. században
18. Örményország – örmény nyelvű állam, Róma és Perzsia felosztotta egymás közt a VI. században, a mai Örményország egyik őse
19. Palmíra – görög nyelvű állam, Róma az I. sz. 30-as éveinek végén hódította meg
20. Pártia, Pártus Birodalom – pártus nyelvű állam, Perzsia a III. században hódította meg, a mai Irán egyik őse
21. Perzsia – perzsa nyelvű állam, az arabok hódították meg a VII. században, a mai Irán egyik őse
22. Pontusz – görög nyelvű állam, Róma a I. sz. második felében hódította meg
23. Sába – arab nyelvű állam, a mai Jemen egyik őse

Térkép 33-ból

Közzétéve 2012-07-05 Szerző: maxval bircaman

Pártus Birodalom

Kr. e. 247 – Kr. u. 226

Palesztina térképe
Robert Graves: Jézus király
Pártus Birodalom – Wikipedia, Internet.

A történelmi JÉZUS

Lévi törzse a tizenkét izraeli törzs egyike volt. Mózes II. könyve 6. rész 14. versétől olvashatjuk a „nemzetségi táblázatot”, miszerint Lévi unokája, Amráf feleségül veszi apja húgát. Ebből a házasságból születik Áron és Mózes. Áront és utódait maga az Úr jelöli ki a mindenkori papi tisztség betöltésére. Áron fia, Eleázár után a huszonegyedik főpap Hilkija, az ő fia volt Jeremiás, a próféta. Testvére, Azarja viszi tovább a főpapi vonalat, őtána főpapok sora következik. A sor végén:

Jehocadak („Áron papi házából”; – a „cadak”/cádok, azaz főpap);

Józsue;

Joakim (i. e. 453-tól);

Simon, Júdás Makkabeus egyik testvére; – a Hasmóneusok másik ága uralkodói hatalomra tört.

Hiszkija – Makkabeus I. János Hirkanosz fia;

Jojada, az ő lányai voltak Hanna és Erzsébet.

(J. Flavius: *A zsidó háború*; – L. Gardner: *A Szent Frigyláda...*)

Hanna férje Joákim, lányuk Mária, Jézus anyja. – Erzsébet férje Zakariás, fiuk Keresztelő János.

Joákim, Zakariás magas tisztségeket töltöttek be, és a *Királyi Örökösök nemzetségéhez tartoztak*. Joákim a Főtörvényszék bírása volt és farizeus (a farizeusok eredeti tisztségük szerint a közérkölcsök őrzői voltak).

Zakariás cádok, azaz főpap volt Jeruzsálemben.

Itt említem meg Arimathiai József nevét, aki – nem tudni milyen ágon – közel állt Jézus családjához. Ott volt Jézus keresztre feszítésénél, majd Ő vettette le a keresztről, végül az Ő sírboltjába „temették”.

Képviselő volt a nagy Szanhedrinben, volt szava a legmagasabb körökben is. Kiemelt ügyekben a főtörvényszék elnökei az „ékezzőlásáról” közsímert titkárukat, Arimathiai Józsefet küldték követségbe.

Zakariás alapos kutatásokat végzett, hogy az ősi írásokból összegyűjtse az eljövendő Messiásról szóló próféciákat. Hat lehetséges Messiásról szóltak a jövendölések:

Dávid Fia – a Pásztorkirály (Ezékiel, Zakariás, Malakiás, Ézsaiás). Ő egy harcos vezető lett volna. Jézus a harcnak még a gondolatától is iszonyodott. Jézus nem lehetett a Dávid-fia Messiás, és egyáltalán Dávid fia sem, pedig az egész *Máté Evangéliuma* tele van a Jézusra vonatkozó „Dávid Fia” emlegetéssel.

József fia – vagy Efraim Fia, szintén harcos, az északi tíz izraeli törzs élén képzeltek el, mint a „Tíz Törzs királyát”.

Ézsaiásnak volt egy másik Messiás-jelöltje is, aki majd Edomból fog eljönni. Edomból jött Heródes is és első felesége, Dorisz, akik nem voltak zsidók. Trónörökös fiuk, Antipatrosz lett volna Jézus apja? (Robert Graves: *Jézus Király* című könyvében ezt a hipotézist dolgozta fel több forrásból támogatva, de valószínű nem ez a változat valósult meg. A Szerző maga is érezte, mert könyve végén felvetette, hogy „Jézus vagy a természet szokásos rendje szerint született, vagy pedig valami olyan misztikus lény, mint Perszeusz vagy Prométheusz.” – [azaz félisten!], „Történelmi kommentár”.)

Az „Ember Fia” (Dániel jövendölése). A *Bibliában* számos helyen olvassuk az „Ember Fia” kifejezést.

A Nagy Főpap-király, aki Lévi törzséből fog érkezni (*Lévi testamentuma*).

A Szenvedő Szolga (Ézsaiásnál, 53.). (R. Graves: *Jézus Király*, 211. o.)

A „Dávid Fia” kifejezéshez jegyezném meg, hogy *Jézus nem Júda törzséből származott*; anyai ágon a Hasmóneus paphercegekig vezet a sor, ami Áron papi ágát jelenti, így tehát *Lévi törzse* nevezhető inkább leszármazási vonalnak (L. Gardner: *Jézus családja*; *A Szent Frigyláda...*). Az ősiségben minden más esetben is elsősorban az anya kiléte határozta meg az utód faji hovatartozását, de Jézus származásánál különösen így volt, mert Őnála egyedül az anyai ág vehető figyelembe.

Dávid viszont Júda törzséből származott, ezért keresték fel a zsidó papok Dávid atyját, hogy egyik fiában talán megtalálják az igazi zsidó, Júda házából való, trónra alkalmas utódot. Dávidban vélték felfedezni, az akkor még juhokat terelgető gyereken. Zűrzavar van Jézus születési helye körül is. József, Mária galileaiak voltak, Alsó-Galilea Názáret nevű helységéből indultak a népszámlálásra a júdeai Betlehembe, ahol József, Jézus nevelőapja született (itt született Dávid is). Egyébként József volt a Dávid-i leszármazott, de az írások szerint vérségiileg nem volt köze Jézushoz.

Két Betlehemről beszélünk. Alsó-Galileában, mely az előbb említett Názárettől 8–10 km-re feküdt északnyugatra, volt az egyik, amiről szó van történetünkben; a másik Betlehem Júdeában volt Jeruzsálemtől délnyugatra, kb. 40–45 km-nyi távolságban; az itt közölt történelmi atlasz nem jelöli, de más tört. atlaszokban meg lehet találni.

(Az előző dolgozatban az adatokat tévesen közöltem. Tehát Jézust joggal nevezték Názáretinek, mivel Názáretben nevelkedett 12 éves koráig, és később is ide térhetett mindig vissza; ugyanakkor valóban, nazaréus vallású is volt.)

Jézus fiú testvérei: Jakab, József, Simon, Júdás; – nőtestvérei: Johanna, Sára, Salome. Csoda, hogy a lányok neve egyáltalán fennmaradt, a zsidók ugyanis nem becsülték a nőket, sokszor nem is tartották számon őket. Jézus is mindig elmarasztalóan nyilatkozott róluk. Néha olvasni is kínos, Jézus milyen kelletlenül, szinte elutasítóan viszonyult édesanyjához, családjához.

Jobban is megbecsülhette volna a női nemet, mert női követői támogatták őket útjaikon anyagilag. Amikor viszont a férfiek megtiltották asszonyaiknak a további támogatást, attól kezdve sokat éheztek, kenyeret például napokig nem ettek, következett a kalásztépés és egyebek; halásztak. A tanítványok Jézushoz csatlakozva feladták kenyérkereső munkájukat, otthonról sem számíthattak támogatásra, még jó, ha a családra kivetett kötelező adót ki tudták fizetni.

Jézus egyedül Magdalai Máriát tisztelte (neve helyesen Mária Magdala). Előkelő családból származott, apja, Szírusz a szíriai királyi ház rokona, főpap. Anyja, Eucharía a Hasmóneus-ház pap-hercegi ágának leszármazottja. Palotájuk védművéről vagy tornyáról: „migdál” kapta a város a Magdala nevet. A Karmelben tanult, azaz a Kármel hegyen lévő egyetemi bentlakásos kolostorban, ahol pappá szentelték; – az intézményt a nazaréusok működtették. (Jézus, viszont ha meg is fordult az intézményben valószínű nem töltött ott hosszú időt.)

Jézus nagyra becsülte Máriát műveltsége, látnoki képessége, nagy tudása miatt; így jellemezte: „aki mindent tud”.

Mária csatlakozott Jézus tanítványaihoz, később a gnosztikus írások szerint házastársak lettek, gyerekeik is születtek.

Jézus nazarénus hiten élt („nazara”= igazság). A kereszténység csak Jézus halála után kezdett elterjedni. Jézus idejében a nazarénus egyház püspöke Jakab volt, Jézus testvére, akit óriási tisztelet övezett; Jézus gyakran hangoztatta: forduljatok Jakabhoz, az Igazhoz.

A korábban élt Melkizedek, Ábrahám kortársa szintén a vallás híve. Ábrahám i. e. 1960 körül vándorolt ki Ur-ból. A Melkizedek névben a „zedek” = cádok, főpap. Él-Eljon híveként Sálem, a későbbi Jeruzsálem pap-királya volt. Pál írja Melkizedekről: „*Apa nélkül, anya nélkül, nemzetség nélkül való; sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs.*” Az igazság és a békesség királya volt (Pál: Zsidókhoz írt... 7: 2-3.) Melkizedek titokzatos élete arra vall, hogy *félisten* volt.

A Biblia még Sámsonat említi nazarénusként. Anyjának sokáig nem született gyermeke, majd egy „angyal” közölte vele, hogy fiat fog szülni. A félisteni származású gyermekeknek több esetben „angyal” hozta a hírt; Sámsonnál kikötve, hogy felnőve nem ihat szeszes italt, és vágószerszám nem érintheti a haját (ezek alap-követelmények voltak a nazarénusoknak).

Minden korai nagy kultúrában, a várhatóan kiemelkedő feladatokra születendő gyermekek esetében beavatkoztak az Égiek természetesen még fogantatásuk előtt. Félisten volt az ős Árpád, aki Arpacs néven mint pateszi kormányozta a Tigris- és Zab-folyókák melléki Arpacsi-tartományt (Árpád-földet) i. e. 3981 és 3965 között. „Polgári” foglalkozása szerint Ő volt a legmagasabb végzettségű arbag sámán (orvos/gyógyító). Már akkor a hosszú élet titkát kutatta, és egészséges, növényi alapú étrendet, és mindenben mérsékletes életmódot javasolt (Arvisura I. 128. o.; – Bíró József: *A szabir-magyarok őstörténete*).

Sumer eposzok írnak további félisteni királyokról. A 22. [A Hajdankor királyai] cím alatt olvassuk: az uruki „*E'annában Meszki'aggaser, Utu isten fia, úr volt, király volt, 234 éven át uralkodott.*” Továbbá UTU napisten fia volt Enmerkar, Uruk királya. A 24. 25. [Enmerkar versengése Aratta urával; valamint a [Lugalbanda] eposzokban 14 alkalommal találkozunk az „*Utu isten fia*” kifejezéssel.

(A számmal jelzett művek: A *sumer irodalom kistükre* című gyűjteményből valók, Komoróczy Géza fordításában.)

Sok törvényes frigy is keletkezett istenek és földi halandók között, esetükben: Ninszuna istennő és a megistenült Lugalbanda uruki király között. Ebből a nászból született Gilgameš – Ő kétharmadrészt volt isten. „*Termete tizenegy könyök – ez a magassága, mellkasának kerülete kilenc arasz.*” (Gilgameš – *Agyagtáblák üzenete*; Rákos Sándor fordítása; Komoróczy Géza jegyzeteivel. – Sem Komoróczy Géza, sem Rákos Sándor nem tettek jelet az s fölé [„š”]. Enki ... *Könyvében* a fordító „sh”-ként írja; amikor a könyvből idézek én is így írom. Gilgameš az itt megadott mértékek szerint óriás volt; de a sumer istenek általában 2,4–2,5 m magasak voltak.)

Noé/Ziuszudra szintén félisten volt. Apja, Láamekh hosszú újáról hazatérve egy rendkívüli gyermeket talált felesége mellett a bölcsőben. Megdöbbsent, mert a szép gyermek nem hasonlított Láamekhre sőt egyetlen családtagjára sem; és elcsodálkozott annak szépségén, hangot adva gyanújának, hogy a gyermek nem az övé. Láamekh elkeseredett. Ezt látva hitvese, Bath-Énós megpróbálta tagadni, hogy a fehér bőrű, világos hajú, tündöklő szemű, rózsás arcú csecsemő egy isten fia lenne. (Pedig az volt: Enki isten fia; anyja a Ziuszudra nevet adta neki.)

Más esetekben a nagy tudású istenek titkos genetikai, orvosi technikát alkalmaztak, amikor nem történt testi kapcsolat, és az anyja nem is tudott róla, hogy valami történt volna vele azon kívül, hogy hosszú, különös álmot látott. Majd jött az üzenet, hogy fiat fog szülni.

Láamekh felkereste atyját, Methusélah/Matuszálem pátriárkát, hogy tanácsát kérje. Még ott találta nagyatyját, Énókhót is, mert utóbbit csak 365 éves korában „*vevé az Isten magához*” (de ez nem feltétlenül jelentette Énókh halálát). A család úgy döntött, hogy befogadják a gyermeket, mert úgy érezték, az Úrnak célja lehet vele. Igazuk volt, Ziuszudra/Noé/Utnapistim az Özönvíz hajója lett.

Ez az Özönvíz i. e. 4000 és 3500 között pusztított. A Nibiru közeledése változást okozott a Föld vulkánikus tevékenységében, különösen a pólusokon. Hatására az Antarktisz jéghegyei alulról megolvadtak, és belezúdultak az óceánba, gigászi vízfalakat gerjesztve. A lökéshullámok észak felé haladva, útjuk során mindent lesöpörtek a földfelszínről. (Amivel összetévesztik, az a nagy Özönvíz volt i. e. 9500 körül, az utolsó jégkorszak megszűntekor, de azt feltételezhetően egy, az Atlanti-óceánba becsapódó óriási aszteroida okozta.)

Az áradás megszűntével újra felépítik városaikat; városállamok szerveződnek. I. e. 3100 körül megalakulnak az első dinasztiák (eddig tartott az őskor, kb. 3000-tól kezdődik az ókor). Elindul a királyság intézménye, viszont csakis *félistenekből lehetnek királyok és főpapok!*

Jézust UTU isten *vérszerinti fiaként* a félistenekhez *számítom*. Anyja révén jelentős szellemi örökséget hozhatott magával, felmenői papok, próféták voltak, de mindez sem lett volna elegendő csodás gyógyításaihoz, kellett hozzá egy mindenre átható *tudati erő*, ugyanakkor egy emberfeletti érzékenység, és egy istentől örökölt *emberfeletti mágikus képesség és isteni tudás*. Meghatározó volt Jézus számára az *igazság* – UTU erőssége is az volt.

Jeruzsálemben felnyitották Jézus sírját. Nem volt benne semmi, csak az alsó kölapra bevésve egy egyenlőszárú kereszt, mely a sumer istenek legfőbb szimbóluma volt. Templomosok véshtették oda, akik ismerték *Jézus igaz élettörténetét*. Jézus járhatott Szippárban, mert a következő versrészlet UTU *Bölcsességtáblájáról* való, – mintha Jézus intelmeit olvasnánk:

„Ne tégy rosszat ellenségeddel!
Rossz tett helyébe jót cselekedjél!
.....
Soha ne járj a rosszak tanácsán!
Kenyeret szelj az éhezőknek,
bort tölts a szomjúhozónak,
a szűkölködőt fölruházzad,
tiszteled az alimizsna kérőit.
Segíts a segítség-kérőn,
tégy jót mindig-örökké!

(Z. Sitchin: *A tizenkettedik bolygó*; – a fordítót nem közlik.)

Ki volt UTU (akkádul *Šamaš*)? UTU= Nap, tehát a Napisten volt. A 12-es Sumer Pantheonon belül a „Sorsot megszabó” Hét Nagy Anunna Isten egyike, az **Igazság Ura**. Istenek és emberek bírója; Ő volt, „*ki az istenek döntését meghozza*”, azaz *döntőbíró az Istenek Tanácsában* 6. [Enki és a világrend]. A sumer-akkád törvénykönyvek később is „UTU igaz szavát” tartalmazták.

Városa Szippar, a két folyó közén épült Közép-Mezopotámiában; a pártus időkben kulturális központ lehetett.

Még az óbabiloni korban is az istenség parancsait vették alapul, például Hammurápi is Törvényoszlopán. Az oszlop tetején domborműves ábrázolással UTU/Šamaš látható és Hammurápi, aki „rituális kéztartással” áll az istenség előtt.

Szippar leszállóhely, rakétakilövő központ volt az i. e. 4000–3500 között bekövetkezett özönvíz idejéig; a központ parancsnoka UTU napisten volt, „a tüzes rakéták őre”. Az iraki háború idején az USA légierije bombázta Szippar magaslatát, mivel műszereik még mindig észleltek radioaktivitást. A talaj felszínéhez közel vastag üveggé égett réteget találtak.

Az említett özönvíz után Szippar ismét az istenség városa lett, de az úrkikötőt nem építették újjá.

Jézust 8 napos korában zsidó szokás szerint körülmélték, majd bemutatták a templomban.

Kiemelkedő, rendkívüli adottságai már kisgyermek korában megmutatkoztak. Magától tanult meg olvasni. Amikor az első tanítási órán az iskolamester elkezdte volna az ALEF betű ismertetését, Jézus már az ALEF-hez tartozó összes szimbolikus jelentést is ismerte, és tudását nem rejtette véka alá. Ezért szülei kénytelenek voltak egyik mestertől a másikhoz vinni, mert mindegyikük felmondott neki, és már el sem vállalták, mert mindenütt megelőzte a híre. Végül találtak egy idős papot, az Alexandriából származó Simont, aki örömmel tanította, beavatott lévén maga is sok rendkívüli ismeret birtokosa volt.

Jézus tizenkét éves korára tudósokat megszegyenítő ismeretekkel rendelkezett, és éles logikával tudott érvelni igaza mellett. Gyerekkoráról bőven maradtak fenn leírások, de 12 éves kora után megszűntek. Ekkor látjuk Őt utoljára Jeruzsálemben, amikor lemaradva szüleitől visszament, és a „*templomban, a doktorok között ülve ... őket hallgatta, és kérdezgette őket. És mindnyájan, akik őt hallgatták elálmélkodának az ő értelmén és az ő feleletein*” (Lukács 2: 46-47.). Harmad napon itt találtak rá szülei „elveszett” gyermekükre. 12 éves korára tehát egy rendkívüli, egyedülálló gyermekké fejlődött, de nem tudott gyógyítani. Ezt a képességét az elkövetkező 18 évben sajátította el. Gyerekkorának történeteit egyedül Lukács leírásából ismerjük, majd Ő is átugorja a hiányzó éveket, mert pár vers után ezt írja: „*Maga Jézus pedig mintegy harmincz esztendő volt, mikor tanítani kezdett*” (3: 21-23.). A Jézussal kapcsolatos utolsó pár év eseményeit hasonlóan írták le az Evangelisták.

Jézus 12 éves korára külső megjelenését tekintve középtermetű, vállas, izmos alkatú, sasorrú, balkezes fiúcska volt, haja feketébe játszó sötétvörös; mélyen ülő, tengerzöld szemei parázslottak, amikor valami fontos dolog fölött vitatkozott. A közben eltelt hosszú idő alatt bárhol is volt, nem tétlenkedett, mert harminc évesen kész prófétaként, gyógyítóként lép színre. Tovább gyarapíthatta tudását Egyiptomban, Szipparban, Indiában, Tibetben? Nem tudjuk. Visszatérve gyűjti maga köré tanítványait.

Az esszénus vallás zsidó szekta volt, de hajnalonként kelet felé fordulva, meghajolva, karjaikat szétárva himnuszokkal köszöntötték a felkelő Napot (a szokás inkább a turániakra volt jellemző, mert a zsidók a természeti jelenségeknek még a gondolatától is iszonyodtak). Az esszénusok nagyon erős tilalmak, szabályok szerint éltek; és ez utóbbi lehetett az, amit Jézus idegennynek érzett magától.

A „merkába” egy titokzatos, égen közlekedő szerkezet volt, aminek mibenlétét hétecséses titokként őrizték. Jézus pedig egyik alkalommal éppen a merkábáról tartott ismertető előadást társainak, ezért gyorsan útllaput kötöttek a talpára.

Napjainkra pár év alatt óriásit változott az emberek ezoterikus tanok iránti felfogása. Az érdeklődők szívják magukba az új ismereteket, és fogékonyabbak is lettek a változásokra. Egymás után kerülnek felszínre titkos, apokrif írások; a jelenséghez talán a Vízöntő kora is hozzájárul, amikor – jövendölések szerint – „a titkok feltárnak”.

Még az is elképzelhető, hogy Jézus a hiányzó 18 év alatt valamikor átlépett egy portálon (a petroglifákon spirálok, koncentrikus körök jelzik a kapuk jelenlétét antennás idegen alakok közelében), mint ahogy valószínű ezt tette a nagy polihisztor reneszánsz művész Leonardo da Vinci is, aki bement egy barlangba, ahonnan állítólag csak két év múlva jött elő, majd korát évszázadokkal megelőzve modern, XX. századi tengeraltjáró-, tank-, helikopter-szerű szerkezetekkel bővítette addigi számtalan (végül több ezer) találmányát.

A Torinói lepel a kereszténység egyik legnagyobb ereklyéje. Legalább ötven alkalommal vetették alá magas szintű vizsgálatoknak a legnevesebb tudósok részvételével, és legmodernebb eszközök bevetésével. A tudomány képtelen reprodukálni a képmást, viszont kimutatták, hogy a vászon Kr. u. 1260 és 1390 között készült, és ez az egyetlen vizsgálati eredmény, ami (95%-ban) biztosnak látszik.

A lepel tehát nem Jézus-korabeli, de **rajta Jézus képmása még lehet az eredeti**. Csak egyetlen emberről képzelhető el a döbbenetes kép megmentése, és ez a művész, egyben tudós, anatómus, fizikus, optikus, hadmérnök, asztronómus, költő-zenész (stb.) Leonardo da Vinci lehetett (Internet: „*Leonardo da Vinci és a torinói lepel*”). A Savoyai Ház/család őrizte Leonardo ott tartózkodása idején a leplet, és ők kérhették fel a mestert a kép felújítására. Leonardo birtokában lehetett olyan technikai tudásnak, olyan képátviteli módszernek – amit a mai tudomány már ismerhet, de a középkorban még ismeretlen volt –, és amivel Leonardo át tudta menteni a képet egy új vászonra.

Jézus gyermek korától tisztában lehetett nem emberi, rendkívül szuggesztív szellemi erejével. Később prófétaként: „*Mert úgy tanítja vala őket, mint a kinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók*” (Máté 7: 29.). A Messiásra vonatkozó jóslatokat nyilván Ő is ismerte, de eleinte talán nem volt biztos benne, hogy Ő lenne a Kiválasztott. Keresztelő János sem volt biztos benne. János közben börtönbe került, de két tanítványát követségbe küldte Jézushoz, hogy megkérdezzék: „*Te vagy-e az, aki eljövendő vala, vagy mást várunk?*” (Lukács 7: 19. vers.) Jézus válasza: „*Elmenvén mondjátok meg Jánosnak amiket láttatok és hallottatok: hogy a vakok szemeik világát veszik, a sánták járnak, a poklosok megtisztulnak, a siketek hallanak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek az evangéliumot prédikáltatik.*”

Az üzenet meggyőzhette Jánost, mert arra biztatta Jézust, hogy vegye magára a Messiás-i küldetést. Jézus a nagy kihíváshoz vállalta a „Szakrális Király” való beavatáshoz szükséges rendkívül nehéz próbákat, melyek többnyire ősi egyiptomi beavatási misztériumokon alapultak. Keresztelő János korábban megkeresztelte, később felkenye a szent olajjal. Jánost az esszénusoknál pappá szentelték, tehát volt hozzá joga, hogy felkenje Jézust. (Graves írja le az egész beavatási folyamatot.)

Jézus gyógyító-, tanítói tevékenysége Alsó-Galileára összpontosult, a Földközi-tenger keleti partja és a Jordán folyó közére, kiterjedve főleg észak-felé. Tanított „saját hazájában” Názáretben is, ahol nem tisztelték. Itt hangzott el híres kijelentése: „*Egy próféta sem kedves az ő hazájában*” (Lukács 4: 24.). Tanítványaival gyakran megfordultak a Galileai-tenger partján, ahol Jézus tanított, gyógyított, vagy tanítványaival halászott.

Szamáriából, Jeruzsálemből és Júdea más városaiból, valamint a Jordánon túlról jött betegek is segítettek. Kapernaum, felső-galileai város neve többször előfordul, továbbá Kána, Korazin, Bethsaida, Betlehem, Tírusz, Szidon, Jerikho, Nain, Idumea, Cezárea, Tibériás, Tízváros, Bethánia, a gaderénusok földje (a Jordán keleti oldalán, szemben Alsó-Galileával), Magdala, Dalmánuta, Énon, Sikár, Efraim. Ezek a Biblia-szerinti helységek, ahol Jézus egykor tevékenykedett, egy részük mára már a történelmi atlaszokon sincs meg. A Jordán keleti oldalán – Alsó-Galilea magasságában még gyakran megfordult, gyógyított, de az Orontész és az Eufrátesz között már nem, nincs nyoma az írásokban. A nagy területnek az arámi volt az anyanyelve, a hivatalos pedig a görög.

Érdekes módon a zsidók viszolyogtak a mágusoktól, – nekik prófétáik voltak. Szamária pedig híres volt mágusairól, ezért a zsidók szerettek elkülönülni tőlük. (Történelmük Mezopotámiában kezdődött Szamarra nevű városukban; ők is az áttelepítés áldozatai voltak.) „*Mert a zsidók nem barátkoznak a samáriaiakkal*” (János 4: 9.). Többször előfordult, hogy Jézus nem szívesen gyógyította az „idegen, pogány”, vagyis nem izraelita betegeket, és ezt szóvá is tette: „*Nem küldtem csak az Izráel*

házának elveszett juhaihoz” (Máté 15: 24.). A kijelentés egy kananeus asszonynak szólt, aki kérte Jézust, hogy gyógyítsa meg beteg lányát. Végül az asszony okos érvelései és alázatos kérései megtörté Jézus ellenállását, mert mire az anya hazaért, beteg lánya meggyógyult.

(A Bibliából vett idézeteknél Károli Gáspár fordítását használok; a vastag betűkkel szedett kiemelések tőlem származnak.)

Jézus prédikál a zsinagógákban és gyógyít, mindenütt nagy tömegek várják és kísérik. A szellem erejével gyógyít. **Atyja, a Jó Isten segítségét kéri**, így lesz úrrá a betegségeken, **minden betegségén**; olykor csak megérintik ruhája szegélyét, remélve, hogy már ettől is meggyógyulnak. Néha szóval, máskor érintéssel gyógyít, de megérzi, ha erő megy el tőle, amikor valaki titokban érinti ruháját, hogy meggyógyuljon. Emberi ésszel felfoghatatlanok csodás gyógyításai. Előfordult, hogy a beteg otthon haldoklott, az apa kérte Jézust, hogy segítsen. Jézus segített, mert ezúttal is úgy történt, hogy mire az apa hazaért, a beteg már gyógyulófélben volt. Mindennapi betegségeket egyik percről a másikra gyógyított meg („Kelj fel és járj!”), már ez is csoda volt, de hogy vakon születetteknek látást adjon; halottat feltámasszon (Jairus leánya), számunkra felfoghatatlan. Lázár feltámasztása viszont, úgy ahogy ismerjük a történetet, már súrolja a hihetőség határát: hogy a négy napos halottat hozta volna vissza a halálból, amikor a test már oszlásnak indult. (Nem tudjuk, de Jézus feltételezhetően sejt-szinten, a tudat erejével gyógyított, így valószínű *csak élő sejtek* elfajulásán tudott úrrá lenni. Minden esetben arról olvasunk, hogy csak kevés időnek volt szabad elteltie a halál és a feltámasztás között.)

A Biblia sugallja a valós történetet: Lázár nőtestvérei napokkal előtte üzentek Jézusnak sürgették, hogy jöjjön, mert Lázár halálán van. Jézus nem ment rögtön két napot várt ott ahol volt, utána sem sietett, viszont távolról is meg tudta tenni, hogy bizonyos ideig tetszhalottként életben tartsa a beteget. Jézus szólt a tanítványoknak: „*Lázár, a mi barátunk, elaludt; de elmegyek, hogy felkeltsem őt*” (János 11: 11.). Bár Jézus odaérkezésekor Lázár már valóban halott lehetett, de talán nem napokig tartóan, így Jézus vissza tudta hozni az életbe. Egyedül maradva Lázárral kiáltva parancsolta, hogy keljen fel (a felemelt hangnak, egyáltalán a hang-frekvenciának fontos szerepe lehetett/lehet például a gyógyításban is); valamint kimondta a kimondhatatlan nevet: „JIEVOAA”, melyet a főpap is egy évben csak egyszer mondhatott ki sűgva a Szentek Szentjében (Graves). Ezzel Jézus aláírta saját halálos ítéletét.

Bárhogy történt Lázár feltámasztása, Jézus végül is csodát tett. Egyedül a sumer történetek között olvasunk hasonló esetekről.

Akkor gyógyított, amikor arra szükség volt, tehát számtalanszor szombati napokon is. Ezzel magára bősztette a Törvényhez, annak utolsó betűjéig is ragaszkodó zsidókat. (A holokausz szerencsétlen áldozatait ez sem mentette meg a gázkamráktól.)

A Jézussal kapcsolatos eseményeket bár eltérésekkel, de hasonlóan írják le az Evangéliumok.

Ismerjük a történeteket, például az imádkozásra tanítást: „*Mikor imádkoztok, ezt mondjátok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben ...*” (Lukács 11: 2.); – a *Hegyi beszédet*; vagy a tömegek „megvendéglését”. Utóbbinál van azért egy kis gond. A következő számok merülnek fel a leírásokban: 5000-es, 4000-es tömeg (nők és gyerekek nélkül); 5 kenyér, 7 kenyér, 2 hal, néhány hal; – 12 kosár, 7 kosár maradék. Honnan tudtak volna a „pusztában” (a Galileai-tenger melletti hegyen) 12 kosarat előkeríteni, de nem ez volt a legnagyobb nehézség. Ez is azt igazolja, hogy *az eseményt szimbolikusnak kell felfognunk*. Maga a kenyér és hal is jelképesnek vehetőek: Jézus magáról mondja: „*Én vagyok az életnek kenyere*”. A számok közül az 5, 7, 12 kultikus számok voltak. A későbbi kereszténységben Jézust a hal szimbolizálta, mivel a Halak korszakának volt a prófétája. Miután arról beszélt (János 6: 54.), hogy „*A ki eszi az én testemet és issza az én véretem, örök élete van*” – „*Ettől fogva sokan visszavonulának*”, az addigi követői közül többen elfordultak tőle „*és nem járnak vala többé vele*” (János 6: 66.). Bár a többség felfoghatta a kijelentés szimbolikus értelmét, de a megfogalmazása elriasztotta őket.

Szépek viszont Jézus példabeszédei melyekkel tanított; jelképeket használt, ezért a legtöbbször meg kellett magyaráznia tanítványainak azok értelmét. Arra nevelte többek között őket, hogy legyenek szelídek, mint a galambok. Pedig Ő maga – úgy tűnik –, egy szigorú ember volt, és néha nagyon élesen fogalmazott, különösen amikor támadták. A farizeusok kritikusan, rosszindulattal figyelték tevékenységét. Belélt az emberek gondolataiba, tökéletesen tisztában volt indulataikkal, ezért szemükre vetette: „*meg akartok engem ölni, mert az én beszédemnek nincs helye nálatok*” (János 8: 37). Valószínű egy rosszindulatú támadás váltotta ki belőle az alábbi, zsidókhöz intézett megrázó mondatait is: „*Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen őbenne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja* (János 8: 44; – az „atyát” végig kis betűvel írva). Ezek bizony nagyon kemény szavak voltak. Az ember meg sem kísérli, hogy a kijelentés valódi értelmét megpróbálja megfejteni.

Ábrám (később Ábrahám) már Ur-ban is Enlil híve volt. A sumer civilizáció megbukott, de Enlil, a főisten új népet keresett magának. Ábrám maga is úgy érezte nincs a továbbiakban keresnivalója Sumerben, ezért apjával, Tháréval, unokaöccsével Lóttal és hitvesével, Száráival, valamint nagyszámú háza népével, nyájaival kivándorolt Ur-Kaszdimból. Észak-Mezopotámia Harrán városába tartottak, ahol letelepedtek. Tháréval, aki orákulum-pap volt, az Úr/Jahwe/Enlil már korábban felvette a kapcsolatot, Ő utasította, hogy Ur-ba, majd Harránba menjenek. Itt szólította meg Ábrámot az Úr, hogy menjen tovább nyugat felé a földre, „*a melyet én mutatok néked. És nagy nemzetté tészlek, és megáldalak téged...*” (Mózes 1. 11: 31; – 12: 2.) Ábrám Kánaán földjére megy, ahol további megszólítások és ígéretek hangzanak el az Úr részéről.

Az Úr szövetséget köt Ábrámmal: „*Mert ez az a szövetség, melyet kötök az Izráel házával... mond az Úr: Adom az én törvényemet az ő elméjökbe, és az ő szívökbe írom azokat, és leszek nekik Istenök és ők lesznek nekem népem.*” (Pál: A zsidókhöz írt levél 8: 10.). Máshol: „*és (ha) megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nekem valamennyi nép közt az enyéim...*” (Mózes: 19: 5.).

Ábrám amikor szövetséget kötött az Úrral, egy nálánál feljebbvalóval kötötte meg azt, és Ő maga alázatos, alárendelt szerepet játszott, földre borulva vette az Úr megszólítását (nem valószínű, hogy Ő lett volna a nagyhatalmú „ördög atya”).

Miután megkötöttet a szövetség, Él-Shaddai: „a Nagy Hegy Istene”: Jahwe/Jehova; – ^d KUR.GAL: Enlil, jelentése szintén „a Nagy Hegy Istene”; a korábbi sumer főisten, aki megszólította Ábrámot lett a **zsidók nemzeti istene**; a nevek **ugyanazt az Egy istenséget** jelentik. Törvényt, a *Thórát* adta Ábrám népének, uralkodott rajtuk, és ha nem engedelmeskedtek, szigorúan tudott büntetni is, ez esetben Ő lett a bosszúálló Jehova.

Végre! Találtam megerősítést hipotézisemhez, ahhoz, hogy Él-Shaddai, Jahwe, Enlil ugyanazon egy-személyű istenség volt; – már előző írásomban is ezt a nézetemet követtem.

Laurence Gardner „A Grál-királyok eredete” című könyvében, a 241. oldalon a leszármazási táblázatokban ismerteti Enlil neveit a következőképpen:

„Enlil
Anu első fia
A levegő és a föld istene
Él-Eljon/Eloh JHVH
Amurru/Assur
Ilu-Kur-gal
Él-Saddai/Jehova”.

A „JHVH” név: Jahwe; nem írtak magánhangzókat. Az „ilu” azonos jelentésű a „dingir”= isten szóval, az „ilu” már akkád változat. Még egy megjegyzés: Enlil második fiúként született, de az öröklési rendjük szerint mégis Ő volt a trón várományosa, mivel anyja törvényes hitvese volt Anu-nak; Enki anyja: Nammu pedig ágyasa volt.

Minden esetre Jahwe/Enlil szállt le Mózeshez és a zsidó néphez a Sínai-hegyen füstfelhőben, villámlás, tűz, földindulás-szerű robaj közepette, hogy Mózesen keresztül táblákra írt törvényeket adjon a népnek. (Az égi jármű neve: az „Úr dicsősége”.) Mózesnek konkrét utasításokat adott, *mindent pontosan meghatározva* megszervezi a zsidó nép, azaz új népe közösségét, annak szokásrendjét, megszabva szertartásrendjét, előírva még a szertartásokon viselt öltözeteket is; rögzítve a *Törvényt*, – benne a parancsolatok, utasítások jók voltak. A *Tízparancsolatot* az egyiptomiaktól vették át és a *Halottak könyvé*n alapult. Az egyiptomi halott így nyilatkozott magáról *kijelentő* módban: „nem öltem”; – Jahwe ezt a *parancsot* véste a táblára: „ne ölj!” Maga az Isten diktálta le a Frigyláda méreteit, elkészítési módját, amiben a táblákat tartották, egyben adó-vevő készülék is volt (a két angyal közül jött a hang), a láda valószínű nukleáris energiával működött. Ha védőöltözet nélkül, óvatlanul közelítették meg, vagy megérintették, ölt is. Ez a tény is igazolja, hogy *valóban Enliről van szó, aki eleve egy földönkívüli entitás óriási technikai tudásával érkezett a Földre*. Tudott kegyetlen is lenni, de ettől függetlenül egy műszaki tehetség volt. Mózes, Áron új vallását az izraeliták nehezen fogadták el, sőt magát Jahwét is, mert félték tőle. Így szóltak Mózeshez: „*Te beszélj velünk, és mi hallgatunk; de az Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne haljunk*” (Mózes 20: 19.). Félelmetes is lehetett olyan közel lenni az „Úr dicsősége”-hez, mely a Sínai-hegy tetején landolt, ők pedig a hegy lábánál tartózkodtak; bár látni nem láthatták a gáz- és füstfelhőtől, mely negyven napig megült a hegyen mindaddig, amíg Mózes le nem jött onnan. (Egyébként a hegytető valamely része ürkikötő volt, a sumer istenek negyedik régiója: Tilmun, lezárt terület.)

A szövetségkötés ellenére az izraeliták sok-mindenben ellenálltak, például többször visszatértek régi isteneikhez. Az Úr meg is büntette őket. Mózes V. könyve 28. részének 15. versétől a 68. versig sorolja a válogatott átkokat az egyiptomi döghaláltól a nép világban való szétszórásáig. Az 54 versszakon keresztül sorolt átkok között olvassuk: „*Átkozott lesz a te méhednek gyümölcse és a te földednek gyümölcse.*” „*Bocsát az Úr te redő átkot, bomlást és romlást mindenben, a mit kezdesz vagy cselekszel; míg nem eltöröltetel*”, ha elpártolsz tőle (Mózes V. 28: 18, 20.; – ezek azért nagyon rosszul hangzó kijelentések voltak).

Ennyi kegyetlen átkot felsorakoztató fenyegetés után nyilvánvaló, hogy az „*atya*” nem Jézus „*Jó Istene*” volt.

Az új vallás nem annyira faji, mint inkább vallásfilozófiai elvek alapján alakult ki. Félelemre épült; a mindenkit körülvevő természet-adta harmóniát kizárta az életükből. A zsidóság szellemileg gúzsba kötött, fizikailag is elkülönített nép volt (az Úr megtiltotta például az idegen népekkel való házasodást). Hozzászoktak, és később ragaszkodtak vallásukhoz.

Idomultak az elvárásokhoz, mert egyre türelmetlenebbek lettek más népek (például a turániak) vallása iránt: Illés 450 asztrális papot gyilkolt meg személyesen. Nagy „tette” jutalmául az Úr kitüntette, „tűzes szekéren” vitette fel az égbe. A Királyok II. könyve 23: 4-20. versekben olvashatunk a további vérengzésekről, üldözésekről.

Honfoglalásukkor üzent a törzsek vezetőinek, hogy ha az őslakosság nem akarja átadni Kánaán területeit, irtsák ki őket mind egy szálig, még a kisgyermeket se kíméljék. A felszólításra Júda törzse 10 000 embert mészároltatott le azonnal, kegyetlenül. Teljes városokat semmisítettek meg, megölve vagy elűzve lakosaikat. Józsué felsorolja a tartományokat a déli területektől az északi Hermon, Libanon hegyekig. „*királyaikat pedig mind elfogá és megveré és megöle őket.*” „*Összesen harmincegy király*”-t, „*Aradnak királyá*”-t is (Józsué 11-12. könyvéből).

Ugyanakkor az izraeliták több törzse élve hagyta az őslakosokat, Jahwe ezért megdorgáltatta őket „angyalaival”, mert „*nem irtották ki a népeket..., a mint utasította őket az Úr*” (! – Zsoltárok... 106: 34.). Az Úr türelmetlenségében ilyen kijelentéseket tett: „*... és kitörölöm Jeruzsálemet, mint kitörlik a tálat... és adom őt ellenségei kezébe...*” (Királyok II. könyve 21: 13-14; – a mondat második része állandó fenyegetésként ott lebegett a fejük fölött).

Melkizedekek Él-Eljon híveként tevékenykedett, de mint közben megtudtuk, maga Él-Eljon is valójában Jahwe volt.

Jézushoz viszont *nem Melkizedekek Istene* szólt közel 2000 évvel később, így: „*én Fiam vagy te*”... *Te örökké való pap vagy, Melkisédek rendje szerint*” (u. o. 5: 5-6.). A „Melkisédek rendje” kifejezést Pál sokszor használja; de **ez a rend nem volt azonos „az Áron rendje szerint” valóval!** (u. o. 7: 11.) Mint ahogy az Isten sem, aki Jézust Fiának nevezi, és Akit Jézus **Jóságos Atyának** nevez, **Aki lélek** (és nem hús-vér földönkívüli, aki repülő szerkezeteken utazik stb.). Jézus így tehát nem lehetett Jahwe híve, miután **más volt az Istene**.

Egy ideje már megfigyelhető, hogy sokan keresik a **Jó Istent**. Jézus örök érvényű tanításaival megmutatta, hogyan közelíthetjük meg Atyját, aki Őt a Földre küldte. „**Az Isten Lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják**” (János 4: 24.). Nagy gondolkodók vallottak hasonlóan, például Platon, aki Világszellemről, Világlélekről beszélt. Lukácsnál olvassuk Jézus szavait: „*Isten országa ti bennetek van*” (17: 21.).

Különböző teóriák foglalkoztak Jézus halálával, többen feltételezték, hogy egy másik személy helyettesítette a keresztfán, Máni szerint egy odaadott híve, mások szerint Júdas. Nem tudjuk, lehetséges, de nem valószínű. Jézus végigvihette a magára vállalt messiási küldetést, melynek utolsó mozzanata a keresztre feszítés volt, amit Jézus valószínű egyiptomi beavatási rítus szerint vitt véghez: **a megfeszített végleges halála nélkül (!)**. Meg kellett *halnia* egy időre a kereszten, hogy megtörténhessen utána a **feltámadás**. A keresztre feszítés és feltámasztás az egyiptomi beavatások szokása szerint a következőképpen történt: a keresztest a földre fektették, ráhelyezték a beavatandó személyt, majd kitárt *karjainál fogva hozzákötötték a keresztfához*, könyökeit, térdeit megemelték, lábait szintén rögzítették kötelekkel. Így a test, súlyánál fogva nem szakította át az áldozat tenyerét. Felállították a keresztest, és *rögtön* amint észlelték az áldozaton a **halál beálltát, levették a keresztről**, és életre keltették. Kétséges, hogy Jézusnak átütötték volna a kezét, lábát szögekkel. A kezeit talán, de a lábait biztosan nem.

Amikor M. Magdolna, Mária, Salomé a sírhoz mennek, egy angyal ezt mondja nekik: „*menjete el, mondjátok meg az ő tanítványainak és Péternek, hogy előtettek megyen Galileába, ott meglátjátok őt...*” (Márk 16: 7.). Ez bizony igen nagy távolság lett volna Jeruzsálemről Galileáig megtenni az utat előzőleg átszögezett lábakkal, még ha számár hátán is teszi meg. A hét első napjának reggelén Jézus elhagyta a sírt, elsőként Magdalai Máriával találkozott, aki aztán futva vitte a hírt a tanítványoknak. Jézus találkozik a tanítványokkal, akik nem hiszik el, hogy maga a Mester beszél hozzájuk. Jézus arra biztatja őket, hogy „*Lássátok meg, hogy én magam vagyok: tapogassatok meg engem..., mert a léleknek nincs húsa és csontja.*” Ezután enni kért tőlük (Lukács 24: 39.). Jézus tehát nem halt meg véglegesen a keresztfán. Egy másik alkalommal: egybegyűltek a tanítványok, Jézus megjelenik közöttük, köszönti őket, majd „*megmutatá nekik a kezeit és az oldalát*” (János 20: 20.). „Hitetlen” Tamás csak akkor hiszi a történetet, ha meggyőződik Jézus *kezein a szegek-ütötte „lyukakról”*, illetve *oldalán a „dárda-okozta sérülésről”*, – lábáról itt sincs szó! (János 20: 25.)

Arimatiai József ott volt mellette, gondoskodott arról, hogy Jézus is visszahozható legyen a halálból. Nem engedte, hogy eltörjék lábszár csontjait, és már előre elkérte testét Pilátustól. Volt egy olyan törvény, hogy egy meghatározott csillag feljövetelére senki nem maradhatott a kereszten. Arimatiai József próbálta húzni-halasztani a keresztre feszítés időpontját, majd meg sem várva a csillag feljövetelét rögtön levette Jézust a keresztről, saját sírboltjába vitette, itt ápolták aztán *három napon* keresztül Nicodemus barátjával, aki orvos volt („három nap alatt megépíti a templomot”).

Jézus részéről a keresztre feszítés – ha valóban így történt –, egy jelképes cselekedet volt, mert mint mondtuk, nem volt végleges. Fájdalmas is, mert a kiált fájdalmaktól meghalt, és megalázó (töviskoszorú, gyalázkodó szidalmak). Célja annak szimbolizálása, hogy **a halálból van feltámadás**. Ha nem Jézust feszítik keresztre, hanem például Júdást, nem történt volna meg a Jézusra vonatkozó szakrális „kereszthalál”, pedig a „halál” szükséges volt a „feltámadáshoz”, amit Jézus annyira fontosnak tartott. Az akkori időkben nagy volt a szerepük a jelképeknek, a szimbolikus cselekményeknek.

Az egyiptomi rítus mozzanatait Kodolányi János írja le Mózes borzalmas beavatása kapcsán, végén a keresztre feszítéssel („*Az égő csipkebokor*” 301-325. oldalain). Láthatatlan beavatott gyógyító papok ügyeltek arra, hogy a megfeszített éppen hogy **átlépje a halál küszöbét, de azonnal levéve a keresztről még visszahozható legyen az életbe**. A beavatásnak hét fokozata volt, ez az utolsó próbatétel valószínű azt a célt szolgálta; hogy már semmi ne legyen életükben, ami félelmet kelthetne bennük, még a halál sem. Hosszú tanulás előzte meg a végső beavatást, és voltak, akik nem bírták ki a próbákat, így nem nyerték el a füles keresztest.

Arimatiai József ismerte az egyiptomi rituálét, megértette Jézus szándékát, és segítette ebben. Pilátus az egész meghurcoltatás alatt többet tehetett volna Jézusért. Nem menti, hogy mint helytartót állandóan zaklatták a Jézust megölni akaró főpapok, írástudók, farizeusok, a vének Kajafással az élen; de Pilátus tisztában volt vele, hogy Jézust teljesen ártatlanul akarják halálra ítéltetni. Nicodemustól kérdezte: „*Mi az okuk ezeknek, hogy Jézust meg akarják ölni?*” (Pilátus aktái). Pilátus átlátta Arimatiai József segítő intézkedéseit.

A könnyen befolyásolható, „feszítsd meg”-et kiabáló tömeg indulata elszabadult, bár a bekövetkező földrengés és a templom kárpitjának kettéhasadása egy pillanatra elhallgattatta, megdöbbenetete őket.

A zsidó papi vezetők nem tudták elfogadni Jézust, az **igaz prófétát**. Nem csoda, Jézus új szemléletet hirdetett a megkövesedett zsidó-törvényekkel szemben: a „szemet szemért...” bosszúálló fenyegetés helyett például a megbocsátást. Évezredekkel előzte meg korát.

A zsidóság két fő alap népessége az izraelita és a héber nép. A nagy Özönvíz (i. e. 9500 k.) a Kárpát-medence népét is menekülésre kényszerítette, sokan a Kárpátok hegyeiben találtak menedéket, és források mellett telepedtek le. A hun nép zöme kelet-, Ázsia felé menekült, nekik a nagyállat-tartásukhoz tágas pusztákra volt szükségük, ettől függetlenül mindenütt éltek, és tartományokat is alapítottak.

A többség Kisázsia felé menekült, ezért volt olyan sok magyar név a Közel-Keleten (Tábor-hegy, négy Arad város, Arpacs-fejedelemség a Zab-folyók mentén, Árpád- királyság Aleppo mellett (stb.). De **nem voltak szemíták**. Volt isten-tudatuk, isteneiknek áldozatokat mutattak be, de élet-felfogásukban jelen voltak a megalitikus hagyományok; harmóniában éltek a természettel, a Nap, Hold, a csillagok járása szerint tájékozódtak; papjaik beavatást nyertek a csillagtudományba. A kialakuló izraelita nép egy rendkívül vegyes összetételű, nagyrészt az akkor Palesztinában élő turáni és egyéb népekből tevődött össze, mindegyikük szerette volna megtartani saját „egyedül igaz” Istenét.

A héber ág kialakulása Noé egyik fiával, Sém-mel kezdődött. Sém fia Arbakad/Arpakshád katonai hírnevet szerzett, ő lett Sharu-kín, az akkád származású ország-egyesítő. Tirhu/Thara/Tháré, Ábr(ah)ám atyja pedig Arbakad leszármazottja volt a nyolcadik generációban. Ábrám (rangja szerint herceg) Nippurban született, majd Ur-ba költözött, itt élt nagy gazdagságban. Szakított apja sok-isten hitével, de új vallása csak később kezdett kialakulni, miután istene megszólította. Az „Izrael” név akkor még nem létezett, azt az unoka, Jákób vette fel, második felesége, Rákhel után. Ő volt a két lány közül a fiatalabbik, kisebbik lány. Az ősi kánaánita matriarchális törvények és öröklérend értelmében minden jogot, méltóságot, birtokot a legkisebb lány örökölt, így Hebron területén a mesés gazdagságú Mamré-ligete is Rákhel hozománya volt. Jákób így lett Jákób-Izrael (IS.Rákhel: „Rákhel Istene”); és így lett Mamré-ligete az izraeliták tulajdona.

A Sém ágán kialakuló héberek egyesültek az izraeliták vegyes népével. Ezt a két, fő ágról egyesülő népet aztán, mint főntebb írtuk Enlil/Jahwe kovácsolta egy egységes zsidó néppé. Uralkodók, főpapok csakis félistenek lehettek, Tirhu nem volt az; – eltekintve ettől Enlil főpapi székbe ültette. Ádám-tól Tirhuig, tizenhét generáción keresztül halványodott a félisteni eredet.

Az itt felsorakoztatott félistenek – természetesen Jézust kivéve –, egyikéről sem tételezhető fel, hogy holtakat tudtak volna feltámasztani. Tegyük hozzá, hogy ma is vannak, akik erős kozmikus energiával ugyan gyógyíthatják, *de fel nem támaszthatják* a hozzájuk forduló betegeket (ha már valóban meghaltak); és ezzel az orvostudomány is így van.

Jézus tehát minden földi embert felülmúlva mindenkinél több, nagyobb volt; de gyógyításainak titkát valószínű soha nem fogjuk meg tudni.

Hogy valójában hogyan történtek a Jézussal kapcsolatos események, nem tudjuk biztosan. Minden leírt eseménynek volt valamilyen valóság magja. Csak eltávozása után, többnyire elbeszélések, visszaemlékezések, szájhagyomány után kezdték írni az Evangéliumokat állítólag Kr. u. 60 körül; de vannak tényszerű leírások is, csak még nem kerültek felszínre egy-két kivételtől eltekintve. Ezek egyike egy gondosan őrzött **dokumentum értékű könyv**, melyben szemtanúk írnak a történetekről!

A feltárt igazságok, a várva-várt új ismeretek

Jeruzsálemben a Görög Patriarchális Könyvtárban van egy eredeti, görög nyelven írt, Jézus idejéből való és kevéssel halála után összeállított könyv, címe *Didakae* (Tanítások). Ez az a bizonyos ritka, dokumentum értékű irat, egy Apokrif könyv, mivel Jézusnak és testvéreinek leveleit nem vették bele a *Bibliába*. *Jakab könyve* a Jézus által mondottakat tartalmazza. Aki írták, még élőben hallották Jézus tanításait. (Egyébként a szír-ortodoxok Jézus és Jakab eredeti tanait követik ma is.)

A könyv tartalmazza Jézus igaz élettörténetét. Jézust Úr-nak szólították; nem Istennek, hanem isteninek tartották. A könyvben nincs említés borról, kenyérről, mint Jézus véréből és testéről. Leonardo sem festett kelyhet az asztalra az *Utolsó vacsora* képén. Ennek lehetne jelentősége, de az ember nem tudja, mit gondoljon, mivel maga Jézus példálózott: „*aki issza az én véremet...*” kijelentéssel. Nem tudjuk, mikor kezdték Jézus kiontott véréből az Úrvacsora borával szimbolizálni.

Nincs szó a könyvben vérről való megtisztulásról, kereszthalál általi megváltásról, szűztől való fogantatásról. (A Duna csatornán többször megismételték ezt az ismeretterjesztő filmet.)

Nag-Hammadiban találtak egy 52 darabból álló kézirat gyűjteményt; másolatok, melyeket görög nyelvből fordítottak etióp nyelvre, töredékek is vannak közöttük. Később elnevezték Gnosztikus Evangéliumok-nak (gnózis = felismerés, megismerés, kinyilvánított tudás, titkos tudás; az ezoterikus tanok összessége). A gyűjteményből egy pár cím:

Tamás Evangéliuma,
Fülöp Evangéliuma,
János Apokrifonja (A titkok könyve),
A Hit Evangéliuma,
Egyiptomi Evangélium (A láthatatlan lélek szent könyve),
Mária Magdolna Evangéliuma (stb.; – Badiny alapján).

A Didakae-t egy ideig valószínű még nem fogják lefordítani, pedig a Templomosok is hasonló elveket vallottak (írásaik még nem jutottak el a nagyközönséghez). Az egyház üldözte őket hitük miatt, majd elkobozva vagyonukat meg is semmisítette a rendet. A Templomosok vezetőit semmi nem tudta megmenteni a kínzásoktól, a rend főnökét a máglyahaláltól.

A terror elől a tagok közül viszont sokan el tudtak menekülni főleg Skóciába; és szerencsére ki tudták menekíteni az óriási értéket képviselő írott dokumentum gyűjteményt is, amit még Jeruzsálemből, a „9. Boltív”-ből hoztak magukkal (erősített francia katonai kísérettel. A 9. Boltív egy barlang-kamra volt az első Salamon-templom alatt). Közöttük a Jézus igaz élettörténetét tartalmazó írásokkal, még mielőtt átírták volna azokat. Állítólag magának Jézusnak is volt könyve, a Q-Dokumentum, amiről semmit nem tudunk.

A kumráni tekercsek között van egy réztekercs, melyen Jeremiás próféta kimutatása olvasható a 9. Boltív rejtett kincseiről, tekercseiről. A kincseket Jeremiás rejtette el apja, Hilkija főpap utasítására a babilóni invázió előtt; a Frigyládát is, de azt állítólag egy másik barlangba, külön helyre.

Egy hipotézis: a Frigyláda már Salamon idejében elveszíthette nukleáris töltőanyagát, mert ettől kezdve a *Biblia* sem emlegeti; valószínű nem kísérelték meg használatát, nehogy a hívők azt gondolják, az Úr elfordult tőlük.

Mire Jézus újra leszületik (2075-re állítólag betölti második küldetését; – nem tudhatjuk), már nem akarja senki keresztre feszíteni. Addigra remélhetőleg megszűnnek a vallási, felekezeti különbségek és ellentétek, kialakul egy egyetemes, kozmikus irányba kiteljesedő hit; és a vallási tanok, elvek, netalán személyek elfogadását vagy elutasítását nem *faji előítéletek* fogják meghatározni.

Úgy érzem, többet kellene foglalkozni Jézus tanításaival, útmutatásaival; minden népnek a saját élő anyanyelvén.

A *Bibliában* a „költött” részek mellett, ott vannak az igazak is. Aki tiszta szívvel az Égre tekint és keresi Jézust, annak a kisebb-nagyobb eltérések nem számítanak. **Jézusnak a tanításaira kell odafigyelnünk!**

Teljesítette, amiért Istene elküldte, és most a benne hívők óriási számban várják visszatérését.

KIEGÉSZÍTÉS 2.

„SUMER – A SUMER ISTENEK VILÁGA” című dolgozathoz, mely 2020-ban jelent meg a MEK oldalán.

Eddig is arra törekedtünk, hogy a legkiválóbb forrásokat vegyük alapul a sumer- és más népek történelmének ismertetéséhez. Most újabb művekkel bővült az irodalom. Nemrég jelentetett meg az Angyali Menedék Kiadó Enkivel kapcsolatos műveket, köztük az *ENKI Elveszett Könyvé*-t is Zecharia Sitchin beavatott fordításában. Nagyon jó a könyv, sok merőben új, érdekes információval; a könyvet alapul véve sok-minden másképpen történt, mint ahogy az eddigi írásokból megismertük azokat. Voltak események, melyekről még csak nem is hallottunk. Az *Enki... Könyvé*ben leírtakat érzem valósabb történeteknek, a tárgyilagos leírások hihetőbbé teszik az eseményeket. Maga Enki a tudomány, bölcsesség istene volt, tehát sokkal észszerűbbek lehetnek elbeszélései, és nem csak szemtanúja, hanem egyik főszereplője is volt az eseményeknek. Könnyelmű dolog lenne ítélkezni, elfogadni, elutasítani vagy eldönteni bármit is, amikor naponta kerülnek felszínre új információk (bár sokára jutnak el hozzánk). Szerencsére a dogmák ma már nem kötik annyira gúzsba az új ismeretek terjedését. Még mindig halomban porosodnak különböző könyvtárakban a le nem fordított táblák, melyek valószínű nem csak adminisztrációs kimutatásokat tartalmaznak.

Enkinek *biztosan volt önéletrajzi munkája*, melyet meg is találtak Nippur könyvtárában. Az a mű tizenkét táblára tagolódott, és Enki bevezető mondatai így szóltak saját szavaival:

„Amikor a Földre szálltam, tetőzött az ár...” (Z. Sitchin: „Az istenek városai”).

Mikor történt ez a földre szállás? Földi számítás szerint i. e. mintegy 450 000 évvel ezelőtt. Ekkor a Föld a Mindel glaciális korszakát élte. A kronológia nem teljesen megbízható, különösen nem ekkora időtávlatban. Hogy ha igaz az itt közölt időszak, Enki még túl is élte ezt az elképesztően hosszú kort. Nem tudjuk, hogy a Nippurban talált táblák anyaga azonos-e a most megjelent *ENKI Elveszett Könyvé*nek emlékirataival. Utóbbit maga Enki diktálta le az eridui Endubsar mesterírnoknak, magához rendelve Magan (Egyiptom) földjére. (EN: úr; DUB: tábla [az iskolát a „Tábla Házának” nevezték]; ŠAR: teljes, tökéletes.) Jelen könyvünk eredetileg tizennégy részből áll. A diktálás negyven napig tartott; – Enkinek 40-es volt a száma.

(A további, kiegészítésnek szánt részleteket, saját gondolataimat vagy kisbetűvel szedem, vagy zárójelben közlöm. Az *Enki... könyvé*ből való fontos szakaszoknál pedig idézőjeleket használok. Néha ismétlem magam, mert a témát korábban és most itt is fontosnak vélem.)

A könyv az események ismertetését a Nibiru rövid történetével kezdi, majd az Anunnakik Földre érkezésétől Marduk hatalomra jutásáig örökíti meg. AN: Ég; KI: Föld/föld = „Aki az Égből a Földre szálltak”.

DIN.GIR = isten, akkádul ilu. Jelölése egy „d” felső indexként az istennév előtt: ^dEN.LIL. Honnan eredt a „DIN.GIR” szó? Piktogramja egy rakéta stilizált ábrája, mely (átvitt értelemben) az „Isten” fogalmának jelölésére szolgál:

A képpel két szóból áll:

a DIN jelentése: „igazságos”, „tisztá”, „fényesen ragyogó”;

a szerkezet hátulsó részében volt a hajtómű, lángok csaptak ki belőle;

az előtte lévő rész: tároló volt a technikai felszerelések, útikészlet, szállítmány részére;

előtte az „égi kamrában” tartózkodtak az űrutasok;

a GIR szó jelentése: „rakéta”; hegyes, erős; átszúrja a teret; – a parancsnoki fülke.

Együttes értelmezése Zecharia Sitchin megfogalmazása szerint: „A fényesen ragyogó csúcsos tárgy igazságos lényei”, rövidebben: „A tüzes rakéták tiszta lényei”. A járművek „rakéta meghajtású űrhajók” voltak.

Röviden a Nibiru bolygóról

A Nibiru tudósai három nagy korszakra osztották az addig eltelt időt:

Kezdet –

Korábbi Idők –

Régi Idők.

Az istenek a Régi Idők korában érkeztek a Földre. Akkor a Nibirun már jó ideje alkotmányos monarchia, királyság uralkodhatott. A királyi pár elsőszülött fia lett mindig a trónörökös, aki gyakran volt *féltestvérek gyermeke*, sőt ez előnynek számított a trónutódlásban, mert szerintük kevésbé keveredett a tiszta királyi vér; *de az anya soha nem lehetett azonos*.

Véres háborúk után egyesült Nibirun Észak és Dél. A kiegyezéshez tartozott, hogy a királyi utódok mindig a másik térfélről igyekeztek házastársat választani. Istenüket, a **Mindenség Nagy Teremtője** néven tisztelték, Aki univerzális, kozmikus Isten volt. Azt vallották, hogy „Mikor a sorsokról döntenek, a végzet kezét mindig irányítják”.

A nibiruiaiak szilárdan hittek a Sors/Parsu végzésében; úgy vélték nem tehetnek ellene semmit. A „megmásíthatatlan” törvények szerint igyekeztek élni, melyeknek alapvető követelményei felkerülhettek a DUB.NAM.TARRI: a Végzetet Megszabó Táblá-ra (mely a két Sorstábla egyike volt).

Az eleve való elrendelés teóriáját vették át a sumerek. Talán ezért is adtak olyan sokat az ómenekre, előjelekre, jóslatokra, álmokra; népszerűek voltak a kis ráolvasó gyógyító varázsszavak. Különböző eszközök szolgáltak a jövő kifizetésére (nagy kultusza volt például az állati májból való jóslásnak). J. Klíma írja: „A Káld álmoskönyvet nagyanyáink idejében még nálunk is forgatták” (Mezopotámia).

A Nibiru nem volt mindig a Naprendszer családjának tagja, az „Égi Csata” után lett azzá. Egy addig ismeretlen „bolygó-isten” váratlanul megjelent az Úr mélyéből. „Teremtője ajándékát, az **Élet Magvát**” hozta magával. Amikor bekerült a Naprendszerbe, ellentétes irányban keringett a Nap körül, így nem volt nehéz összeütköznie egy szembejövő égitesttel, mely a mostani belső Kisbolygó Öv pályáján szabályosan haladó Tiámat bolygó volt. Az ütközés ketté szakította Tiámatot, felső részéből lett a KI bolygó, azaz a Föld; alsó része kisebb-nagyobb darabokra törve képezi most Tiámat eredeti pályáján a belső aszteroida övezetet, az Égi Karpántot, vagy ahogy Éa nevezte, a Míves Karperecet. (Éa: „akinek víz a háza”. „KI” a sumer nyelvben Föld/föld-et jelent; és a további, jelentést hordozó sumer szavak is a nibirui „istenek” nyelvéből alakulhattak ki. A sumer szavakat nagybetűvel írjuk.)

Az Égi Csata történetét, a világmindenség keletkezését, benne a Föld kialakulását eposzokból, köztük a „Teremtés” című műből ismerhettük meg; valódi címe a mű első mondata: „*Midőn fönn az ég nevetlen...*”. A Teremtés eseményeit Enki... Könyve is tárgyalja röviden, szinte ugyanúgy, mégis van különbség. A Nibirut **soha nem nevezi „Marduk”-nak**, és a történet nincs átítva akkád természetű előítéletekkel. Például: a Nibiru nem jár örömtáncot Tiámat halála fölött, sőt sajnálatot érez a legyőzött, élettelen Tiámat iránt, és kéri Apszut (a Napot), hogy felső testének sebeit minél hamarabb gyógyítsa be.

(Itt is a *végzet keze* irányította az eseményeket. A Nibirunak az lett a sorsa, hogy idegenként fordított pályán kezdjen el keringeni a Nap körül, hogy ütközhessen és kettétörje Tiámatot; hogy hozza magával az élet csíráit; Tiámat halálával édes vízzel lássa el az új bolygót, és hogy olyan helyre dobja, ahol a Nap sugarai elindíthatják rajta az életet.)

A Nibiru óriási problémával küzdött már az Anunnakik földre szállása előtt is: vékonyodott légköre, védelmező pajzsa szakadozott, lyukak támadtak rajta; szárazságot, szélsőséges időjárást okozva. Elmaradtak az éltető esőzések, egyre hevesebbek lettek a szélviharok, visszaesett a termelés; – nehezzé vált az élet a Nibirun. Meggyőződésük volt, hogy porrá őrölt arannyal, mely fennmarad a levegőben(?), be tudják foltozni a lyukakat és az elvékonyodott részeket (ők a kevés aranyukat már rég felhasználhatták). Az aranyport nagy teljesítményű űrhajókkal vitték fel, és kristálysugarakkal szórták szét. Ha gondjuk támadt például az uralkodás terén, előhozták a királyi krónikákat a Feljegyzések Házából. A krónikák azt is megőrkítették, hogy Tiámatnak (**Ő volt „Mindenek Anyja”** a bolygóistenek között) óriási mennyiségű édes vize és aranya volt, mely az Égi Csata óta részben a Míves Karperec aszteroidáiban, részben Tiámat felső részéből kialakult új égitesten, a KI/Föld nevű bolygón volt található. (A **Föld** eredeténél fogva **Tiámat női minőségét hordozza magában!**)

Először az övezettel próbálkoztak, de a nagyobb kőmonstrumok összezünták űrhajóikat, egy sem tért vissza. (Ez az aszteroida-öv a Jupiter és Mars pályája között forog, és több millió kisebb-nagyobb objektum kering benne szédítő sebességgel. Vannak közöttük több kilométer átmérőjű, már szinte kisbolygó méretű aszteroidák. A külső öv a Neptunuszon túl kering.)

Közben történt egy trónutódlási konfliktus, melyben Alalu uralkodó trónbitorlóként került trónra, lemondatták, így visszavonulásra kényszerült. Beavatott mesterei révén ismerte Tiámat halálának történetét, a KI bolygó titkát, tudta merre induljon aranyat keresni.

A földreszállás története

Senkivel nem közölve „elkötött” egy nagyteljesítményű „szekeret”/űrhajót, és elindult a Föld-bolygó felé. Az utazás „sorstábláit” még indulása előtt betáplálta űrhajójába. Nem csak ellátmányt: élelmet, vizet hozott magával, hanem (nukleáris töltetű) Rettenetes Fegyvereket is, hogy utat törjön magának a Kisbolygó Övön keresztül (saját bolygójukon is könnyelműen bántak a nukleáris energiával!), Ő volt az első, aki átjutott rajta. Ahogy a KI bolygón földet ért, kibocsátotta a kézi Mintavevőt, valamint Áthatoló Sugárral pásztázta a bolygó felszínét, és észlelt aranyat főleg a tengervízben, amit azonnal jelentett a Nibiru urai felé. Jelentette azt is, hogy egészséges vize, jó levegője van a Földnek, van növényzete, vannak halai, ehető gyümölcsei.

„A Szavak Beszélőjét felkavarta, hogy a Nibiru felé vigye szavait”. Ezt üzent: „*Egy másik világban vagyok, meggletem a megmentő aranyat; a Nibiru sorsa a kezemben van.*” Úgy gondolta, ezzel jogot szerez arra, hogy újra benyújtsa igényét a királyi trónra. Némi joga volt is hozzá, mivel Ő is királyi családból származott, de más ágon. Anu volt a jogos trónörökös.

Alalu rendkívül képzett volt, képességeit és tudását Éa az egekig magasztalta, de úgy látszik volt egy gyengéje: a beteges uralomvágya. Éa (későbbi neve Enki) veje volt Alalunak, lányát, Damkina hercegnőt vette feleségül; közös gyermekük Marduk, későbbi világalomra törő szenvedélyét úgy látszik nagyapjától örökölte.

A Nibirun Anu összehívta a Tanácsot. Örültek és megdöbbenek. Elhatározták, hogy személyesen győződnek meg a Föld-i körülményekről. Éa jelentkezett a feladat teljesítésére. Anu idősebb fia volt, nyilvánvaló volt rátermettsége és óriási tudása; az Ő esetében könnyebb lett volna azt összeszámolni, hogy mihez nem értett. Megválasztották; Anzu herceg (Alalu rokona) lett az űrhajó vezető pilótája. Ötven-fős nibirui csapat indult útnak (később is mindig ötvenen jöttek, az „50”-es szent számuk volt). „Sas sisakot” és „Hal öltözetet” (űr-védőruhát) viseltek. Igyekeztek kikerülni az erős hálójú (gravitációjú) Anshar és Kishar „isteneket”, azaz a Szaturnusz, Jupiter bolygókat.

A Karpánthoz érve Éa nagy hatású Vízlövellő (vízsugarakat irányító) készüléket alkalmazott; sikerült átjutniuk.

A Lahmun (Marson) pótolta a vizet, feltöltötték készletüket. A bolygónak gyenge volt a hálója, de folyói, tavai voltak, vize iható; még a levegője is elfogadható volt, de már akkor is ritka.

Közelítve a Földhöz, lenyűgözve nézték, bár két sarka felől a jég- és hósapkák majdnem beborították felszínét. Tiámat holdjainak egykori fővezére Kingu a Föld kísértő holdjává vált, ott körözött mellette. Többször megkerülték a bolygót, hogy közben lassítsák járművük sebességét, de még így sem mertek szárazföldön landolni a Föld erős gravitációja miatt. A Perzsából északi részén a vízre ereszkedtek le.

Szinte azonnal munkához láttak. Éa biztosokat állított a sürgős feladatok végzésére, így például „Engurt jelölte ki az édesvíz felelősenek”. Ahol leszálltak, mindenütt mocsár terjengett, de beljebb a szárazföldön voltak tiszta, édesvízű tavak, források. Biztost állított gátak építésére, melyek elválasztották a mocsarat a szárazföldtől. Sorba vette a biztosokat, minden fontos dologra gondolt. A kinevezettek között fontos szerepet kapott Kulla, „a téglá felelőse”, akinek Éa megparancsolta az azonnali téglavetést és szálláshelyek építését, kerítésekkel körülvéve. Musdammut állította Kulla mellé építőmesternek. Felállítottak egy Beszélőt is, ami az üzeneteket közvetítette. A munka mindig hat napig tartott, a hetediket Éa pihenőnapnak rendelte el. Meghatározta a hét, hónap, év hosszát figyelembe véve a földi időciklusokat. A táborhely neve Eridu lett, jelentése: „Távoli Otthon”. Alalut, aki mindenben segítette Éát, megválasztották Eridu parancsnokának; Éát pedig elnevezték Nudimmud-nak, jelentése: „Ügyes Alkotó”.

Elkezdik az arany kinyerését. A mocsárvidéken rendkívül kevés volt a vízben, ezért a nyílt tengerből próbálták nagyobb mennyiséget kiszűrni, ez valamennyire sikerült is. Elővették „szekerükből” a Vízszivattyút, amit a vízbe engedtek. A vizet kristályedénybe irányították. A kristály kiszűrte a fémeket, majd a Kifúvóval visszaengedték a vizet a tóba vagy tengerbe. Többféle fémeket találtak, csak éppen aranyat alig. Folytatták a munkát, és miután valamennyi aranyat összegyűjtöttek, útnak is indították a Nibirura. A Lahmun (Marson) kialakítottak egy ideiglenes „közbülső állomást”. Alalu úrjárművét választották a visszaúthoz, ekkor fedezte fel Éa a még megmaradt hét Rettenetes Fegyvert, melyeket gyorsan távoli barlangokba rejtett egyik pilótája, Abgal segítségével, hogy senki ne használhassa fel azokat.

Abgal lett a pilóta, indulása előtt felkavarta a Tűz Köveit, „zümmögésük elbűvölő volt, akár a zene. A szekér Nagy Ostora feléledt, vörös fényt árasztott.”

Nehéz volt beletörődniük a kudarcba, hogy kevés aranyat találtak, ezért szekerükből „részeket vettek ki, és égi kamrát építettek belőle”. Ezzel már könnyebben körözhetek a bolygó fölött, kutatták a felszínt, közben Megfigyelő Sugárral vizsgálták a föld belsejét. Végre megtalálták a gazdag lelőhelyet, mely (mostani földrajzi nevük szerint) Délkelet-Afrika, Dél-Afrika volt. (Találhattak volna északabbra is, hiszen „Nub” aranyat jelent, tehát a mai Nubia mélye is sok aranyat rejtett.) A déli területeket AB.ZU-nak nevezték el. Itt az arany a föld mélyén rejtett kővek, sziklák között. Enki munkagépeket tervezett: Földhasítót, Roppantót, Összeűzót; – a gépeket a Nibirun készítették el.

A bőséges arany lelőhely öröme Anu és Enlil, Éa testvére is a Földre érkeznek (Anu csak látogatóba). Elrendelik, hogy jöjjenek még többen is a Nibiruról. Éát kinevezik az Abzu parancsnokának. (AB.ZU: „A tudás/mélység Atyja”.)

Anu sorshúzással rászedi Éát, hogy legyen a „Föld Ura”: EN.KI; – pedig a Nibirun magasabb rang is megillette volna (akkor ugyanis a Földön a legfejlettebb lények a félállati sorból éppen kifelé tartó hominidák voltak). Enlil egyetértően játszik közre a család játékaiban, mivel Ő volt a hivatalos trónörökös, és számított a királyi trónra a Nibirun.

Enlilnek is építenek égi kamrát. A Lahmura Igigiket telepítenek „Akik figyelnek és látnak”: katonák voltak, egyben rájuk bízák a járművek karbantartását, és ők építik fel Lahmun a „közbülső állomást”. Élelmet, ellátmányt az úrhajók hoznak számukra. Létszámuk végül háromszázra gyarapszik. Gyakran lázadoznak mostoha körülményeik miatt.

Alalu ismét összetűzésbe kerül Anuval, mint korábban, most is kézi tusát vívnak a vita eldöntésére, melyben ezúttal Alalu csúnyán megsebesíti Anut (megfosztja férfiasságától), ezért a Lahmura száműzik az Igigik parancsnokának. Anzu herceg, rokona önként követi, hogy gondoskodjon róla. Alalu ott hal meg. Anzu egy barlangban temeti el, fölötte a sziklába vésve megörökítik képmását (*a ma is látható Arc őt, Alalut ábrázolja*). Az arcképet sugarakkal „faragták” ki). Utóda Anzu lett.

Egy következő ötvenes csoportnak Ninmah („Magasztos Úrnő”; Anu elsőszülött lánya; – orvos) lett a parancsnoka, férfiak, nők érkeznek vegyesen. Leszállnak a Lahmun, észreveszik, hogy Anzu halott, Ninmah rögtön előszedi titokzatos eszközeit. Először a Pulzálót használja, mellyel a szívét igyekszik működésre serkenteni; majd az életadó kristály Sugárzót; mindkét eszközt hatvenszor irányítja Anzu halott testére (a 60-as is szimbolikus számuk volt, Anu száma); megmossa arcát az Élet Vízével, szájába dugja az Élet Étkét, – Anzu magához tér, feltámad halottaiból.

Az Élet Vize, Élet Étke/Kenyere alapanyaga valószínű ugyanaz az aranyból transzmutált **fehér por** volt, amiből később az ital és kenyér a Földön is készült. A beavatottak, a nagy telkhinek az istenektől tanulták készítésének módját. Csodaszer volt, mely minden betegséget azonnal gyógyított, és szellemi frissességben hosszú életet biztosított fogyasztójának. Megvédte a szervezetet az elfajulásoktól, melyeket például a testvérekkel, féltestvérekkel kötött házasságok más esetekben előidézték volna. (Az előző dolgozatban bővebben foglalkoztam a témával.)

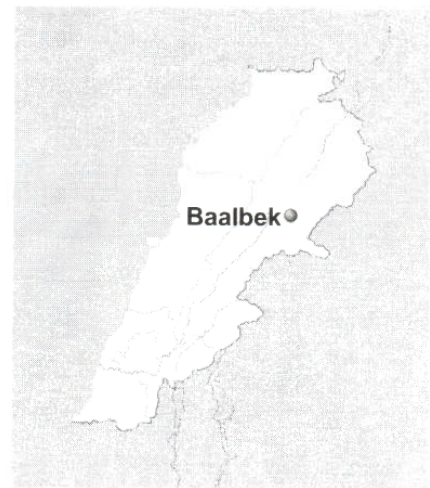
Ninmah híreket hoz féltestvérenek, Enlilnek közös fiukról, Ninurtáról. Enlil a Nibirun még nőtlen volt, Ninurta tehát nem törvényes frigyből született, mégis Őt szánták Enlil után trónörökösnek.

A következő járatokkal családtagok is érkeznek: Damkina, Enki hitvese, akit ettől kezdve Ninkī-nek neveznek, és közös fiuk, Marduk. Anu főisten első három gyermeke: Enki, Enlil és Ninmah (neve később Ninhurszag) már együtt vannak a Földön. Féltestvérek, mindhárman más-más anyától születtek.

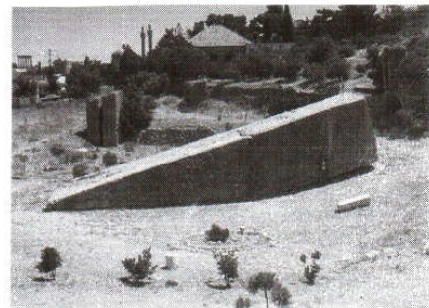
Enlil a Földön házasodik, némi zűrzavar után feleségül veszi Sud-ot Ninmah képzett gondozónői csoportjából. Enlil erőszakkal teszi magáévá, és miután Sud meggyőződik róla, hogy teherbe esett, jelenti felettesének, Ninmahnak. Összehívják az Ötvenek testületét és a sorsot megszabó Hét Bírót, akik száműzik Enlilt. (Minden fontos dolognál a „Szent” isteni szimbolikus számok adnak keretet az eseményeknek.) Abgal pilóta utaztatja Enlilt a száműzetésbe. (Óvele rejtette el Enki a nukleáris fegyvereket.) Abgal a fegyverek közelében helyezi el Enlilt, mondván, hogy segítségükkel szabadabb teheti magát.

A Hét Bíró megkérdezi Sudot, elfogadja-e Enlilt férjének. Elfogadta. Enlil visszakerült száműzetéséből, összeházasodtak, Sud neve Ninlil lett. Így született meg a Földön az első, isteni királyi vérből származó nagy Anunna isten, Nannar. (Más néven EN.ZU: a „Tudás Ura”; Nannar: a Hold. Hold-jelképű isten volt; városa Ur lett. – A „NIN” jelentése: Úrnő, Uralkodónő; de alkalmazzák magas rangú férfi herceg vagy trónörökös esetében is, mint például Ningishzidda vagy Ninurta.)

Elindul az arany-bányászat a föld mélyéből. Új típusú, nagyteljesítményű rakétahajókat építenek a Nibirun, küldik a megrendelt gépeket. Enki szálláshelyeket épít a munkásoknak, magának fénylő palotát a folyóparton, ezüsttel, lápiszlazulival díszíti. A Földnek ez a szeglete csodálatosan gazdag, gyorsosodású bővíző folyók szelik át, változatos, kies tájai gyönyörködtetik a szemet. Enki feltérképezi a terepet, hol állíthatná munkába a Földhasítót, hol kezdenék el az alagút-ásást.

Pozíció Libanon térképén

Közel a római templomhoz hatalmas méretű kőtömbök sokasága található. A világ legnagyobb kifaragott monolitjai, melyeket ember valaha készített^[1] (azaz nem több kisebb darabból lettek összeállítva). Szállításuk módja mindmáig ismeretlen

Az úgynevezett terhes nő köve. Tömege 1242 tonna.^[2] Ez ott maradt a köfőjtőben annak idején, mert az építkezés enélkül fejeződött be

Baalbek az Enlil által épített úrkikötő leszálló pálya, a peremet biztosító ciklonikus méretű monolitokkal; – a látvány magáért beszél. –
Internet, Wikipedia

Enlil felségterülete Edin, a Magasztos Figyelők Földje (Éden, később Sumer) lett, más néven: Az Egyenesek Hajléka; a terület a Tigris és az Eufrátesz közének alföldi, déli része volt. Sokáig Larszában lakik. (A város eredeti neve: AR.AR.MA; [sok MAgyAR-t üzött a nagy Özönvíz Mezopotámiába i. e. 9500 körül!]. A többszótagos szavaknál a szótagok különálló értelemmel bírnak, egy szónak a legtöbbször több jelentése is van; szavakon belül a szótagok sorrendje felcserélhető.)

Közben épül Enlil számára NIBRU.KI, Földi Átkelőhely, azaz Nippur, a főváros.

Enlil nekilát, hogy leszálló pályát/űrkitőt építsen a „szekerek”/űrhajók számára (eddig vízre szálltak le, és csónakokkal vitték az utasokat a szárazföldre). Keresi a megfelelő helyet, választása a Libanon és Antilibanon hegység közötti völgyre, a Bekaa-völgyre esik Libanon területén 1170 m tengerszint-feletti magasságban. Erős sugarakkal elegyengetik a földet, a hegyoldalakból hatalmas köveket vágnak méretre; a legnagyobbak a peremet biztosító 1000–1250–1650 tonna súlyú, különböző méretű, pl. 70 m hosszú, 4,7 m magas, 3,3 m vastag tömbök. Egy másik, méretre szabott kötömb adatai: 19,6 m hosszú, 6 m széles és 5,5 m magas. (Napjaink mérnökei, építészei azt próbálják kitalálni, hogyan tudták a helyükre emelni a ciklopikus darabokat. A Földön még ma sincsenek ilyen nagy teljesítményű munkagépek).

Maga az alap, **az eredeti, Enlil által épített leszállópálya, rakétakilövő emelvény ma is létezik!** Egy római-kori templom épült rá: a Baalbek-i Jupiter templom. Az eredeti monolit alapzatra rakták megfelelő alapozással a korinthuszi oszlopokat.

A legnagyobb monolitok képezték a keretet, belül kisebb darabok, de még mindig több száz tonnás kötömbök a talapzatot. Pontosan kellett alapozni, faragni és illeszteni, mivel elképesztő terhelést kellett kibírniuk. Ami mára a Jupiter templomból megmaradt, az a talapzat a keretet képező gigantikus megalitokkal, azaz maga a teljes leszállópálya, rajta néhány álló, máig megmaradt korinthuszi oszloppal.

A Folyamközben, Edinben nagy városok épülnek: Eridu, eredetileg Enki városa; Laarsa, Lagash, Shuruppak, Nibru-ki/Nippur. Šuruppak (š = s; s = sz) gyógyászati központ lesz, Ninmahnak és gondozónői csapatának épül. Enki égbe nyúló ziqqurát-szerű tornyot épít Eriduban.

Enlil Nibru-kiben megépíti a DUR.AN.KI-t, az „Ég-Föld Kapcsot”. Z. Sitchin írja: „Nippur közepén, egy mesterséges terasz tetején létesült Enlil főhadiszállása, a KI.UR („a Föld gyökerének helye”) – az a hely, ahol „az ég s a föld közötti kötélek emelkedett a magasba”. Az épület tetején volt egy titokzatos sötét korona-szerű helyiség, a „Dirga”, itt tartotta Enlil a Sorstáblákat („Az istenek városai”; – Enki... Könyve nem használja a „Dirga” szót). A DUR.AN.KI adótorony, „Beszélő” volt, melyen Enlil „az égbe juttatta szavát”, kozmikus telefonként kötötte össze a Nibirut a Földet és a Lahmut.

„A Nap és a Hold, a Nibiru és a Föld, és a nyolc égi isten titkos jeleit a ME tartalmazta. A Sorstáblák a kamrában színeiket kibocsátották...” (Fogalmunk sincs, hogyan működtek ezek a szerkezetek!) A Szójegyzék azt írja a ME-ről: „parányi tárgy, mely a tudományok és a civilizáció mindenféle aspektusának kódjait hordozza”. A Sorstáblákról: „Az irányítóközpontban használták...; később a megváltoztathatatlan döntések (ditillák) feljegyzéseit tartalmazták.”

Romlanak a körülmények a Lahmun, az Igigik háborognak. Anzu, parancsnokuk a Földre utazik, hogy tárgyaljon Enlillel sorsuk jobbításáról. Enlil büszkén mutatja meg az új létesítményeket – a Dirgát is; majd fürdőzni megy, kis időre magára hagyja Anzut, aki közben ellopja a Sorstáblákat. „Nibru-ki szentélyében a ragyogás kihunyt, a zümmögés elhalkult. Csend uralkodott, felfüggesztették a szent képleteket.” Ninurta vállalja, hogy visszaszerzi a táblákat. Felpattan fekete „Forgószele” (helikopter-szerű repülő szerkezet lehetett), így iramodik Anzu nyomába. Enki azt tanácsolja, támasszon porvihart; Enlil erős lövedéket készített fiának. Ninurta porvihart kavart, használja a lövedéket, így nagy-nehezen visszaszerzi a Sorstáblákat. Miután visszahelyezték a Dirgába, „újra visszatért a ragyogás, a ME zümmögése a Táblákban helyreállt.”

(Eddig csak találgattuk, ki lehetett Anzu; AN: Ég; ZU: tudás, „Égi Tudás”; királyi származású herceg volt, de nem tartozott Anu közvetlen családjába.)

Az eddigi szövegekben négyféle űrjárműről volt szó: „rakétahajó”; – „égi szekér”: a legnagyobb távolságokhoz használták; – könnyű kis „égi kamra” és „forgószele”: helikopter-szerű jármű, főleg Ninurta használta.

Kétségtelen, Anzu hirtelen jött ötletével azt a látszatot keltette, hogy hatalomra tör; nem tudjuk mi állt a háttérben, de az Igigik is szeretett volna Őt királyuknak. Tette miatt halálra ítélik, már holtan a Lahmura viszik, itt Enki javaslatára királyi rokona, Alalu mellé temetik a barlangban. Marduk a Lahmun marad és átveszi a parancsnokságot.

Enki meghívja hűgát, Ninmah-ot abzui fényes házába, itt Ninmah két lánygyermeket szül Enkinek. Enki utódlásra alkalmas fiú utódokat szeretett volna nyerni Ninmahtól. A trónutódlásra leginkább jogosult az istenkirály fia és lánya, akik más-más anyától született féltestvérek voltak. Ninmah először Éa jegyese volt apjuk akaratából, csak közben Enlilnek szült fiút, így a jegyesség felbomlott, Anu pedig megtöltötte Ninmahnak, hogy a továbbiakban férjhez menjen.

Enlil új város alapítását, építését kezdi el, neve BAD-TIBIRA, a „Fém Városa”. A város hamar felépül, közelébe pedig egy második leszálló pályát tervez (ez csak később valósul meg).

Az arany finomítása Abzuban kezdődik, ahol a kibányászott érc-, kődarabokból Enki gépei: a Roppantó, Összeüző szabadtíják ki a nemesfémeket a kövek, sziklák fogságából. Innen rakétahajókon a Lahmura szállítják, ahol olvasztják, finomítják, majd a Lahmuról égi szekereken érkezik meg a Nibirura.

Bad-Tibira parancsnoka Ninurta lett. (Elképzelésünk sem lehet a folyamatosan szállított arany mennyiségéről és felbecsülhetetlen értékéről, amitől megfosztották a Földet!)

Közben a Lahmun összegyűltek az Igigik háromszázan, a Földön az Anunnakik hatszázan, hogy meghallgassák Anu üzenetét, amit a Nibiruról sugárzott a Föld és a Lahmu felé. (Óriási volt tudásuk, napjainkban még nem tartunk ezen a szinten.) Dicsérte a hőseket: „ti vagytok a Nibiru megmentői!” Közölte, hogy gyógyulást tapasztaltak bolygójuk légkörében.

Enki Abzuban hűs vízparton „csodálatos tanulmányozó helyet” (kutató központot) épít, elnevezi az Élet Házának, ahova meghívja egyik fiát, Ningishziddát. „Szent Képleteket, apró ME-eket formáltak, amik az élet és halál titkait birtokolták.”

Enki elmondja fiának, hogy figyelte egy lényre; két hátsó lábán jár, mellső lábait kézként használó fejlett hominidára, egy emberszerű teremtményre. (Ő volt a Homo erectus.)

Annyira elmerültek tudományos tevékenységükben, hogy észre sem vették az Anunnakik lázongását, pedig egy idő óta már tiltakoztak a megfeszítő robotolás ellen. Megviselte szervezetüket a nappalok és éjszakák gyors váltakozása, a levegő másféle összetétele; szédültek, elhagyta őket erejük. Ahogy haladtak előre a járatokban egyre melegebb lett a hőmérséklet, a levegőben pedig egyre kevesebb az oxigén. Cserélgették a csoportokat, újak jöttek a Nibiruról, azok is hamar kimerültek. Akik a felszínen, az építkezéseken dolgoztak nehezen viselték a Nap égető sugárzását. Panaszkodtak az egyhangú kosztra, és hogy alig kapnak az éltető elixirből (egy, a Nibirun honos fa- vagy cserje gyümölcséből (inbu) nyerte Ninmah. Magvakat hozott magával, így a Földön is tudta természeteni).

Kitört a lázadás, összetörték, elégették szerszámaikat, hadat üzenve éjjel körülvették Enlil szálláshelyét. Enlil már korábban a lázongás hírére azonnal Abzuba utazott, összeült a vezetőkkel tanácskozni. Felvették a kapcsolatot Anuval; a Nibirun is összehívták a Nagytanácsot.

Enki először csak Ningishziddának árulja el, majd Ninmahnak is, hogy van megoldás: „A Lény, amire szükségünk van, már létezik! Csak annyi a dolgunk, hogy esszenciánk (DNS) jelével ellássuk”. „Teremtsünk Lulut”, Primitív Munkást, aki végzi a nehéz munkát az Anunnakik helyett. „Nem új teremtmény lesz, hanem **egy létezőt formálunk a magunk képére.**” Elgondolásukat a vezetők elé terjesztik, óriási vitát kavart, Enlil természetesen ellenzi: „A teremtés csakis Minden Kezdet Atyjának kezében van”. Ninmah, Ningishzidda érvelése: „Mi másért lennénk tökéletesítve, mint azért, hogy kihasználjuk adottságainkat. Ami tudást birtokolunk, annak használatát nem lehet megakadályozni”. Végül az Égben dől el a vita: a Nibirun aranyra van szükség, a bányászathoz a Földön friss erőre; kezdjék el a kísérleteket.

Enki, Ninmah és Enki fia, Ningishzidda rögtön nekilátnak. Ők hárman teremtik meg végül a Földlakót.

Először Ningishzidda mintát vesz a szőrös lények véréből, és megállapítja, hogy Teremtő Esszenciájuk (DNS-ük) „akár a miénk, olyan, mint két összetekert kígyó”. Ningishzidda volt hármójuk közül a leginkább felkészült tudós genetikus.

Elkezdődtek a kísérletezések, melyek sokáig kudarccal végződtek. A sikertelenségek után mindig más-más variációt állítottak fel. „A Nibiru esszenciájának ME képleteiből apránként kell vegyíteni a kétféle alkotóelemet” – állapították meg.

Egy földi nőnemű lény petesejtjét egyesítették egy Anunnaki szaporító sejtjével. Ninmah egy kristály edényben végezte a műveletet, majd a megtermékenyített petesejtet belehelyezte a nőtény méhében. A nőtény anyja szült, de az újszülött szőrös volt, nem volt rajta az Anunnakik képmása. A következő alkalommal beszéde csak morgás volt. Más alkalommal a gyermek süket volt, látása gyenge; vagy béma volt a lábaira; egy másiknak nem működött a mája, – minden újszülött fogyatékos volt.

Ekkor Enki javasolta, hogy a lombik ne kristályból, hanem földi agyagból legyen, „Talán a Föld saját vegyületeire, aranyra, rézre van szükség!” Ninmah elkészítette az edényt. A vegyítő művelet ugyanúgy folyt le, mint korábban, „A ME képletek irányították”. Végre született egy megfelelő külsejű fiúgyermek, de ő sem tudott beszélni. Enki újabb javaslata szerint: Anunnaki legyen a szülő nő. Először Ninmah vállalta. Végre megszületett a tökéletes gyermek, Ninmah az Adamu nevet adta neki. Megkérdezték a gondozó nőket, hogy vállalnák-e a szülést; heten vállalták. Ekkor hét fiú született. Ismét meg kellett változtatni a ME vegyületet. Ezúttal Ninki, Enki hitvese hordta ki az első magzatot. Lány lett nagy öröme, Ninki a Ti-Amat nevet adta az újszülöttnak. Ő lesz a Földön az Élet Anyja. A következőkben az előző szülésznők hét lányt szültek. Ez után már csak egy nagy hiányosság merült fel: nem tudtak szaporodni.

Ningishzidda végül Ninmah és Enki bordájából életesszenciát vont ki, Ninmah életesszenciáját Tiamat bordájába, az Enkiét Adamu bordájába helyezte. Mindkettőjük életfájához, a két összezsavarodó DNS spirálhoz két alkotórészt adott hozzá. Az így teremtet lény már tökéletes volt. Edinben egy gyümölcsös kertben helyezték el őket, magukra maradvára észrevették, hogy meztelenek, rádöbbenek férfi és női mivoltukra. Falevelekből Tiamat kötényeket készített.

Enlil a kertben sétálva rájuk akadt, mérges volt, mint mindig. „A Hosszú Élet ágát esszenciájuk fájához nem adtuk hozzá”, nyugtatta meg Ningishzidda. Enlil nem nyugodott meg, kiűzte őket Edinből, menjenek vissza az Abzuba!

Nannarnak és hitvesének, Nin.Gal-nak (NIN.GAL: „Nagy Űrnő”) ikrei születtek: Inanna és Utu.

Enki fiai: Marduk, Nergal, Gibil, Ninagal, Ningishzidda és Dumuzi. Marduk kivételével valószínű ágyasoktól születtek.

Enlil fiai: Ninurta, Nannar és Ishkur.

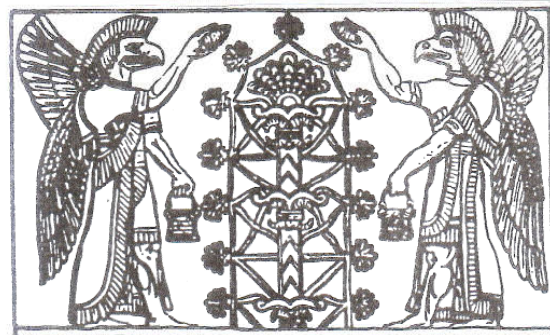
A három kiemelkedő tudású Anunnaki: Enki, Ninmah és Ningishzidda „megteremtette” tehát a tökéletes Földlakót; Enki és Ninmah saját életesszenciájukkal is hozzájárultak; (rendkívül fontos körülmény lehet). Tervük végül jól sikerült, a Földlakók munkába álltak, megértették az utasításokat, nem lázadoztak a körülmények miatt, ételért jól dolgoztak. Szaporodtak ők is, az Anunnakik is. Az Anunnaki utódok megörökölték a Nibiru életciklusát, de gyorsabban nőttek a Földön és korábban látszott meg rajtuk az öregség.

Baljós jeleket észleltek, az éghajlat változott. „A Földön egyre melegebb lett”, olvadásnak indultak a sarkok jégsapkái, árvizek pusztítottak, aktiválódtak a vulkánok. Földrengések rázták meg a felszínt, dübörgéseket hallottak a mélyből. Közeledett a Nibiru és előre érezte hatását. Egy hosszú, elnyújtott ellipszis pályán kering a Nap körül.

„Zavar van a mennyekben” mondta Enlil. A Nibiru, jöttében az Oort-felhőben felébresztett egy szunnyadó sárkány/üstökös fiókat. (Egy körpályán kb. 2 trillió 5–20 km átmérőjű üstökös-mag kering a Nap körül. Nyugalomban róják útjukat; külső behatásra viszont az álmából felkeltett „kis” kezdemény rögtön elindul a Nap felé, közben hatalmasra növe.) Csóvája magával ragadja a Karperec kisebb-nagyobb szikláit. Ezúttal is óriási pusztítást végzett, kőzapot zúdítva a Lahmura, Földre, Holdra. A Lahmu légértégeknek tetemes részét lesodorta, így még erősebbek lettek rajta a porviharok, és a vizek gyorsabban párologtak. Alig használhatóvá rombolta a köztes állomást.

Közben aggódva figyelték a Fehér Föld (Antarktis) változásait. Még Abzun is érezhető volt, amikor a Fehér Föld megrázkódott. A föld alóli dübörgés földrengésre, földalatti vulkán-tevékenységre utalt. Enki Abzu csúcsán megfigyelő állomást létesített, a hely parancsnokául fiát, Nergált nevezte ki; – hitvese Ereshkigal, Enlil unokája volt.

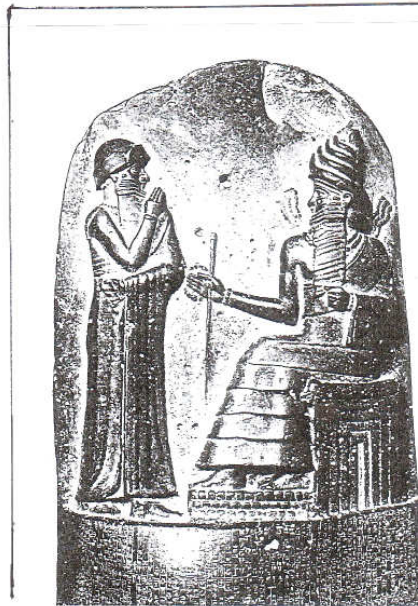
A bánya-műveletek gondjait is megosztotta velük, részletes útmutatásokkal látva el őket.

Ecuador padre Crespi

Phoenician

3.

6.

7.

Istenek és papjaik, amint az „Életfát” gondozzák. Enki három csillagképet uralt, hozzá tartozott a Bak, Vízöntő, Halak. Papjai a „Halak rendjébe” tartoztak, szakrális tevékenységükhöz hal-álcaikat viseltek. A fő isteneket nem lehetett ábrázolni, ezért Enkiről itt is csupán fantázia-képet látunk. A Halakon kívül a Vízöntő szimbólumát látjuk még a képen, amint négy folyóág formájában árad az istenségből. A második képen egy isten gondozza az „Életfát”, egyik kezében a szokásos kis edény, benne az Élet vizével, melyet az aranyból transzmutált „Fehér porból” készítettek. Másik kezében tisztán látható egy **toboz**. A fantasztikus összefüggésekre, a szimbólumra Laurence Gardner világított rá (*A Szent Frigyláda elveszett titkai*). A **toboz**mirigy termeli a **melatonin** nevű enzimet, mely az emberi szervezet leghatékonyabb **antioxidánsa**. Javítja az immunrendszer működését; azonnal megszünteti a betegségeket, az elfajulásokat; szellemi-testi frissességben őrzi meg az egyén életét/fizikumát akár száz éven felül is. (Egy csodaszor, melyet egy ideje ismét elő tudnak állítani.) Az istenek, akik az ábra-szerinti ún. **szarvakoronát** vagy ennek változatait viseltek, biztosra vehető, hogy sumer istenek voltak. A korona-viselet különböztette meg őket más istenektől.

3. 6. Utu papi rendje, a „Sasok”, rituális feladataikhoz magukra öltötték a rend egyenruháját, a sas álarcot és sas szárnyakat (Zecharia Sitchin: *A Tizenkettedik bohó*). Egyébként sem az isteneknek, sem papjaiknak nem voltak szárnyaik! A szép kis edények kultusza kialakult, elterjedt; rendkívül változatos formájú és mintázati edényeket készítettek nagy földrajzi területen.

6. A kép Utu napistent ábrázolja, itt Őt is sasszárnyakba öltöztöten látjuk, amint gyógyító tevékenységéhez készül.

7. A képen a babilóni Hammurápi uralkodót látjuk, aki rituális kéztartással áll Utu előtt. A dombormű részlet Hammurápi Törvényoszlopa tetejét képezi (u. i.).

Enlil tervei alapján megépül a második leszálló pálya/űrállomás: Zimbir/Szippar: Bad-Tibira közelében. A „Szippar” szó jelentése: „Madarak Városa”. Míg az istenfiak a Földön azon vitáznak, ki legyen a parancsnoka, Anu az égből eldönti: „legyen Utu” a harmadik generációból. „Sas sisakot alkotnak neki, sasszárnyakkal ékesítve.” Utu papi rendje is a „Sasok” nevet viselte (talán ezért nevezték a Madarak Városának?). Szippar Edin északi részén, a két nagy folyó által közrezárt legkeskenyebb földszakaszon épült, közelebb a Buranunnához (Eufráteszhez; – Bad-Tibirának semmi nyoma nem maradt). Anu leszállt az égből, hogy megcsodálja az új létesítményt, fel is avatta, mert Szippar úrkikötőjében landolt.

Enlil úgy gondolta, hogy innen fogják indítani az arany rakományt a Nibirura. Enki viszont felvetette, hogy mivel a Föld hálója (gravitációja) nagyon erős, nem lesz elég erejük (tolóerejük) az égi szekereknek, hogy felemelkedjenek róla „az elveszi az erőnket”, állapította meg. De talán a Holdon lehetne építeni egy köztes állomást. Hogy erről meggyőződjenek, Enki és Marduk egy rakétahajón elutaznak a Holdra, ahol csak port, kietlen pusztaságot, csupasz kősziklákat találnak, valamint az aszteroidák-ütötte friss sebhelyeket. Megfogalmazódik bennük, hogy a Hold teljesen alkalmatlan köztes állomás építésére. (Mára kiderítették, hogy felszíne alatt, ha talán nem is mindenütt vízjég található.)

Enki Hold-jelképű istenség volt, jele egy fönt majdnem összeérő holdsarló (Nannar holdjelképe lapos, fekvő Hold). Míg ott tartózkodnak, Enki asztrológiai megfigyeléseket végez, „meghatározza a csillagállásokat és az Égi Időt”, elválasztja az égi sávokat, a háromból a középsőt „Anu Útjának” nevezi el; a felső sáv Enlil útja; az alsó az övé.

Marduk szomorúan panaszkodik apjának, hogy anyját és őt mindenből kihagyják, minden fontos feladatra mást választanak. Visszatérve a Földre, nem megy vissza a Lahmura. Utu veszi át az Igigik irányítását, de a körülmények miatt már sokan elköltöztek onnan. Akik a Földet választották, idővel megházasodtak, földlakókat vettek feleségül, és különböző helyeken telepedtek le, főleg az Enki- és családja által uralt régiók területeire húzódtak. Voltak, akik visszamentek a Nibirura, de oda földi nőket nem vihettek magukkal, ezért csak nőtlenekek mehettek haza.

A Nagy Anunnák három régiót uraltak. Első volt Edin (Sumer), itt Enlil és leszármazottai éltek és uralkodtak.

Második a „Két Szoros” földje, Magan, az ókori Egyiptom, Núbia és Afrika más, különböző területei, pl. az Abzu és a fölötté lévő hatalmas térség is: Marduk és Dumuzi földje; – a kontinensen „Enki és fiai uralkodtak”.

A harmadik Aratta, mely az Indus-völgyhöz tartozott, ezt a területet Inanna kapta.

(Később alapítanak egy negyedik régiót is.)

Ahogy sokasodnak a Földlakók, Anunnakik, kezd kevés lenni az élelem. Enki be akarja vezetni a földművelést, állattenyésztést. A Nibiruról kér vetőmagot, később haszonállatot, juhok. Civilizált Emberiséget akar teremteni.

Edinben is követelnek Földlakó munkásokat, de miután nem akartak menni, Ninurta erőszakos eszközökhöz folyamodik, fegyverrel tör Abzura, hálókat használ. Ezért Enki megharagszik, de Enlil is, más okból, Ő nemrég zavarta ki őket Edinből. Végül mégis kerül munkaerő Edinbe, kitűnő munkások itt is, az Anunnakik csodálják őket. (A primitív munkások sokáig meztelenül dolgoztak.)

Enki testi kapcsolatba került két szép földi nővel. Így született meg Adapa „a Megtalált”, és Titi „Életeli”; – a bibliai Ádám és Éva. Ők voltak az első Civilizált Emberek (a félisteneket nevezték így). Külsőre is és főleg képességeikben, szellemikben kiváltak a földi emberek közül. Miután senkinek, még Enlilnek sem árulták el születésük titkát, Anu, Enlil úgy vélték, „Új faj” fejlődött ki (mutálódott) a Földön.

Titit Ninki nevelte, Adapát Ningishzidda tanította Eriduban; de Enki volt a fő tanítómestere. Megtanította, hogyan készítsen feljegyzéseket. Mindenkinek azt mondták, a sás között találták őket nádfonatú kosarakban. Felnőve egy párként éltek (a két különböző nő szülte őket, tehát féltestvérek voltak), két fiuk született: Kain és Abael. (KA: kapu, befogadó; IN: Istennő, „Istennő Kapuja”, befogadója, híve; – AB: Atya; EL: híve; egyikük matriarchális, másikuk patriarchális elvű volt.)

Anu Adapát a Nibirura rendeli. Utazása előtt apja, Enki kioktatja, hogyan viselkedjen: csak akkor beszéljen, ha kérdezik, akkor is csak röviden; mitől tartózkodjon, mit ne fogadjon el tőlük. Az ágyékkötő helyett divatos szűk ruhát kap, a haját is megnyírják. Útján Ningishzidda és Dumuzi kísérik el.

Adapának használt az oktatás, mert nem győzték csodálni; egész megjelenése, vékony, karcsú alakja, szép fiatalsága, elegáns, választékos modora, a belőle áradó szellemi erő, amit apjától örökölt; – egyáltalán minden megnyilvánulása lenyűgözte a nibiruakat. „Csodák csodáját érték el a Földön! Jelentette ki Anu.”

Enki egy lezárt üzenetet küldött apjának, melyben leírja Adapa valószínű származását, és hogy miért tiltotta meg neki az ital, étel elfogadását. „A fiam, Ea még Enki néven sem változtatott szabadságán a nőkkel!” Ningishzidda már tudott róla, hogy Enki fia, mert korábban megvizsgálta Adapát.

Anu úgy döntött, hogy Adapa Ningishziddával azonnal térjen vissza a Földre (keves ideig maradhatott földlakó a Nibirun). „Adapa sorsa, hogy a Civilizált Emberiség ősatya legyen!” „Ningishzidda, te térj vissza a Földre...”, hogy apád oldalán a Civilizált Emberiség tanítója légy!”. Dumuzit Anu még marasztalta. Ningishzidda és Adapa vetőmagot hoztak magukkal.

Visszaérkezve a Földre Adapát Enki és Ningishzidda tanítja tovább, Titit Ninki neveli. Marduk is csodálja a testvérpárt.

Fiaik közül Kain Ninurtával tart városába, Bad-Tibirába, ahol Ninurta felkészíti a földművelésre. Mentora lesz, megtanítja öntözőcsatornát ásni, vetni, aratni; – fából ekét készít számára.

Abaelt Marduk veszi pártfogásába. Egyelőre várnak Dumuzira, aki majd élő állatokkal, juhokkal érkezik, és hozza a birkák esszencia-magvát. Ahogy megérkezik, elkezdik a pásztorkodást; karámokat építenek.

„Az Anunnaki vezetők, Enki és Enlil, Ninmah és Ningishzidda, akik a teremtők voltak, úgy döntöttek, hogy alapítanak egy Teremtő Kamrát, egy Alkotás Házát” a Cédrushegyen, például növényi, állati genetikai kísérleteikhez.

Enlil javasolta, tartsák meg „az Elsők Ünnepe”. Az ünnep tragédiába torkollott (persze, ha valóban úgy történt, ahogy a könyvből kiderül, mert nehezen hihető). Enlil mindkettőjüket dicsérte; Enki viszont elragadtatással nyilatkozott Abael juhairól, de Kain gabona-termését figyelemre se méltatta. Ez nagyon fáj Kainnak, de Abaelnek is rosszat tett, mert ettől fejébe szállt a dicsőség. Kérkedett, leszólta testvére munkáját, kezdte ő maga is semmibe venni azt. Olyannyira, hogy a tikkasztó hőségben birkanyáját Kain zöldelő szántóföldjére terelte. Azok aztán lelegették, letaposták a vetést, tönkre gázolták az öntöző csatornákat. A sokadszori figyelmeztetés sem használt, végül elfogyott Kain türelme, és fejbe verte Abaelt. Nyilván nem akarta megölni, de a felhalmozódott düh irtózatosságot formájában csapott le Abaelre. Marduk Kain kivégzését követelte, Enki közbeavatkozott, így végül száműzetés lett Kain büntetése. Előtte felszólították Ningishiddát, hagyjon jelet rajta. Megváltoztatta létezését: „Arcán nem fog szakáll nőni” sem neki, sem utódainak. Kain és hitvese Awan, aki a húga volt, a Vándorlás Földje felé indultak, mindig kelet felé haladva.

Teljesen érthetetlen a történet, hogy Enki ilyen igazságtalanul részrehajló lett volna; és hogy a két mentor miért nem tett igazságot civakodásuk közben, talán nem fájult volna tetteiknek a két fiú örökös vitája.

Közben más történelmi forrást is be-beiktatok, itt például a sumer Királylista ide vonatkozó adatait.

A Földön a királyság intézménye Kiš-ben kezdődött (a könyv szerint is), amikor a Királyság alászállt az Égből, de az első királyságok megbuktak; az uralkodás visszaszállt az istenekre. A Királylistában is felmerül egy „Kain” név, ugyanis Kiš tizenharmadik uralkodója **Qayin**/Arwium volt, Ataba fia, – Nin.Kháwá/Eldai Éva, a Szarvastehén fia. Az Ő ágán folytatódott a Kiš-i királyok sora. Qayin fiai: Etana és Énókh (de nem a pátriárkák ősatya); Etana – aki az égbe szállt – Kiš királyainak sorát vitte tovább, i. e. 3200 körül uralkodott; Énókh leszármazottai pedig Ur királyai lettek. Akiket „ismerünk”: Akalam-Dug, Abargi, Túbal-Kain, Cham, Kus, Nimród. Az utolsó Kiš-i király Agga azonos időben uralkodott Gilgameš uruk királlyal i. e. 2800 körül, aki ekkor már ötödik királyként ült Uruk trónján. Kišből a királyság az É-Annába/Urukba került. Az Uruk-i I. dinasztia királyai félistenek voltak, Utu, Ninsun istennő fiai. (Van nyoma az irodalomban, hogy Ninurtának is voltak félisteni utódai. Ha voltak, az Ő és Utu esetében a beavatkozás valószínű művi úton történt; Ninsun istennő pedig Gilgameš Lugabanda hitveseként szülte.)

Visszatérünk eredeti történetünkhöz. Adapának és Titinek a két fiú elvesztése után csak lányaik születtek, sokára aztán megszületett Sati (Set/Séth). Összesen harmincan lettek, fiúk és lányok (?).

Sati örökölte az uralkodói, törzsi, vezetői, vagyoni jogokat. Ezen az ágon születnek majd meg a Biblia-i pátriárkák.

Az új generáció is megtanulja a földművelést, pásztorkodást, nem éheznek az emberek.

Sati hitvese Azura. Satit apja és az istenfiai tanítják. Valószínű ő volt az első, vagy közvetlen leszármazottai, akik aranyból transzmutált fehér port tudtak készíteni (a pátriárkák hosszú életkorát már ennek lehetne tulajdonítani).

Sati (a pátriárkák) leszármazási vonalán következnek: Enós, Kunin/Kainán, Malalu/Mahalalél (Malalu rendkívül tehetséges volt zeneileg. Ninurta húros hárfát és furulyát készített számára). A sort Irid/Jared folytatja, hitvese Baraka, házasságukból születik meg az első ismert pátriárka, Enki-ME/Énókh. Az „Enki-ME” jelentése: Aki Enki Által A ME-t Érti. Enki tanította őt is, mint őst, Adapát. Enki-ME főleg az égitestek, a Nap családja, a Föld természeti adottságai iránt érdeklődött. Mardukkal tették meg az első égi utazást a Holdra, ahol Marduk a Nap, Hold, a csillagok járását magyarázta, ahogy apjától tanulta.

Visszatérve a Földre Enki-ME Utu mellé került. Utu táblát adott neki és biztatta, hogy írja le mindazt, amit az égből tapasztalt, és amit közben tanult. Utu kinevezte Enki-ME-t a *Földlakók Hercegének*. Ninurta is oktatta többek között a kohók, égető kemencék használatára. Nannar és Utu bevezették a szertartások rendjébe, megalapították a papság intézményét. (Ninurta úgy tűnik mindenhez értett, sokoldalúan képzett volt, és mindig készen állt, hogy segítsen másokon, vagy tanítsen.) Enki-ME hitvese féltestvére, Edinni volt, fiuk Matushal (Matuzsálem). Enki-ME fiára bízta feljegyzéseit, hogy őrizze meg, („de nem a mai nemzedék számára, hanem azok számára, akik a messze jövőben elkövetkeznek” – *Henoch Apokalypsise* – Hamvas Béla fordítása). Enki-ME második úrbéli utazására készül. Mardukkal indul el, de Marduk visszatér a Földre. Ezúttal nagyobb távolságokat tesznek meg a Naprendszeren belül. Végül nem lehet tudni Enki-ME hol hal meg, mert a Nibirun sem előtte, sem utána nem fogadnak hosszabb időre földlakókat. Enki-ME Adapa után a hatodik generációban születik. Maga Enki sem foglalt állást, csak utal a hagyományokra: „A krónikák azt mondják róla..., hogy a mennyekben lakozott napjai végeztéig.” Matushalnak hitvesétől, Ednától fia születik, neve Lu-Mach: Hatalmas Ember. Ő a következő bibliai pátriárka: Lámekh, akit az Anunnakik munkafelügyelőnek neveznek ki, feladata: kiosztani a kvótákat, elrendelni a fejadagokat.

Amikor Adapa érzi közelgő halálát, összehívja fiait, lányait, de elsőszülött fiát is szeretné látni. Kain felkutatását Ninurtára, egykori mentorára bízák. (Kain és családja nem valószínű, hogy úrhajóval utazott volna, viszont korábban számtalan közbeeső sziget könnyítette meg a tengereken való utazást, meg is állapodtak egy-egy szigeten, vetettek és be is takarították a termést.) Sikerült Őt megtalálni. Adapa élete utolsó órájában Kaint és Satit együtt akarja maga mellett tudni. Megáldja őket, bal kezét Kain fejére téve így szól: bár „születési jogodtól meg vagy fosztva, de magvadból hét nemzet sarjad, messzi birodalmakban virágoznak majd, távoli földön fognak lakni...”. Adapa jobb kezével Sati fejére mond áldást.

Vajon Kain „jele”, az indiánokra jellemző szőrtelen, szakálltalan arc, mint genetikai sajátosság öröklődött át Közép- és Dél-Amerika csupasz arcú, szakáll nélküli nációi esetében? Nem tudjuk, úgy tűnik, túl sokan lettek volna az egy Kainhoz képest. Vannak szakállas ábrázolások is, feltehetően kultúra-teremtő isteneik „portréi” lehettek.

KA.IN – IN.KA: az Istennő Híve; később elhalványult az istennő tisztelet, mert az Inkát „A Nap Fia”-ként, férfi istenkirályként tisztelték.

A sumer eredetű mozaik szavakban a szótagok (melyek különálló szavak is) felcserélhetőek. Az biztosnak látszik, hogy első vezetőjük Kain/Inka volt, majd az „Inka” név méltóságnévként öröklődött. Maga az Inka Birodalom viszont fiatalnak vehető az istenségekhez képest, mert Kr. u. a 13–16. század között állt fenn. Voltak nálánál régebbi kultúrák is a térségben. Peru északi területén 25 éve tart az ősi város, Caral feltárása, kora kb. 3000 évvel előzte meg az inkákat. A gondosan tervezett város egy korai kultúra vallási és kereskedelmi központja volt hatalmas (és több kisebb) piramisával, de az építkezés stílusa más volt, mint az inkáké.

Amit mi megalitikus inka építményeknek nevezünk, azt egy ismeretlen nép az inkák előtt jóval korábban építette, korábban Caral idejénél is (ezt mutatják az időtől gömbölyűre kopott gigantikus sziklák élei, sarkai); és már az inkák elődei sem ismerték azt a népet, amely – istenük útmutatásával és az Ő földönkívüli technikai tudása segítségével megépítette azokat.

Nem tudjuk Kain mikor került az idegen földrészre. Talán a grandiózus építkezéssel kívül neki volt köszönhető a magas szintű mezőgazdálkodás és sok más, a harmonikus életéhez szükséges kultúrvimány megteremtése.

Az inkák fő istene mellett fontos helyet foglalt el Pantheonjukban teremő Istenük, Viracocha. (Vajon honnan érkezhetett ez az istenség? Harmadik fő istenségük Apu Illapu, az esőisten volt. Tizenhárom uralkodó viselte az Inka nevet a spanyolok hódításáig, amikor – bár az inka teljesítette követeléseiket, ígéretük ellenére kivégezték Atahualpa-t, az utolsó inkát. A Birodalom fővárosa Cuzco lett; alap-nyelvük a kecsua. Az inka városoknál, csak az alap volt ősi megalitikus építmény. Nem így vízvezetékeik, melyek hegyeken, sziklákra keresztül vezették a kristálytisztá vizet; vagy földművelésükhöz a teraszok kiépítése; de ők voltak útjaik építői is (a Királyi út például 5200 km hosszú volt), vízvezető csatornák, lépcsősorok, alagutak csatlakoztatásával; 4 km-enként állomáshelyek kialakításával a futárok pihenő helyeiül, akik szóban, vagy kipu-csomóírással vitték az üzeneteket. H. Pizarro így jellemezte: „ilyen nehéz terepen nem láttam még ilyen gyönyörű utakat”. 40–50 méter hosszú függőhídjaik is bámulatra méltók. Kiemelkedő volt társadalmuk szervezettsége, a javakkal való gazdálkodásuk. Fejlett volt takácsmesterségük, kerámiaművészetük. Hogy ennyire korszerűek voltak létesítményeik, megalkotásukhoz az ötleteket, technikai megvalósításuk módját a tehetséges „sumer” istenségeiktől tanulhatták elődeik, például éppen Kaintól.

A mai Bolívia nyugati részén 3500–3800 méteres magasságban Tiahuanaco a Puma Puncu épület-együttessel, a Napkapuval és más megalitikus építményeivel az Inka civilizáció részét képezte. A mai országok közül Kolumbia déli része; továbbá Ecuador, Peru, Argentina nyugati területei, Chile északi része szintén az Inka Birodalomhoz tartozott. Tiahuanaco (ma jóformán csak rom-mező) egykor magába foglalta a Puma Punku Holdtemplomot; volt egy Mélytemplom is, valamint a Calasasaya Naptemplom. A Puma Punku 12 500 évvel i. sz. előttre, a Nagy özvívz előtti időre datálják. Uralkodók, főpapok bebalzsamozott, zsákba varrt múmiáit ezüst „ülő-szobrokba” helyezték, majd a keleti fal mentén egymás mellé „ültették”, hogy „arcukkal” nyugat felé, a Holtak Birodalma felé tekinthessenek. A szobor-sor képezte a „múmiailések falát”. Ebből semmi nem maradt meg, csupán a Cuzco-i Hold- és Nap-templom maradványai alapján következtettek az annál jóval korábbi Puma Puncu Holdtemplomra (területe 75x55 m volt). A Naptemplom előtt hosszú lépcsősor vezetett fel a monumentális Napkapuhoz, mely kelet felé tájolta várta a Napisten felkelését. A mögötte lévő nyitott templomtéren tartották nagy évfordulós ünnepeiket. A Cuzco-i Naptemplomban a múmiák arany szobrokban ültek a nyugati fal mentén, és „arcukkal” a keleti égbolton felkelő Nap felé fordultak. (A spanyolok kidobálva a múmiákat elvitték az arany-, ezüst szobrokat.) Fénykép-felvételeken a templomromoktól távolabb látjuk Ninurta ürkikötőjének nagy „H”-betűs monolitjait. A templomkörzet közepén állt a 8 méter magas Nagy Bálvány (Viracocha szobra?). A templomok, Saqsayhuaman falai, Puma Puncu nagy ürkikötő emelvénye, és más építmények közül az ürkikötő, egy Ég-föld kötelék, a nagyszülőknak épített, arannyal kibélelt palota biztosan Ninurta zseniális alkotásai voltak.

Visszatérve: Marduk egy napon apja, Enki elé állt és bejelentette, hogy nőülni szándékozik. A hír megrázta a családot, ugyanis földi nőt, Enki-ME lányát, Sarpanitot akarta feleségül venni. Amikor Mardukot megkérdezi anyja, hogy a lány örül-e tetszésének, Enki felemelt hangon reagál: „Ezt meg sem fontolhatjuk!” (Tehát a nibiruiaktól eredt a zsidók, arabok női nemmel szembeni lekicsinyelő értékítélete, hogy például a nőket még csak fel sem sorolták az utódok között.)

Mindenki ellene volt, de Anu és testülete úgy határozott, hogy „Marduk megházasodhat, de azután nem lehet herceg a Nibirun!” Marduk ezt nem bánta. Nem maradhatnak hitvesével Edinben, jelentette ki Enlil. Marduk ekkor kapta nászajándékul az Abzu fölötti nagy területet. Megtartották a nagyon boldog, szertartásos esküvőt, amire az igigik is leszálltak a Lahmuról. Ők is kedvet kaptak a házasodáshoz, földi nőket „raboltak”, majd vettek feleségül.

Enlil, Ninurta aggódva figyelték az eseményeket, már ekkor tapasztalták Marduk hatalomra törését. Enlil arra biztatja fiát, hogy **találja meg Ka-in leszármazottait, és velük alapítson saját birodalmat!** Megtalálta, és mint említettük, sok-mindenre megtanította őket, Nagy Védelmezőnek nevezték; ettől kezdve **Ninurta felügyelete alatt éltek**, és magasrendű kultúrát teremtettek. Ninurta pedig ide-oda utazott a kontinensek között.

Lámekh hitvese, Batanash rendkívül szép nő volt, meg is akadt rajta Enki szeme. Lámekhet elirányította útjából, – Bath-Énós fiát szült. Lámekhnek rokonai üzentek, hogy jöjjön haza, mert fia született. Ahogy ránézett a rózsás arcú, világos hajú, csillogó szemű gyönyörű gyermekre, rögtön tudta, hogy nem az ő fia. Apja, Matushal valamit megsejtett a jövőből, mert azzal vigasztalta fiát, hogy „egyedülálló ő, a végzet egyedülálló feladatra választotta ki.” Anyja a Ziuszudra nevet adta fiának (a Bibliában Noé, a sumerek Atra-Hasisnak, Utnapistimnek nevezték), és nem árulta el születésének titkát. Shuruppakban laktak, Ziuszudra itt nevelkedett, Ninmah tanította és örködött szellemi fejlődése fölött.

A természetben tapasztalt baljós változások felerősödtek. „A Nap arcán fekete foltok tűntek fel, arcáról lángok lövelltek (napfoltok, napkitörések); Kishar (Jupiter) serege elvesztette a talajt a lába alól, szédítő pályákat írtak le.” Valami végzetes esemény készülődött. „Azokban a napokban a Földön egyre nőtt a szenvedés.” Ragályok, fájdalom, hidegrázás, láz tombolt, éhínség csigázta az embereket. Ninmah javasolta, hogy tanítsák meg a Földlakókat a betegségek gyógyítására. „Ezt parancssal megtiltom! Vágta rá Enlil”. Ugyanígy tiltotta meg Enki javaslatát, hogy tanítsák meg őket halászni. „Végezz a Földlakókkal az éhhalál és a ragály!” Ziuszudra kérte Enkit, hogy könyörüljön a szenvedő embereken, de Enkit kötötte az eskü, amit Enlil tőle is kicsikart. Enlil ugyanis összehívta a vezető Anunnakikat: „Mindnyájuktól követelte, hogy esküvel fogadják meg ünnepélyesen, hogy nem avatkoznak az eseményekbe.” Ez azt jelentette, hogy az Emberiséget hagyják elpusztulni a közeledő katasztrófában, és hogy ne tegyenek semmit megmentésükre. (Tehát nem az istenek okozták az özönvizet, mint ahogy manapság hangoztatják.) „Örökön Enlil vállát terhelje érte a felelősség! Így szólt mindenkire Enki.” Tudtak a tragédia bekövetkeztéről, de **Enlil volt a főisten, az Ő parancsa ellenére nem tehettek semmit, hagyták elpusztulni az embereket az özönvízben.** A vezetők tudták, hogy a Nibiru közeledése a Fehérföld jégapokájának elcsúszását fogja eredményezni, és amikor legközelebb lesz a Földhöz, az iszonyatos jéghegyek a tengerbe zúdulva özönvizet fognak okozni.

Elismeréssel adózhatunk a két XX. századi modern tudósa: John T. Hollin és A. T. Wilson, a mainei és az új-zélandi Victoria Egyetem kutatói előtt, akik egymástól függetlenül – Wilson 1964-ben – kutatták az özönvíz előzményét, és pontosan ugyanezt a hipotézist állították fel, ugyanígy állapítva meg az Özönvíz kiváltó okát, bekövetkeztét.

Nergál az Abzuról, Ninurta a tengeren túlról, figyelő állásaikról már régóta baljós üzeneteket küldöztek, egyre ijesztőbb földalatti vulkáni tevékenységről számoltak be. A jéghegyek talapzata fokozatosan olvadt, ezért csúsztak meg a hegyek.

Egy nap Galzu (Nagy Tudású), egy fehér hajú Anunnaki szállt ki az égi szekérből. Úgy gondolták, Anu küldte, mert mintha üzenetet adott volna át: az Anunnakik haza mehetnek a Nibirura földi családtagok nélkül, ez alól még Marduk hitvese sem lehet kivétel. A vezetők is mehetnek, de ha maradnak, űrhajóikon körözzenek a Föld körül. Ők hárman a fő vezetők csak akkor térjenek vissza a Nibirura, amikor halálukat érzik közeledni. A földlakó családok Igigik húzódnak a magas hegyekre.

Galzu és Ninmah egykor iskolatársak voltak, de míg Galzu megmaradt fiatalos kinézetűnek, a földiek megöregedtek. Később kiderült, hogy nem Anu küldte Galzut a Földre.

Nannar a Holdon vészelté át a katasztrófát; Marduk, hitvese, két fia és lányai a Lahmura menekültek, a többiek maradtak.

Szipparban föld alá ásva arany ládákban helyezték biztonságba a Sorstáblákat, más fontos feljegyzések tábláit és a ME-ket, a Nibiruról hozott növényi magvakkal együtt. Enki titokban szolt Ninmahnak, hogy gyűjtsék össze az élőlények magvát, életesszenciáját. A gondozónok és Ningishzidda segítettek a gyűjtésben. Állatok esetében minden fajból egy párat: hím és nőstény életesszenciát, petesejtjeit.

Galzu megjelenik Enki álmában, felszólítja, hogy Ziuszudrával mentsék az élőket; Ziuszudra építsen „egy víz alá bukó hajót” (tengeralattjárót); lapis-lazuli táblára vési formáját, és méretjelzésekkel látja el. Enki hivatja Ziuszudrát, átadja a táblát, és mindent részletesen elmagyaráz – egy nádfal mögül, mintha a falnak beszélne. Amikor elkészül a hajó, Ziuszudra családjával és háza népével felszállnak rá. Ninagal, a Nagy Vizek Ura, Enki fia lett a hajó kormányosa, hoz egy cédrusfa ládát, benne az összegyűjtött élet esszenciákkal, tojásokkal. Mindezeknek titokban kellett maradniuk!

A kataklizma „ezer mennydörgés robajával” következett be, a lökeshullámok hajtották előre az egekig erő vízfalakat, és minden élőt lemostak a föld színéről. Az Aratta (Ararát) egyik csúcsán, a „Megváltás Hegyén” feneklett meg hajójuk (lehet, hogy egy szökőár dobta oda), mellette oltárt emeltek, miután elhagyták a hajót. Enlil végül megengyhült, sőt megáldotta Ziuszudrát és hitvesét: sokasodjanak, népesítsék be a Földet. Ziuszudra volt az egyetlen Civilizált Földlakó (félisten), aki életben maradt az Özönvíz után itt a térségben.

Minden, amit a síkságon építettek elpusztult, egyedül az Enlil által épített **első leszállóhely maradt épen**, az óriási monolitok kiállták a víztömeg pusztítását. A víz apadásával sorban kezdenek leszállni rá az Anunnakik, de egy ideig itt a közelben még nem tudnak hova menni. Elpusztultak a városok, az átázott földet iszap, hordalék és a tönkrement épületek maradéka borította. Idővel kiásták, felnyitották a lezárt ládákat, a magvak is megőrződtek, de küldtek a Nibiruról is. Meg kellett szervezni a feladatokat, lassan újra indult az élet a bolygón. Először az istenfiak láttak munkához, mivel kevesen maradtak életben a Földlakók közül; Ziuszudra fiait is munkára fogták. Utakat, gátakat, zsilipeket, hidakat építettek. Ninurta irányította a műveleteket, mindenki fontos feladatot kapott. Hegyek alját, oldalát teraszosra képezte, elindulhatott a földművelés északon, a cédruserdők környékén, itt többen maradtak túlélők, és a hegyekről is kezdtek leszállingózni az életben maradtak.

Két nagy özönvíz volt, és a kataklizmák után új világrend kezdődött: Új Ég, Új Föld. Az első i. e. 10 000 és 9000 között következett be; Platon i. e. 9500-ra teszi kezdetét (ezt szokták Nagy özönvíznek nevezni), az Oroszlán időszak közepére (az Oroszlán kora e. 10 000 és 8540 közötti idő). Földrészek, szigetek süllyedtek el, de például Belső-Ázsiában alig volt érezhető. Egy több száz ezer tonnás aszteroida okozta, mely az Észak-Atlanti-óceánba csapódott, és a lökeshullámok szökőárakat gerjesztve vízzel töltötték meg a Föld mélyebben fekvő területeit. Ez az özönvíz a Föld északi terefelét pusztította elsősorban. Közben voltak kisebb-nagyobb árvizek, Belső-Ázsiában hatalmas áradások; a Folyamköz két óriás folyója pedig minden tavasszal kiöntött. A másik nagy özönvíz, történetünk eseménye pedig i. e. 4000 és 3500 között következett be, mely délről indult, így a Föld déli részén vezetett nagyobb pusztítást.

A Föld különböző pontjain más-más „istencsoportok” (!) tevékenykedtek (más a görögöknél, a hinduknál, a germánoknál, a hopiknál stb.), és mindenütt másféle volt a civilizáció, amit kialakítottak. Beavatottak, akik maguk is „látták az idők eljövételét”, összegyűjtötték feltételezett írásos tábláikat, szimbolikus talizmánjaikat, és életükkel együtt mentették azokat a kataklizmák idején. Isteneik nyilván figyelmeztették, sőt segítettek is őket ebben. Így több helyen építhettek hajókat, vagy menekülhettek hegyek tetejére, tehát sokan maradhattak életben.

A Nibiruról rossz hírek érkeztek: az aranypor-pajzs szétszakadt. A Földről viszont nem tudtak aranyat küldeni, megszűnt a bányászat. Miután mindent elindított és elrendezett, Ninurta visszament az óceánon túli területre, itt megtalálta Kain népét, akik hegyek tetejére menekültek. Azt a biztató üzenetet küldte, hogy a vízár kimosta a hegyek oldalát, ahonnan aranyrögök csillantak elő, sőt hullottak le a földre, amit sem olvasztani, sem finomítani nem kell, csak begyűjteni. Enki és Enlil rögtön odarepültek. Sok dolguk akadt hirtelen Kain utódainak és a túlélőknek, mert a földművelést, állattenyésztést itt is el kellett indítani. Először viszont leszálló pályát kellett építeni.

Ha talán az első még nem is épült olyan monumentális méretűre – Ninurta saját szerény véleménye szerint –, a következő már igen, mert napjainkban a világ csodálja és értetlenül áll Puma Puncu tökéletesen illeszkedő monolitjai, a hatalmas H-betűket formáló és a további, nyílegyenesen vágott épületelemek romjai előtt, melyek együtt – mint említettem –, egy leszálló pályát alkottak. Az elemek között van 16,67 m hosszú, – 9,28 m széles monolit is, ennek vastagsága nem volt mérhető, mert részben még a föld alatt volt.

Ez ugyanaz a történelem előtti megalitikus építkezési mód volt, amivel Enlil megalkotta a Cédrus-hegy alján az első leszállópályát; és amit itt, a Föld túlsó oldalán Ninurta meghonosított.

Lenyűgözőek Peru területén Saqsayhuaman háromsoros falai hatalmas sarokköveikkel; szintén azok a földön fekvő, akár 8 m hosszú, 5 m magas, 2 m széles megmunkált kő monolitok. Cuzcuban megpróbáltak egy ilyen, ezerhatszáz mázsza köoszlopot felállítani. Húsz ezer embert állítottak köréje, már-már sikerült egyik végét felemelni, amikor megingott, és háromszáz embert zúzott halálra. Azóta is ott fekszik mélyen a földbe fűrődva (Várkonyi Nándor: *Sziriát oszlopai*). A Saqsayhuaman feletti sziklalabirintus egyik darabja egy 11 m magas, 18 m széles, egy sziklafalból kihalasztott gránittömb, melyből elülső oldalán kivágtak egy 2,16 m magas, 3,40 m széles és 0,83 m vastag kő-sztélét. Az még érthető, hogy négy oldalon körül tudták vágni, de hogyan választották le a hátoldalát a gránittömbörl? A kivágtott rész ott állt a sziklafalhoz támasztva. Peru területén létesült egy másik csoda, a fantasztikus Machu Picchu épület együttese, szintén ősi, ciklopus alapokra építve, de a falak, lépcsők, teraszok nagy része már az inkák műve volt.

Mostanában egy cserépedény került felszínre Tiahuanacoba, a „Puente Magna”-tál, belsejében sumer képjel/ékjel-szerű írással.

Enlil új Irányítóközpont helyét jelöli ki Ég-Föld kötelékkel. Egy hosszú légi folyosót tervez, melynek északi jelzőpontjai az Ararát iker-hegyei voltak. Másik vége (a mai Egyiptom helyén) viszont lapos volt. Ningishzidda felveti, hogy „emelhetünk mesterséges hegycsúcsokat!” Makettet rajzol, „emelkedő szögeket” négy sima oldallal, melyeket a „Föld négy sarkához igazít”. Felépül az iker-csúcs is. A nagyobb épületet „Galériákkal és kamrákkal tervezte meg a pulzáló kristályok számára.” A Csúcskö mindkét piramisra elektrumból (nemesfém ötvözet) készült, mely a láthatárig tükrözte a napfényt. „Azután Enlil saját kezével aktiválta a nibirui kristályokat, bent fények villództak, sejtelmes zümmögés kezdődött. Lükettő sugarakat bocsátott ki.” Az ikertornyok előtti sziklából emlékművet faragtak: emberfejű oroszlánt; **arca Ningishziddát ábrázolta.**

Azóta megkoptak a vonások, de ha látjuk a nagy Szfinxet, gondoljunk Ningishziddára. Eddig éppen csak tudunk az istenség létezéséről, most *Enki...könyvéből* megtudtuk, hogy egy univerzális tudású, sokoldalúan képzett, tehetséges, mindenki által nagyra becsült, tisztelt, nagyformátumú egyéniség volt, aki a könyv szerint a két nagy piramist is maga tervezte. Itt azért meg kell jegyeznünk, hogy Abu'l Hasszán

Masz-Udi arab utazó és geográfus összegyűjtött mondák alapján írta, hogy a gúllakat Szaurid király, Szalahon fia építtette közvetlenül a nagy Özönvíz előtt.

Maradjunk Enki könyvének, térjünk vissza Ningishziddához, *Enki...* Könyve szerint tehát Ő tervezte a piramisokat, de építésük irányítása, a fantasztikus technikai szerkezetek megalkotása Ninurtára hárulhatott. Nevükhöz csak a két nagy piramis kapcsolódik, a két nagy É.KUR (Hegy Háza). Feltételezhető, hogy Menkauré piramisát a IV. dinasztia idején építették, a két nagyot pedig akkor csupán restaurálták. Nagyon hihetőnek tűnik Fernando Malkún hipotézise (korábban ismertettem), miszerint a nagy Özönvíz idején két csillagkép állt egy irányban: az Oroszlán, és az Északi-sark körül keringő hat csillagkép közül a Herkules – az Ember. A piramisok előtti sziklából kifaragott Szfinx pedig a két csillagképen keresztül a nagy Özönvíznek és az Új Idők kezdetének állít emléket. A szobor a tavaszi napjégyenlőség reggelén a felkelő Napra „vetette tekintetét”. Az arcot vörösre festették, fején a kendő neve egy magyar szó volt: „Nemes”!

A Sínai-félsziget területén létesítették a már említett negyedik régiót, ez lett Tilmun, a Rakéták Földje; – Ninmahnak ítélik oda. Az istennő új nevet is kap: Ninharsag, a Hegyfő Úrnője. (A név: „Ninhurszag” további jelentése: a Felszállás Úrnője, – vagy a felszállási hely Úrnője. Ninhurszag képjele egy stilizált rakéta volt.) Itt is épül tehát úrkikötő, parancsnoka Utu lesz. Tilmunnak a kikötői részét zárt területté nyilvánítják, csak Utu engedélyével lehet belépni a területére.

Újra felosztják a régiókat, Ziuszudra fiai: Sém és Jáfet az Edintől nyugatra, északra eső területeket; Hám pedig a Sötét Föld (Afrika) egy részét kapja. Marduk engedélyével költöznek ide családos Igigik is szép számmal.

Marduk trónra lép, kinevezi magát Ré-nek (a Fényességes), később Ő lett Ámon isten is.

Ningishziddát Thot/Tehuti néven, mint az Írás és Tudás Megteremtőjét és Isteni Mérnököt tisztelték; fején az íbisz madár álarcát viselte a holdsarlóval, benne a napkoronggal, kezében íronádat tartott. (Míg a sumer istenek soha nem viseltek álarcot, az egyiptomi istenek – akik pedig ezek szerint ugyanazok a személyek voltak –, gyakran viseltek.)

Enkit Ptah-ként: Teremtő istenként, Fejlesztő-ként imádták, ábrázolásokon füles keresztet tart kezében.

Marduk nem tudta elviselni Ningishzidda népszerűségét. Enki megfeddi gőgje és nagyratörése miatt.

Marduk fiai: Asar/Ozirisz, Satu/Szeth; beleszeretnek Shamgaz (Igigi vezető) két lányába, nevük: Asta (Ízisz) és Nebat (Neftisz); házasságot kötnek. Szeth féltékenységből törbecsálja Oziriszt és megöli. (A további történetet ismerjük.)

Marduknak és Sarpanitnak ezután születik meg Nabu fia, a *Bibliában* Nébó néven ismeretes.

Enlil megbízza fiát, Ninurtát, hogy az óceánokon túli földön, a nagy tó mögött (Titicaca-tó) a hegyvidéken építsen Menny-Föld létesítményt leszálló pályával „a megbízható Földlakók közt felépítve”.

Óriási szerelem támad Dumuzi és Inanna között, szerelmes dalaikat sokáig éneklik. Mindkét részről örülnek a szülők, áldásukat adják a házasságra. Inanna egy saját égi hajót kap ajándékba, Gibil arany ágyat készít számukra.

Marduk féltékenyen követi az eseményeket, úgy érzi, ha létrejön a frigy, zavarja majd a régiók fölötti uralmi törekvéseit. Dumuzi egyik nővérét (aki Inanna öltöztetője lett volna az esküvőn) rábeszéli, hogy csábítsa el Dumuzit, ő (Marduk) majd bevádolja, hogy megerőszkolta Geshtinannát. Ez így is történt, Marduk elfogatókat küld Dumuzira, aki kénytelen menekülni. Egy vízesésnél megcsúszik a lába, lezuhanva szörnyethal. Holttestét Nergal, Ershkigal házába viszik. Inanna Észak-Abzuba utazik, hogy megkeresse és eltemesse Dumuzi holttestét. Ershkigal félreérti Inanna megjelenését Abzuban, meg sem hallgatja, és a bejáratnál megalázza, levetkőzteti, azaz megfosztja a repüléshez szükséges tárgyaitól, később meg is öleti. Enki robotokkal (hogy ne lehessen megölni őket) küldi a Pulzálót, Sugárgót, az Élet Vizét és Hajtását. Inanna feltámad.

Enki kivételével mindenki halált kiált Marduk fejére, az Enliliták üldözőbe veszik Inannával az élen. Marduk a nagy Ékurba menekül, itt is a nyomában vannak. Marduk a legfelső csarnokban, a Nagy Pulzáló Szikla helyiségében leengedi a zsilepeket, elzárja magát. Ninurta emlékezett az úgynevezett mozdítható „forgó kövekre” ezeket megtalálva kívülről eltorlaszolja a kamra bejáratát. Mardukot ezzel élve eltemetik. Az éhségtől eszméletét vesztett Mardukot végül Ningishzidda segítségével szabadítják ki. A két klán egymás elleni harca kieleződik, – Ningishzidda nem vesz részt benne. Mardukot száműzik, Sarpanittal, Nabuval a Vissza Nem Térés Földjére költözik.

Ninurta visszamegy az Ékurba, hogy megsejlelje megrongálódott belsejét, de alig sérült meg. „A Végzet Köve vörös fénnel világít.” „Egy kívájt ládában Ékur szíve lüktetett, erejét öt kamra erősítette.” Ninurta félelmet érzett közelükben. A rettenetes erővel sugárzó „Gug Sziklát” a Mashu Hegyre szállíttatta. A nagy járaton huszonhét pár nibirui kristályt vizsgált meg, a sérülteket kicseréltette. (A félelmetes szerkezetek iszonyatos erejű energiát termelve valóságos erőművek lehettek.)

Enlil összehívta családját, a vezetőket, ebből az ünnepélyes alkalomból átruházta fiára, Ninurtára az Enlilség hatalmát. Ninurta minden tartományban apja helytartója lett; mint trónörökös Ő lett az ötvenes szám tulajdonosa. Egyébként a Nyilas csillagkép istene volt. (Anu száma a 60-as, Enki rangja a 40-es, Nannar a 30-as számot kapta, Utu a 20-ast; a 10-es az Anunnaki vezetők fiaiei, az 5-ös szám a nőké volt.)

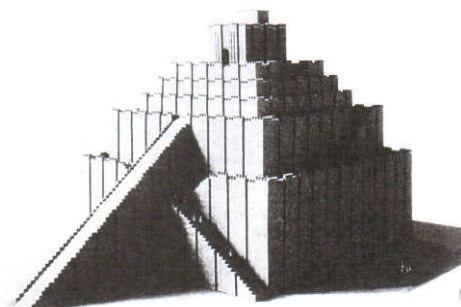
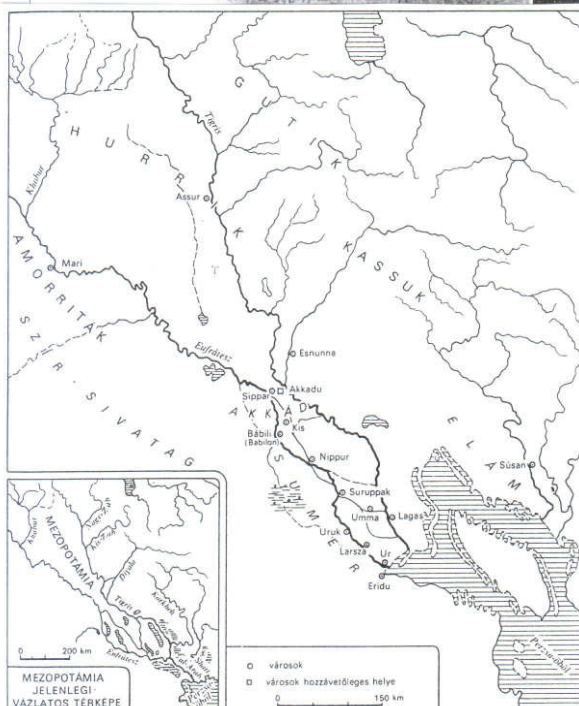
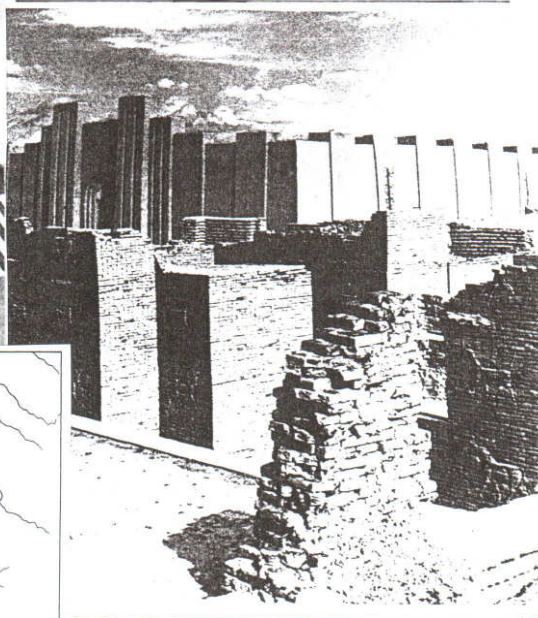
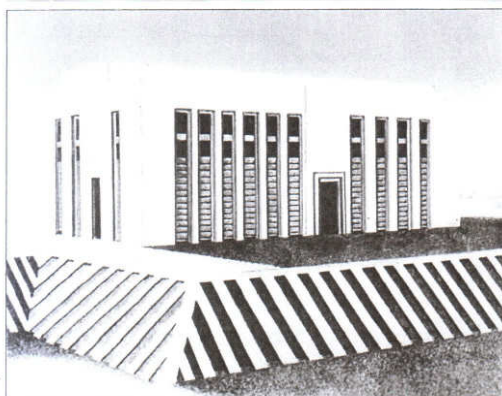
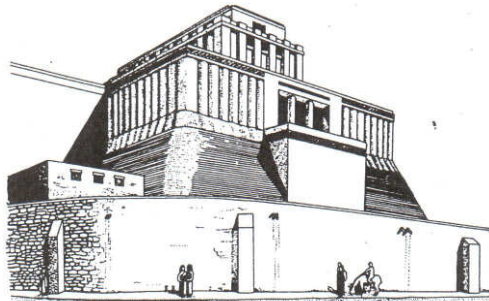
Tilmun földje Nannar örökrészehez tartozott. (Nannar, Sin = Hold; – a Sínai-félsziget róla kapta a nevét. Az istenség városa lett a modern nagyvárossá fejlődő Urim/Ur, az egymást derékszögben metsző kikövezett utcáival, csatornáival, hatalmas templomával (itt lakott az istenség családjával, hivatalnokai karával), védművével, ziqqurájával. Nannar és hitvese isteni királyokként nagy tiszteletben részesültek, rajongásig szerették Őket az emberek. Ur háromszor lett az Ország fővárosa, a gazdag kereskedelmi és gazdasági központ, az „Ország éléskamrája”. Az írónoki testület intézte a gazdasági ügyeket. Enlil Ishkurt, harmadik fiát a cédrushegyi régió urának nevezte ki, ahol Utu volt a leszállópálya irányítója. Korábban a hegyvidéken, a Hét Vihar Házában lakott. Nergal és Ershkigal valószínű Abzuban maradtak.

Enki Ningishziddának adta a Két Szoros Földjét. Inanna követeléssel lépett fel, vőlegénye öröksége jogán földterületre tartott igényt, saját uradalomra. Urukban élt, és megkapta a neki szánt Arattát a Hét Hegyen túl, az Indus-völgy harmadik régióját.

Anu úgy dönt, hogy hitvesével a Földre látogat. Igen nagy eseménynek ígérkezett, tiszteletére megépítik Anu Házát, hét-lépcsős templomát Unug-Kiben/Urukban, amit távozása előtt Inannának ajándékoz. Érkezésükkor a Szekerek Helyén, Tilmunban szállnak le. Utu, mint a leszállópálya parancsnoka a házaspár három gyermekével, a Nagy Alkotókkal üdvözlő őket. Majd Urukban állnak sorfalat az ifjabb Anunnakik. Nagy vacsorát készítenek tiszteletükre, és színpompás előadást mutatnak be. Távozásuk előtt Anu megbocsát Marduknak.

Hazafelé menet meglátogatják a régiókat és az óceánon túli földet, Enlil, Enki, Ninurta és Ishkur elkísérik őket. Ninurta belül arany borítású kő palotát, arany fallal körbekerített kertet épít számukra „karneol kövekből faragott virágokkal.” Miután tisztázódott, hogy Galzut nem Anu küldte, döbbenet kérdték, hogy akkor kinek a küldötte volt, kinek az üzenetét hozta, ki akarta megmenteni a Földlakókat? Anu erre nem adott választ, de a következő mondatokkal búcsúzott: „**A Föld a Földlakóké**, mi arra kellettünk, hogy megtartsuk, és fejlődéshez segítsük őket. Ez a **Mindenség Teremtőjének akarata volt.**” Mi a Földlakók számára csak küldöttek vagyunk. „Ha a végzet akarata, hogy a Földet az Emberiség örökölje, ne pedig az Anunnakik, segítsük a végzetet.” Adjátok át a tudást, a jog és az igazság törvényeit, azután induljatok és távozzatok!

Eridu – a legrégebbnek tartott sumer város – i. e. 3000 tájt épült toronytemploma. Az ábrások tanúsága szerint ilyen lehetett, de ránk csak a romjai maradtak

71. Valószínűleg e modell mintájára kell a nevezetes „babilóni tornyot” is elképzelnünk, az eredeti kizárólag agyagteglákból épült

Enki temploma, mely az Özönvíz után épült Eriduban. (Képes történelem sorozat; Varga Domokos: *Ős Napkelet*; Móra Könyvkiadó, Budapest, 1976.

2. Ur-Nammu italáldozatot mutat be Nanna isten előtt. Az összetekert zsinór és mérőrúd (a karika és bot) az istenek uralkodói attribútumai voltak. Az istenség mozdulata azt árulja el, hogy építkezésre szólítja fel a királyt, majd fel is vonulnak Nannával az élen (M. Roaf: *A mezopotámiai világ atlasza*).

Két ultramodern templom: 3. Az uruki Fehér templom, építésénél már betont is alkalmaztak, ezt a korai betont ma geopolimernek nevezik (D. Oates: *A civilizáció hajnala*). – 4. Ninmah temploma Babilónban.

4., 6. A babilóni hétszintes ziqqurat modellje (Hajnóczi Gyula: *Irak építészete*). A térkép az *Ős Napkelet* sorozatból való.

Az Istenpár szekereit arannyal töltötték meg, mielőtt elhagyták a Földet.

Látogatásuk nagy hatást gyakorolt a tartományok fejlődésére, Régiókon belül új intézményeket létesítettek a tudás, kultúra fejlesztésére. A legmagasabb képzést elsajátított, tehetséges írkokokat ott tartották iskolákban tanítóknak, a tudás továbbadására jelölték ki őket, a Tábla Háza (iskola) vezetésére. Megnő a tanulás iránti igény. Kiváló oktatási rendszert építenek ki, így fejlődik Sumer rövid idő alatt szinte a semmiből csodás civilizációvá (ezt nevezzük „hirtelen civilizációnak”). Kis települései városokká, a városok városállamokká fejlődnek. A civilizáció vívmányai eljutnak a Föld túlsó oldalára is. A felújított nagyvárosok központi részén kiteljesednek a templomgazdaságok, valóságos városok lesznek városon belül. Területükön fal választja el a szakrális intézményeket a gazdasági épületektől.

Az isteni házaspár emlékére új időszámítást vezetnek be a Shar (nibirui időszámítás) helyett. A szent városrészekben papképző létesítményeket alapítanak, a papság feladata eleinte az istenek kiszolgálása, és a templom körüli adminisztrációs feladatok végzése, de soraikban például gyógyító papok is tevékenykedtek. Az istenek családjukkal a templomok szentélyeiben laktak, valószínű ezért nevezik a templomot máig az „Isten házának”. Épültek külön paloták is a nagy istenek számára.

Általánossá teszik a csatornázó földművelést, minden szervezést és adminisztrációt az írkok végeznek, az ő kezükben van az élenkűlő cserekereskedelem bonyolítása is. Elindulnak a kézműves- és mesterségeket oktató képzések eleinte az istenek irányításával. A nagy városok templomkörzeteiben további iskolák nyílnak, leendő írkok tanulnak padjaikban, és már nem csak adminisztrációs számoszlopokkal, szerződéses fogalmazásával, gazdasági kimutatásokkal foglalkoznak, hanem himnuszokat másolnak, bölcsességeket, közmondásokat jegyeznek le, történelmi eseményeket rögzítenek; – és rövidesen kibővül a képzés a felsőfokú ismeretek felé, hogy jogot, vallástudományt, geometriát, matematikát; továbbá földrajzi-, csillagászati-, orvoslási-, zenei- (stb.) ismereteket szerezhessenek. A csatornahálózat kiépítése, épületek tervezése például már komoly mérnöki tudást igényelt. Mindenki tanulhatott, ha arra alkalmas volt; és igényesek, szigorúak voltak az iskolák. Később csillagvizsgálók („égig érő” kő tornyok) épülnek a központokban; épületen belül könyvtárral. (A könyvtárak anyaga kiégetett agyagtáblákon, cédrus lédákból tartott fatáblákon maradt fenn; diplomáciai levelezésekhez pedig általában nemesfém lapokat használtak.) Voltak különálló városi könyvtárak is; és a templomok, valamint a királyi levéltárak őrizték a diplomáciai levelezések anyagát. Az eltelt időben a felsőfokú intézmények kinevelték soraikból a beavatott csillagászokat, orvosokat, tudósokat (stb.).

Városfalakkal védik a lakosságot a kívülről jövő rabló- és egyéb támadásoktól. Uruk belső városfala 5 méter vastag és 9,5 km hosszú, ezt Gilgameš építtette. Ur városfala már 23,5 m vastag volt az alapoknál, 8 m magas; – és 1200 m hosszú, 800 m széles terület védelmére épült.

Az új Nippur hétlépcsős ziqqurátja legfelső szintjén őrizi Enlil a Sorstáblákat. Ninhurszag gyógyító központja Adab lett a Gyógyítás Házával, a teljesen tönkrement Shuruppak közelében. Ninhurszag ME-ken örökíti meg a Földlakók „teremtését”. Szippar is újraépül (a légikikötő nélkül), Utu lesz a város ura, mely egyre nagyobb jelentőségre tesz szert a legmagasabb, főiskolai szintig terjedő iskolarendszerével, könyvtárával, csillagvizsgálójával. Utu Napisten volt, nem véletlen tehát, hogy háza az É.BABBAR, a „Fény, Ragyogás Háza” nevet kapja; itt él hitvesével, Ayával.

Enki palotája ismét Eriduban épül fel, fia nemesfémekkel, drágakövekkel díszítik, neve az „Úr Háza, Kinek Visszatérése Diadalmas”.

Az újjáépülő Lagash város Girsu kerületében készül el Ninurta háza, az Ötven Háza (részletes leírás az előző dolgozatban).

Az avató ünnepség óriási pompával zajlik, az ünnepélyesen közeledő menet élén Ninurta hitvesével Bawa-val halad, utánuk fényes kíséretük vonul: a súlyos díszbe öltözött istenségek rangjukat szimbolizáló jelvényeikkel; majd a világi uralkodó (későbbi neve Lugal) jön a papok, világi méltóságok sorával és az építést irányítók csoportjával. – Bawa (Bau) Anu lánya volt, gyógyítóként tevékenykedett.

Ninurta ettől kezdve használja a Ningirsu nevet, és ez így végre logikus és érthető (még Anton Deimel is két különálló istenségnek értelmezte).

Kishi (Kiš/Keš) lett a neve az első Jogarvárosnak, azaz megalakul a földi királyság. Maga Anu és Enlil avatják fel a Mennyei Fényes Tárgyat, a királyságot szimbolizáló szent jelvényt, mely mindig a királyság székhelyére került. Az első földi királyok megbuknak, nem tudják ellátni az uralkodás összetett feladatát. Elsőként Maskakatum, majd Kullasszinaibet nevű istenségek kerülnek trónra. (Az istenek [a nők is] végig önzetlenül tanították, képezték a Civilizált Földlakókat, és bár kiemelkedő adottságúak voltak, genetikájukból hiányzott a többszázéves fejlődés, nem érhetek fel az istenek szellemi színvonalára.) A tizedik, földi eredetű király Atab félisten volt. Uralkodásától kezdve nevezik a királyokat LU.GAL-nak („Nagy Ember”; LU = ember; GAL = nagy). Ninurta Enkitől kér „a királyság isteni képleteit tartalmazó ME táblák”-ból, Enki 50 darabot bocsát rendelkezésére. A hivatalnoki kar képzése felgyorsul, Nisaba istennő veszi kézbe irányítását, Ő maga is tanít írást, számolást. (A nibirui öröklésrend még a királyi hercegnőket sem tünteti fel – Ninhurszag kivételével –; egyedül, mint hitveseket említi őket, de kiderül, hogy közülük sokan szintén magasan képzettek voltak.)

A városban fellendül a kézművesség, főleg az agyagművesség és kovácsmesterség. Ninurta elemében van, valószínű Ő találja fel a kereket, a kocsi, melyet a sumer korban öszvérek, szamarak, ökrök, zebuk vontatnak.

Inanna, hivatkozva arra, hogy sikeresen uralkodhasson, ME-keket kért Enkitől. Meglátogatta nagybátyját, felékszerelte magát, feltárta szépségét, elbűvölte, elcsábította, akit ezek után könnyű volt félrevezetni. Végül kilencvennégy ME-t csalt ki Enkitől, „melyek a civilizált királyságokhoz kellenek”, és melyekkel az istennő azonnal elrepült, mielőtt Enki egy pillanatra elszenderült. Amikor visszafordították, a táblák már nem voltak nála, azokkal szolgálója, Ninshubur – subur: kuš/hun – Urukba repült. (Inanna kötődött ehhez a néphez, nyelvüket is megtanulta.)

Inanna ugyan megszerezte a ME-keket, de nem törődött az Indus-völgy felvirágoztatásával; pedig itt létesültek i. e. több mint 4000 évvel, a sumer istenek irányításával a regés világvárosok: Harappa, Mohendzso-Daro. A feltárt városok rendkívül fejlett építészetéről, kultúr-vívmányokról vallanak: a lakóházak többségében fürdőszobák, öblítéses WC-k voltak; a nagyvárosok négyzetírács szabályosságával, kiégetett vályogtéglából épültek, a kiemelt városrészekben emeletes házakban laktak; az utcák alatt fedett csatornarendszer húzódott, vezetékeken folyt a víz; szökőkutak díszítették a városi közföldöket, tereket. Fennmaradt terakotta-szobraik papkirályokat, istennőket, táncosnőket ábrázolnak; cserépedényeik, festett vázáik kifinomult kézművességről tanúskodnak. Jellegzetes, négyzet alakú pecsétek kerültek felszínre (mintegy 2500 darab) korabeli bölény-, bika- és más állat-ábrázolásokkal, fölöttük ismeretlen képjelekkel, melyeket Enki talált fel számukra, de mostanáig nem sikerült megfejteni. Az írásjelek hasonlítanak a Húsvét-sziget képjeleire, melyek szintén megfejtetlenek.

Marduk ismét lázadozik, „Enliltől... szent várost követelt magának Edinben”. Enlil ezt nem teljesítette; ettől kezdve kijelentése szerint „a saját kezébe vette sorsát”. Fia, Nabu az Igitiket kezdi hadseregbe toborozni az Enliliták ellen, egyelőre égisz érő torony építésére fogják be őket. Marduk megtanítja nekik a téglakészítés módját. A torony épül, de az Enlilita Anunnakik egyik éjjel tüzet, kénkövet záporoznak rá, a torony összeomlik. Marduk egyelőre kénytelen visszavonulni.

Enlil elhatározza, hogy összezavarja a nyelveket. (Valami történhetett a nyelvvel, mert ez-időtájt sok név megváltozott.) A királyság átkerül Urukba, Meszki'aggaser, „Utu isten fia” az első király, a második Enmerkar, ő is Utu isten fia.

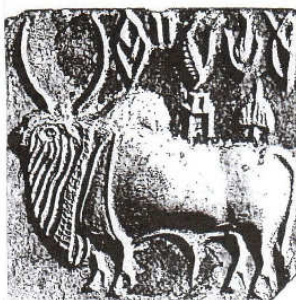
Marduk hosszú idő után visszamegy a Második Tartományba, Maganba uralkodni. Egyiptomot Enki Ningishziddának adta, amikor Mardukot száműzték. Mint tudjuk, Anu megkegyelmezett Marduknak, Marduk pedig visszatérve letaszítja trónjáról Ningishziddát egyértelműen tudtára adva fivérének, hogy egyedül akar uralkodni. Végül Enki javasolta Ningishziddának, hogy „a béke kedvéért menj hát más földekre”. (Úgy látszik, a jog, a törvény diktált még Enki esetében is. A jog Mardukot juttatta trónra, nem a sokkal tehetségesebb testvérét. Nagy vesztesége volt ez ennek a földrésznek, a Régióknak Ningishziddát elveszíteni; és óriási nyeresége a Föld túlsó felének ottléte, kultúra-teremtő tevékenysége!)

A korai, az égitestek mozgását jelölő megalitikus monolitokat, **„kőszervezeteket” Ningishzidda tervezte, jelölte ki helyüket,** és Ninurta segített felállításukban. *Ninurta szinte minden alkotó tevékenységében hozzáértően segítette Ningishziddát. Megtanították a magasabban képzett embereket az „ég megfigyelésére”(!).*

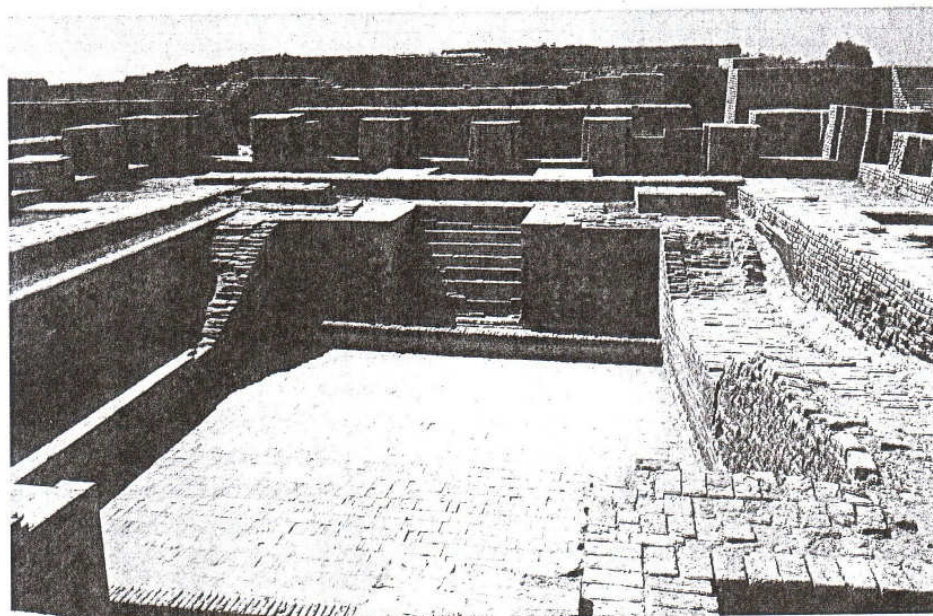
Ningishzidda a tengeren túli földet választotta, követői csapatával egy idő után oda szándékozott távozni; nem tudjuk mikor került rá sor. Ez a földrész a mai Közép-Amerika, ahol az azték, tolték és maya civilizációt felvirágoztatta. (Mindegyiküknek volt saját, maguk által kialakított kultúrájuk is). Quetzalcoatl-nak, Szárnyas Kígyónak, a mayák Cuculcan-nak nevezték – ugyanazt jelenti; a nép nem ismerte az égből repülő szervezeteket, ezért nevezték el a tárgyakat „repülő sárkányoknak, kígyóknak”, olykor madaraknak. Leállította az emberáldozatokat, legalábbis arra az 52 évre, amíg közöttük tartózkodott. (A mayák soha nem éltek ezzel a szörnyű rituális szokással, a közöttük élő hódító toltékok gyakorolták.) A „háború” szót nem lehetett Quetzalcoatl előtt kiejteni. Mindenre megtanította az embereket, egy igazi kultúr-theosz volt. Itt is ugyanúgy nagyra becsülhették, szerethették, mint az előző régiókban; piramist is építettek tiszteletére például Teotihuacanban.

Marduk bevezette a tízes számrendszer használatát (a hatvanas helyett). Az Ő idejében kezdi felváltani a Hold-kultuszt a Nap-tisztelet. Marduk egyesíti Alsó- és Felső-Egyiptomot, Mena félistent nevezi ki az egyesített királyság élére; fővárost alapít, neve Mena-Nefer, Mena Szépsége (Memfis). Megalapítja On városát (Héliopoliszt), temploma szentélyében helyezi el Ré Mennyei Bárányjának felső részét, a Ben-Ben-t (űrjárművet szimbolizáló, piramis alakú kő építményt). Szabályoztatja Hápi folyóját (a Nílust), eredményeként „hamar jött a bőség a termékeny földeken”. A sírokat kelet felé kezdi tájoltatni.

Marduknak voltak jó, máig érvényben lévő uralkodói intézkedései; Enki neki adja a megmaradt ME-ket, ezzel minden tudását – a holtak feltámasztásán kívül – Ré/Mardukra ruházza. Újra osztják a csillagjegyeket, Marduk a Kos jegyet kapja, aminek (meggyőződése ellenére) akkor még nem jött el az ideje, mert a Bika korszakát éltek. Enlil csillagképe a Bika volt. (A Bika kora i. e. 4380-tól 2200-ig tartott. Úgy tudjuk, Enlilnek két csillagjegye volt: a Bika és a Kos.)

Festett cserépedény az i. e. III. évezredből (Indus-völgye, Csenhu-Daro)

A régészeti ásatásokból kiderül, hogy a több mint 4000 évvel ezelőtt épített harappai városokat igen gondosan tervezték. A képen látható mohendzsodároi palota nagy fürdőjében szőkőkút és vízvezeték-hálózat is volt. A medencét vastag bitumenréteggel tették vízállóvá.

Az Indus-völgyi civilizáció. 1. Kis mésző mellszobor, mely valószínű papkirályt ábrázol. Öltözéke, a fél vállat takaró köntös a mezopotámiai uralkodók viseletét idézi. 2. A kis négyzet alakú pecsétek korabeli állatok képeivel, fölöttük a máig megfejtetlen kéjel-írással. A gyönyörű váza az Indus-völgyi kerámia-művészet színvonalát reprezentálja (Képes világtörténet – sorozat – Jakab György: *A civilizáció kezdetei Kelet-Ázsiában*). A Mohendzsodároi palota fürdője egy magas civilizációról árulkodik; (u. o.)

A Harmadik régió, az Indus-völgy Arattával tovább fejlődik, virágzik. Enki, mint említettük külön nyelvet és írást talált fel számukra. Termőföldje gazdag volt, természeti kincseit Uruk is megirigyelte, valószínű ez okozta a városállam és tartomány közötti ellenséges konfliktus kialakulását. Királyaik háborús fenyegető üzeneteket küldöztek egymásnak, jöttek-mentek a követek. Uruk királya Enmerkar volt, Aratta ura: EN.SUBUR.DUMU.ANNA: „Szubur uralkodó, az Ég Fia”; (turáni kuš származású volt). Banda, Enmerkar trónörökös fia magas rangú katonaként maga is felvonult Aratta ellen. Az egyik oda tartó úton megbetegedett, halálán volt, ott hagyták meghalni. Később magához tért, és Lugalbanda néven Uruk királya lett, hitvese Ninszun istennő, fiuk Gilgameš, Uruk ötödik királya.

Inanna szörnyű szokást vezetett be, mely megdöbbenést váltott ki családjából; Utu, ikertestvére egyenesen „megzavarodott” amikor a hír tudomására jutott. Inanna Unug-kiben megalapította az Éjjeli Gyönyörök Házát. „Ebbe a Gigunuba fiatal hősöket csábított be kedves szavakkal menyegzőjük éjszakáján: Hosszú életet, fényes jövőt ígért nekik...”. Minden férfinak Dumuzi képét akarta újra látni. „Mindegyiküket holtan találták reggel az ő ágyában”, egyedül Banda élte túl a „nászéjszakát”.

Enki, könyvében kitér Gilgamesh uruki király történetére. A földi emberek halála félelemmel tölti el az uralkodót, nem akar a halandók sorsára jutni. Anyja tanácsára Tilmunba, a szekerek helyére akar eljutni, majd onnan a Nibirura. Barátjával, Enkiduval indul útnak. Ninszun istennő Utu segítségét kéri. „Utu végül beleegyezik, hogy Gilgamesh a Földet Érés Helyére menjen” (mint említettük, a leszállóhely lezárt terület volt). Az viszont, hogy a Nibirura eljusson, szóba sem jöhetett Gilgamesh találkozik Ziuszudrával, aki elmeséli az Özönvíz történetét; valamint közli, hol található az Örök élet virága. Gilgamesh meg is szerzi, de elveszíti, így lelkileg teljesen összetörtén tér vissza Urukba, de még sokáig folytatja nagyarányú építkezéseit.

Halála után fia, Ur-Nungal követi a trónon, Ő már csak 30 évig uralkodik, majd unokája, Utulkalama, aki mindössze 15 évig.

Uruk után Urimba/Urba kerül a királyság. Ur eddig is gyorsan fejlődő, jelentős gazdag nagyváros volt; fővárosként még nagyobb lendületet vesz fejlődése; érvényesül a jogrend; bőség, jólét jellemzi, minden virágzik, békés harmóniában élnek az emberek.

Marduk egy idő óta Ámunként uralkodott. Arra utasította Magan és Meluhha királyait, hogy foglalják el a szomszédos területeket. A királyok fegyveres erővel támadtak Marduk testvéreinek birtokaira.

Előretörése nem ismert határokat, magát minden uralkodó fölé helyezte, fennen hirdette, hogy eljött a Kos ideje, az ő uralma, ezt követően kereszttől üzenté meg a tartományok vezetőinek. A Négy Tartomány ura akart lenni. Testvérei panasszal fordultak apjukhoz. „Mi lett úrrá rajtad? Szólt Enki fiához..., Hallatlan a kérdéted...” De Marduk nem hallgatott az apjára. A legelső vagyok az első időkben. „A mennyek zengenek a felsőbbbségemről” válaszolt Marduk.

Az Első Tartományban úgy döntöttek az Anunnakik, hogy „egy(etlen) vezető alatt egyesítik a földeket”. A megfelelő harcos vezér megtalálását Inannára, Marduk ellenségére bízták. Inanna már ismert ilyen harcost, akivel találkozott, és akit „szeretett”, neve Arbakad/Arpakshad, Sém fia. Inanna bemutatta Enlilnek. Arbakad tekintélyes családból származott, apja fontos pozíciót töltött be: négy helyőrség parancsnoka volt; anyja főpapnő.

Csak főrangúak lányai, hercegnők tölthették be a főpapnői tisztséget, viszont nem szülhettek. Így a gyermeket egy vízhatlan kosárban az Eufrátesz gondjaira bízták, megszervezve, hogy azonnal „megtalálja” valaki, aki majd fel is neveli.

Sumer északi szomszédja Akkad volt. A „kad”-ok eredetileg nem voltak szemíták, de Sém leszármazottai lassan, folyamatosan változtattak etnikai összetételén. Sumertől, Akkádtól nyugatra is hasonló népek éltek. – Az akkad nyelvet séminek tartják.

„Enlil jogart és koronát adott Arbakadnak; és Sharru-kínnek, Igaz Régensnek választotta őt”. Új koronavárost alapítanak Agade/Akkád néven, itt helyezik el a Mennyei Fényes Tárgyat. Az „Egyesített Város” Kish közelében épült (attól észak-nyugatra). Sarru-kín minden tartományt az Alsó Tengertől (a Perzsa-öböltől) a Felső Tengerig (Földközi-tengerig) könyörtelenül leigázott; Inanna harcosként kísérté csatáiban. (Sarru-kín hatalomra jutásával – i. e. 2400 körül – kezdődött a Sumer-civilizáció hanyatlása, majd bukása.)

Marduk felháborodva rohant az Első Tartományba, ahol kijelölte és megépítette a „Legfőbb Isten Házát”, az É.SAG.ILA-t, vagyis a saját házát/templomát Babili területén (Babili: „Istenek Kapuja”). A szétrombolt torony helyén épült fel az Észagila. Az ellenfelek összecsaptak, folyt a vér. Nergal fivéréhez sietett, hogy meggyőzze: „az emberek érdekében hagyja el Babilint. Várjunk békében a mennyek igazi jeleire”. Marduk beleegyezett a távozásba.

Egy ideig csend volt. Sharru-Kín után két fia került trónra egymást követve, majd unokája, Naram-Sin (Sin kegyeltje).

Enlil, Ninurta éppen a tengeren túli tartományba távoztak, Marduk is utazgatott. Inanna elérkezettnek látta az időt, hogy a négy Régiót saját uralma alá hajtja. Utasította Narám-Sint, hogy foglalja el a Régiókat, először Marduk birodalmát. Ehhez át kellett vonulnia seregével a szent tartomány, Tilmun területén. Maganban be akart hatolni a lezárt Ékurba. Ő maga az istenek szarv-koronáját viselte, és istenként ünnepeltette magát; ezzel többszörösen szentségtörést követett el. Enlil ezt nem tűrte tovább, parancsolta, hogy Agadét töröljék el a föld színéről. Narám-Sin skorpió-csípéstől halt meg „váratlanul”.

Visszaállt a sumer hegemonia, de minden tartományban káosz uralkodott. Az i. e. 2154-től 2000-ig tartó periódust Újsumer Restauráció korának nevezik. A kor kiemelkedő uralkodója, Ur-Nammu nevezi először magát „Sumer és Akkád Királyá”-nak a feliratokon.) Felépülnek a lerombolt városok szerte az Országban. A királyság Ur után Lagashba majd Isinbe kerül.

Galzu újra megjelenik, ezúttal Enlil álmában, tudatva, hogy eljött a Kos csillagjegy kora, „A jólét és béke igaz idejét gonoszság és vérontás követi majd.” Marduk „három mennyei részben” átveszi Enlil helyét. „Soha nem látott katasztrófa történik a Sors rendelete szerint”, – közölte Galzu. Méltó szellemi vezetőt kell választani.

Enlil kereste a méltó embert, Tirhu-ban találta meg (akit már ismerünk). Tirhu orákulum pap volt (orákulum: mindentudó bölcs; jóshely, de jelent jóslatot is. Az álmok értelmezését a jóspapok végezték).

Enlil felszólította, hogy menjen Urba, vizsgálja a „mennyekeket mennybéli időmérték tekintetében”, és készítsen feljegyzéseket a változásokról. (Enlilnek a héber nép iránti érdeklődése korábban kezdődött, ezért eshetett Tirhura a választása. Rajzokon látjuk Enlilt a héberek fekete, malomkerék formájú ünnepi kalap-viseletében.)

Enlil javasolta fiának, Nannarnak, Ur eddigi istenkirályának, hogy északon alapítson új várost családjának. Nannar felépíttette Harran városát templommal, benne szentéllyel, élére főpapként – apja utasítására Tirhut helyezte.

Marduk megjelenik Harranban. „Sumer küszöbén Harranból végső kegyelemdőfést tervezett”, hadsereg felállítását rendelte el. 24 évet töltött Harranban, majd összehívta az isteneket. Beismerte vétkeit, beszélt száműzetéseiről, de nem mulasztotta el saját isteni nagyságát is dicsőíteni: „Az isteni Marduk vagyok, a hatalmas isten.” Behódolást kért az istenektől. Ettől zavaradottak, riadtak lettek. Enlil összehívta az Anunnaki vezetőket, vádak, tiltakozások röpködtek. Enlil nem árulta el a Galzuval való álmát, de Enki így is tudta, hogy a Sors elhozta Marduk idejét; erre célzott a tanácskozáson: „Ami jön, azt senki nem tudja megállítani”. Pedig – Őrajta kívül – mindenki más ezt akarta, ezért gyűltek egybe.

Nergál javasolta a Rettenetes Fegyverek bevetését, Enki kivételével megszavazták. Enki még azt hitte, hogy hollétükről egyedül csak Ő tud. Enlil Abgaltól tudott róla, és most közölte a rejtekhelyet. Majd Enki abban reménykedett, hogy időközben elveszítették pusztító hatásukat, ez így is történt, de Enlil ismertette a módot, hogyan töltsék fel a „rettenet” erejével azokat.

Ninurtát és Nergált bízták meg, hogy elvégezzék a pusztítást, és ők elindultak a fegyverek felkutatására. Készenlétbe helyezték a feltöltött fegyvereket és vártak Enlil jeladására. Enlil pedig arra várt, hogy Marduk és fia visszamenjenek Babiliba. A fegyverekkel tehát Babilit akarták lerombolni, és egyben végezni a városban tartózkodó „apával és fiával”. Marduk visszatért fiával és Enlil megadta a jelet.

A bombák indítása a Mashu/Sinai hegyről történt, távol a lakott területektől. A hét nukleáris tömegpusztító fegyver felrobbanása hét Nap fényével vetekedett. „A Föld megremegett és megrepedt, a mennyek elsötétültek”. Utána csend és sötétség következett, majd feltámadt a Gonosz Szél, és vitte a halál leheletét kelet felé tartva. Amikor Ninurta, Nergál észrevették a szél irányát, vészjelzést küldtek az Edinben tartózkodó isteneknek: „Meneküljete! Meneküljete!” Nekik sikerült is, de minden más élőlény elpusztult, ember, állat, növény; akik futva akartak valahol menedéket keresni, az utcákon érte őket a halál, mindenütt halomban feküdtek a holttestek; a Szél a vizeket is megmérgezte.

Egyedül Babilit kerülte el a pusztítás, a bombák nem jutottak célba, és a gyilkos felhő is elkerülte. Ezt ómenként fogták fel, és a Sors akaratát olvasták ki belőle.

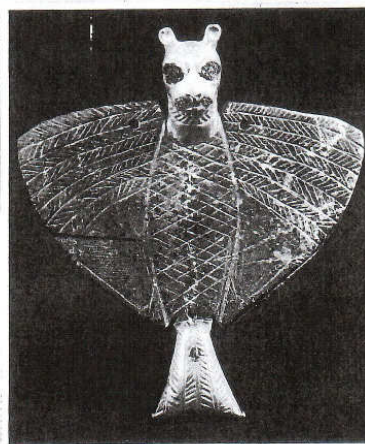
Így került Enlil főisteni hatalma az Enlilség ötvenes számával Mardukhoz, aki elkezdhette uralkodását az elpusztult régiók, tartományok fölött.

Enki, a vizek és a bányászat istenének ábrázolása

Dupla spirál DNS, Ningishzida jelképe

Ninurta diadala és a Nagy Piramisok

Teotihuacán – a Tollas Kígyó-templompiramisa (rekonstrukció)

A Nibiru legfőbb jelképe az egyenlőszárú kereszt; itt valószínű magát a bolygót szimbolizálja hullámzó vizével, légrétegével (Z. Sitchin: *Az istenek városai*). 2. A kép benne van *Enki...könyvében*, de máshol is, több helyen. A kész, formába öntött aranyat rudakra helyezve tartották. 5. A rajz *ENKI... Könyvéből* való. A piramisokat a könyv szerint Ningishzida tervezte, de építését, kivitelezését Ninurta irányíthatta. Egyébként Ninurta valódi, csodálatosan szép jelképe az oroszlánfejű sas. Színei itt nem láthatóak; az oroszlánfej és a madárfarok aranyból készültek, a szárnyak és a madártest (kék) lápisz-lazuliból. Több forrás közli; ezt a másolatot: *Sumer: az Éden városai* kiadványból vettem. 6. A ningishzida tiszteletére épült Tollas Kígyó temploma Teotihuacánban (V. A. Kuzmicssev: *A maja papok titkai*). 7. Ninurta/Ningirsu egy stilizált szögmozaik csapszöggel, melyek (kisebb) változatait templomok falainak díszítésénél használták, – uruki találmány. Vastagabb végeit vörös, fehér, fekete (ezek Atlantisz színei voltak) festékbe mártották, kiégették, majd belenyomkodták a falra vastagon felvitt agyagrétegbe. Cik-cakk mintát, rombuszokat (istent, istennőt szimbolizáló motívumokat) formáztak belőlük (M. Roaf: *A mezopotámiai világ atlasza*).

Befejezésül

Csodálatos és nagy tudású istenségeket ismertünk meg, akik magas kultúrát, előrehaladott technológiai tudást adtak át a fejlődő tartományoknak, és megtanították az embereket, hogyan lehet rövid idő alatt virágzó civilizációt teremteni, örök példát adva minden népnek, – majd mások közülük szét is rombolták azt. Megszállott, hatalomra törő személyek kezdték mozgatni az események szálait rossz irányba; és sajnos, a nagy istenek nem avatkoztak közbe hatékonyan. Végül Marduk türelmetlen, telhetetlen uralomvágya váltotta ki a végső leszámolást és a civilizáció összeomlását.

Tulajdonképpen visszatérhetnének az istenek, különösen a fiatalabb generáció, hiszen mi az a 3–4000 év (az istenek távozása óta) a 450 000 évhez képest! Mostanában szebbnél-szebb képek jelennek meg Enkiről, de ezek is csak fantázia-szülte „portrék”; ráadásul fáraói koronában ábrázolják, pedig Enki Egyiptomban Ptah istenként magasabb rangot viselt mint a királyok, ha pedig álarcban ábrázolták, az egy oroszlánarc volt. Enki külső megjelenéséről egyetlen megbízható adatunk van egyik képjele: a L. 403. alapján, mely egy stilizált három szírmű tulipánt ábrázol, három vízszintes vonalkával. Hangzósítása: SUĤUR = haj, hajzat, dús hajkorona; ^{mm} SUĤUR-MÁŠ Capricornus, Bak csillagkép, mely Enki egyik csillagképe volt. Egy, az istenségről szóló költeményben így öröközték meg:

„Enki úr, a sorsot megszabó,
Nudimmud, Eridu ura,
ő, a vadkosként rejtélyes,
akinek hátára csüng haja...”

7. [Ének Enki templomára, az óceán házára Eriduban] – Komoróczy Géza fordítása.

Enki hajviseletét mint divatot követték az urak, akiket el is neveztek „Üstökös Magyarok”-nak, de még volt „Üstökös Magyar Törvény” is (Horvát István: *Rajzolatok*; – bár Horvát István talán nem tudta, ez esetben honnan ered az „üstökös” jelző).

A magyarság őstörténete összefonódott a sumer istenek világával, fő isteneivel: Ninhurszág istennővel, aki védő-istennője volt a Kárpát-medence – főleg keleti részén élőknak; továbbá Enki/Magur istennel (Magur-Hurszag).

Az őskorban a Duna volt a választó-vonal a Kárpát-medence két oldala között, az akkori vízi járművekkel szinte lehetetlen volt átevezni az erős sodrású, parttalan folyót. A mai Dunántúl a Közép-Európa-i régió részeként fejlődött (Kalicz Nándor); a keleti rész pedig a Közel-Kelet kultúrkörébe tartozott. Nem árt egy fontos szempontot újra kihangsúlyoznunk: a későbbi – már a mai **Európa területe az Ural-hegység vonaláig terjedt, benne Magyarországgal is**, mely körülbelül Európa közepén fekszik. (Valaki ugyanis kiiktatta Magyarországot, a magyarokkal együtt Európa területéről.)

Röviden összefoglalva körbejárjuk a kontinens határait: keletről az Ural-hegység, az Ural-folyó, a Kaszpi-tenger egy része; dél-kelet felől a Kaukázus, a Fekete-tenger; tovább a Boszporusz, a Dardanellák, délről a Földközi-tenger, a Gibraltári-szoros, nyugat felől az Atlanti-óceán; majd az Északi-tenger és a Jeges-tenger határolja. Angliát egykor földnyelv kötötte össze a kontinenssel.

Ha valaki Magyarországon a „tulajdonképpeni magyarokról” írt, hamar emigrációban találta magát; a szemlélet, az indulatok sajnos, közben sem változtak. Újra ki kellene adni Ipolyi Arnold, Lukácsi Kristóf, Magyar Adorján és a régi nagy szerzők műveit.

Közben sokat változott a történelem, keveredtek a népek, sok-mindent átvettek egymástól, de egy etnikum, amíg csak létezik, megtartja alapvető tulajdonságait, szokásait, adottságait. (Egy hétköznapi példa: a hunok utódai még ma sem tudnak tejet, tejtermékeket fogyasztani, mert hiányzik szervezetükből a laktóz nevű enzim, ezért nem képesek lebontani a tejcukrot. Belső-Azsia pusztáin nem tartottak szarvasmarhát, a hunok többsége pedig évezredekken keresztül ott élt.) A hunok keleti tartózkodásának dátumai nem légből kapott számok, ugyanis minden évben lejegyezték az előző év *Arvisura*-ját, ezért a megőrzött történetek dokumentum értékűek lehetnek.

Enki egyik mellékneve: ^d MA₂-GUR (Farkasinszky Tíbor elemzése). Egyik kultikus bérkájának neve MAGUR; és a Kárpát-medence szintén keleti fele a Felvidékkel, Erdéllyel körülbelül húsz Magura hegy és város nevét örökölte meg. Egy pár közülük: Árvai Magura-hegység; Magura-hegycsúcs Arad vm.-ben; Magura város Kolozs-vm.-ben; Magura helység Fogaras vm.-ben; Magura-csúcs és két Magura helység Hunyad vm.-ben; Zsid Magura-csúcs Máramaros vm.-ben; Mágó helység és Mágó domb Vésztő közelében, Békés megyében (stb.). A fennmaradt hegy- és városnevek megerősítik, igazolják Enki/Magur kárpát-medencei kapcsolatát és igaz történetét.

A 2000-es évek elején kezdték felfedezni, feltárni a dél-keleti Kárpátok Bucsecs hegységének fantasztikus alagút rendszerét, melyről feltételezik, hogy egy elveszett civilizáció emlékét őrzi. A sumer istenek alkotása lehetett, elsősorban Enki irányítása alatt, mert Őneki volt kapcsolata a Kárpátokkal, egyébként ember azt meg nem építhette. Sumer-i vonatkozását igazolja, hogy összeköttetésben volt Mezopotámiával; de Egyiptomig, Tibetig, a Góbi-sivatagig vezettek a járatok. Az Interneten hozzáférhetőek a videók: *A Bucsecs titkai: Egy elveszett civilizáció nyomai*; és *Bucsecs titkai: A titkos alagutak* (a *Fact or Fiction* sorozat filmjei). Egyelőre nem ismerjük a teljes igazságot, de ha csak egy része is igaz, már az is óriási felfedezésnek számít.

Amikor tudomást szereztek a Bucsecs-i leletekről, az amerikaiak és a szabadkőművesek rögtön megjelentek a helyszínen. A Sínai-hegyen lévő Hathor-templom feltárásánál több tonnányi (!) „fehér port” találtak. Sem kémiai összetételét nem tudták megállapítani, sem azt, hogy mire való, de tudták a szabadkőművesek, így rövid idő alatt lába kelt a felbecsülhetetlen értékű fehér pornak. Bucsecsen is találtak fehér port, ha nem is akkora mennyiségben, ezért egy Massini nevezetű magasrangú szabadkőműves, egyben a Bilderberg csoport tagja rögtön a helyszínen termelt.

Feltehetően istenek temetkezési helyét tárták fel a körzetben, mert a csontváz-leletek nem emberi méretűek voltak a 2,4 m-es nagyságukkal.

Ereškigalt (Nergalt nem említik), Enkit valószínű a Kárpátok aranya vonzotta Erdélybe/Ardilba és a Felvidékre, de Bucsecs és alagútjainak létesítménye sejteti, hogy tevékenységük szélesebb körű volt az arany-bányászatnál. Az alagútrendszer elképesztő *titkai*, csodái világszenzációt jelenthetnek modern korunkban.

Korai idők napjainkig

Az emberré válás folyamatában a fajtaváltozatok végén a Homo erectus-t – „a felegyenesedett ember”-t találjuk, aki kb. másfél millió éve jelent meg; eszközöket készített, közösségben élt; agytérfogata nagyobb volt az eddigi típusokénál. Közben jelentős alfajok alakultak ki, besorolásuk napjainkig vitatott. A Homo erectus fajra figyelt fel Enki Afrikában.

Történetünk szerint kb. félmillió évvel ezelőtt jelentek meg a Közel-Keleten a Nibiru bolygó „istenei”, genetikai beavatkozások ugrásszerű változáshoz vezetett. Mint ahogy elbeszéltük, kényszerből tették, de az aranyért ők is „arannyal” fizettek, ugyanis a Közép- és Dél-Amerika-i kultúrákban az „arany” szó **tudás**-t is jelentett. Márpedig Ők pontosan ezt nyújtották a fejlődő kultúráknak.

Idővel magától is kialakult volna a következő, az eddigieknél még fejlettebb homo-változat, a természet a maga erejéből alakította volna ki, de szellemileg nem lett volna ilyen rövid idő alatt ennyire fejlett, hiszen a beavatkozásnál az isteni gént hordozók és átadók több százezer évvel előttük jártak. A beavatkozás nélkül ki tudja, mikor jutott volna az emberiség a Homo sapiens, a „bölcs ember” szintjére. A mai embertípus a Homo sapiens sapiens.

A keleti ezoteriában a „**HU**” szó sárkányt, gyíkot, kígyót jelent; – azaz a másik fajt, a hullók családját, melynek egyedei idővel szintén fejlődésnek indultak az „ember” irányába. A folyamat során mutálódhattak, és külső hatások is érthették őket. A sumer istenek között is felbukkan a sárkány fogalma, Enlilnél például. Anyja KI/Uras, jelentése föld, a Föld. A Földet pedig a sárkányok uralták évmilliókon keresztül. Feltételezésünk szerint minden szerves életet hordozó bolygón nagyjából egyformán működött az evolúció, a fajok pedig mindenütt változtak, fejlődtek, keveredtek. Enlilnek, mint sumer főistennek az 50-es volt a száma, ötven melléneve volt, ezek közül a „Nagy Hegy” volt állandó jelzője. Van nyoma az irodalomban. A 6. [Enki és a világrend] című eposzban olvassuk: „Enlil, a „Nagy Hegy”, a „fenséges sárkány”. Ninmah-ot egy szobron „Kígyó Úrnő”-nek nevezik. Dumuzi ősi neve: AMA.USUMGAL.ANNA: „Akinnek anyja az Ég nagy sárkánya”. Mindezek az elnevezések persze lehetnek csupán gyakran használt fordulatok a rendkívüli, emberfeletti erő kifejezésére.

A sárkányok/dinoszauruszok szelidebb, növényevő fajtáját olykor háziállatként tartották, terhet cipeltettek velük például; és az **emberek**, akiknek társaságában látjuk a véseteken, közben távcsővel kémlelik az eget („Ica-kövek”). Még ha a kövek egy része hamisítvány is lehet, a több mint 15 000 fellelt darab nagy része nem az, ezt erősítik meg a Föld számtalan helyén talált őseredeti saurusz-ábrázolások. Az Interneten megjelent „Fact or Fiction”/Patreon szerkesztésében megjelent: „A *Dinoszauruszok és az Emberek élhettek együtt?*” című videóban a szerkesztő képekkel illusztrálja az eredeti ősi alkotásokat a világ különböző tájairól. Egy pár közülük: egy Afrikából származó szobor ábrája, mely sauruszon ülő bennszülött dogon embert ábrázol; vagy a Kambodzsai Angkor Wat egyik templomának faragványa, melyen egy stegosaurust látunk. Az embereknek *látniuk kellett* ezeket a lényeket!

Várkonyi Nándor írja: „*az emberi faj régibb és a nagyhüllők később haltak ki, mint a fejlődéstudomány megengedi*” (Szíriát oszlopai). Ch. Berlitznél olvassuk: „*Az ember kora ki nem számítható*”; – „*A hátráló történelmi láthatár*” még sok-mindent felszínre hozhat. Elgondolkodhatunk azon is, hogyan kerültek sárkányok a magyar népmesékbe.

Ha talán még volt is emlékeztető vonás a sárkány/gyík-állapotból kifelé fejlődő lényekben, a mítoszok szerint nem volt mindegyikük gonosz. Civilizációkról tudunk, ahol a „sárkány” segítője volt az embernek, és ma is szent szimbólumaiknak tekintik. Kínai, japán császárok sárkányoktól eredeztetik dinasztiajukat, trónjukat a „Sárkány Széké”-nek nevezték, palástjaikat sárkány-motívumok díszítették. Kínaiak, japánok nagy nemzeti ünnepeiken ma is ott hullámoztatják lampionos, tüzet fújó papír-sárkányaikat.

Ipolyi Arnold gyűjtötte össze a magyar sárkány-regéket. Ezek egyike a sárkányölő Opos története, mely szerint a Báthoryak őse, Opos megöli az Ecsedi-láp sárkányát.

De az már nem rege, hogy IV. Béla korában megalapították a Magyar Sárkányrendet, melyet Zsigmond király megújított.

Mi állhatott a sárkányoktól származtatott dinasztiai története mögött, mi lehetett a valóság? Az ősemlékezet megőrizhette a levegőben repülő sárkánygyíkok emlékét, viszont semmi mást nem tudtak elképzelni, ami a levegőben repülhetne a madarakon kívül. Tehát sem tudásuk, sem szavuk nem volt a repülő szerkezetekre. Égi bárkáknak, szekereknek, sárkányoknak, isteni madaraknak nevezték a léghen haladó ismeretlen objektumokat, melyekből nagy tudású idegen lények, (földönkívüli) „istenek” szálltak ki, és kultúrateremtő tanító mestereik lettek. Előfordulhatott, hogy kapcsolatot teremtettek földi nőekkel. Mint ahogy az előzőekben kifejtettük, így születtek meg a félistenek, akik aztán „isteni” dinasztiaikat alapították. A trón várományosainak rendelkezniük kellett egy isteni őssel (a leszármazást egyébként nemzedékeken keresztül mindig gondosan számon is tartották).

A Földet története folyamán számtalan elektromágneses katasztrófa is érthette: becsapódó aszteroidák, üstökösök, melyek hosszantartó kozmikus teket elidéztek elő, az események fajok kipusztulását jelentették. Az életben maradtak megfagytak, éhen haltak; de ha mégis túléltek valahogy, előfordult, hogy DNS-ükben mutációs változások (ugrások) következtek be. A földfelszín alatt, barlangokban próbáltak életben maradni (élelem nélkül nem húzták sokáig). Voltak közöttük visszataszítóan csúnya hullószzerű keverék lények, ott rejtőzködve, ott rekedve, ők lehetnek az **ördögök**. A *Zohar* behatóan foglalkozik a föld alatt élő szeráfokkal és más hibrid lényekkel.

De nem csak rémségek éltek és élnek a föld alatt, hanem rendkívül fejlett, magas szellemiségű entitások, népcsoportok is. Ilyen lehetett (a mai) Észak-Afrika alatti barlangrendszerben védelmet kereső Lumánia népe (nem Lemúria! – Még Atlantisz kora előtt), akik a rájuk vadászó félállati hordák üldözése elől menekültek a föld alá. Továbbá Tuatha Dé'Danann, d'Anu istennő népe, a ragyogó/fénylő „tündérek”. Sokáig uralták az Ír-szigeteket, míg meg nem jelentek a modern írek elődei, akikkel nem tudtak kijönni. Háborúk kezdődtek, majd, mivel nem háborúzni értek ide, d'Anu népe a föld alá vonult, őket nevezik ma is a halmok népének. (d'Anu istennő rokona lehetett a Nibirun uralkodó, előző történetünkben szereplő Anu istennek.)

Vagy ott volt vagy van a titokzatos Shambala királyság, valószínű szintén a föld-, hegyek alatt Tibetben valahol, talán a Kaylas-hegy alatt, vagy az egykori, magas hegyekre épült Guge-királyság lenyűgöző romjai alatt. Nagy létszámú, jól felszerelt expedíciók sora kereste Shambalát, – hiába.

Maradtak fenn kis terakotta szobrok átmeneti típusokról. Dokumentum értékűnek vehetjük az ábrázolásokat. Még gyíkokra emlékeztető fejük van, de már szoptatják gyermeküket, azaz tojásrakókból emberszerű emlős élőlényekké változtak, ami szinte hihetetlen. Mezopotámia mélyen fekvő városai: Ubaid, Ur, Eridu, Csoga-Mami egykori területeiről kerültek felszínre a városok feltárása közben. A térség – az őskorban nevezték Gondwanának is – hosszú ideig egy mindent elnyelő mélyen fekvő mocsárvidék volt, szó szerint melegágya a túlélő dinoszauruszoknak. Ami szintén hihetetlen, hogy **népközi szimbólumokkal ábrázolták az alakokat (!)**, például háromszöget karcoltak a szoptató anya ruhájára, – a háromszög a „nő”-ségnek korai jelképe volt; vagy attribútumot/uralkodói jogar-féle tárgyat „helyeztek” egy férfi-alak kezébe. Közben teste még őrizte a gyíkokra jellemző szarus-göbös külsőt. Vagy egy hasonló lény hozza kis edénykéjét az Élet vizével, hogy ápolja az Életfát. Elképesztő! Az ember felteszi a kérdést: mikor élhettek ezek a lények?

Hasonló, hibrideket ábrázoló alkotások kerültek felszínre Sierra Leonében, ezek az ún. Nomoli szobrok, melyek még kezdetlegesebbek a Mezopotámiában találtaknál is. Gondot okoznak a régészeknek a környezetükben talált titokzatos kék kövek, melyeknek anyagát, eredetét a sokszor megismételt vizsgálatok ellenére sem tudták kideríteni.

A Nomoli figurine.

A hihetetlen átmeneti faj! Böven volt tennivaló emberré formálásuk terén: tökéletesíteni genetikai állományukat; ezen munkálkodtak akik az „Életfát” gondozták.

1. A Csoga-Mamiban talált kiégetett agyagszobor női fej olyan típust ábrázol, amely már közel állt az emberhez, de még magán viselte a gyík eredetét. A szobor i. e. kb. 6000-ből származik (David, Joan Oates: *A civilizáció hajnala*).

5–6. kép Komoróczy Géza: *A sumer irodalom kistükré* (korábban is közöltem); magyarázat a szövegben. – 7. egy Nomoli szobor; Internet, Wikipedia.

8. Egy fantasztikus „Ica”-kő: dinoszauruszok és emberek együtt láthatóak, ráadásul az emberek távcsövekkel kémlelik az eget (Charles Berlitz: *Atlantis*). Több képet vettem át az Internetről; a video-címek: *The Handbags of Gods*; – *Ancient Artifacts*; – *Artifacts of Sumerian civilisation*...

A felsorolt esetektől külön kell tárgyalnunk a „**gonosz**” létezését, mely inkább szellemi entitás, és azzal pusztít, hogy megszállja az arra alkalmas személyeket, felerősítve azok embertelen tulajdonságait. Ha hatalmi érdekeik úgy kívánták, gond nélkül gyilkoltak. Nálunk Buda, Árpád, Imre herceg, Zrínyi, Mátyás és még sokan mások az ő áldozataikká váltak.

Bár külső megjelenésük általában kultúralt, de ez félrevezető. Napjainkban ők azok, akik átvették az irányítást a Földön politikai, gazdasági és kulturális téren; hatalmuk most még felerősödni látszik. Nagyon erősek, és mindig védte őket besúgó- és karhatalmi rendszerük. Mindent alárendelnek a pénznek és a hatalomnak, mert zabolátlanul pénzéhesek, és nem válogatják meg eszközeiket, hogy megtartsák, sőt növeljék hatalmukat, amit egyedül akarnak birtokolni; – irigyek, féltékenyek, izzik bennük a bosszúálló gyűlölet. Csak az őket mindenben kiszolgáló, odaadó híveik érvényesülnek, a népesség másik oldalát viszont iszonyatos szegénységben tartják, legalábbis jó részüket.

Hiányzik belőlük az empátia, az érzékenység; utóbbi fejleszthető. Viszont érzékenység nélkül a művészetek távol állnak tőlük, de ez nem is érdekli őket; sőt ezen túlmenően mindenütt a kultúra megsemmisítésére törekcszenek.

A XX. században megismerhettük a gonosz entitás pusztító hatalmát, főleg a világháborúkon keresztül. Magát a „gonoszt” képviselte „Hitler és ördögi köre, a náci”!

Idővel még torzult is Hitler személyisége. Minden realitás-érzékét kezdte elveszíteni, értelmetlen, egymásnak ellentmondó intézkedéseket hozott; egészségsileg is egyre romlott az állapota, pedig végül már naponta injekciózták.

Sokan láthattunk eredeti felvételeket a náci haláltáborokról; tudunk a zsidó-holokausztról (ők voltak a legtöbben); továbbá a romák-, homoszexuálisok-, kommunisták-, politikai elítéltek-, testi fogyatékosok holokausztjáról. A beteg, halálra dolgoztatott, kiéheztetett, megalázott, emberszámba sem vett szerencsétlenekről, akiket gázkamrákba küldtek, vagy lelőttek és tömegsírba dobáltak. A családokat szétszakították egymástól, a gyerekeket szétválogatták, a legkisebbeket, akik még nem tudtak dolgozni, rögtön elgázosították Auschwitz-Birkenau gázkamráiban. A nagyobbak sem bírták sokáig az embertelen munkát és körülményeket; testileg-lelkileg tönkrement, csont-bőrré soványodott, koszos, elhanyagolt tizenévesekké váltak.

A nagy gyűjtőtáborokon kívül még kb. 47 kisebb is volt.

A gazdagok pénzzel, nagy értékű vagyontárgyakkal megválthatták magukat, már várta őket a menekítő vonat (élő elbeszélésekből értesültünk róla), nevet változtathattak, elrejtőzhettek, senki nem kereste őket.

Elmondhatjuk, hogy a „gonosz” létezik, és iszonyatos bűnökre képes. Ferenc pápa is arra figyelmeztetett, hogy ne vegyük félvállról a létezését, bármikor támadhat. Akkora erő képvisel, hogy reményünk sincs, hogy valaki vagy valami legyőzze.

A sokszor érdemtelenül kapott, ide-oda pörgetett (nagyon sok) milliós tiszteletdíjak, juttatások égbekiáltó ellentéte a kilátástalan nyomor, a lelkileg, fizikailag leépülő nép éhezése.

Félő, hogy a nagy szakmai tudással rendelkező, magas műveltséget hordozó társadalmi réteg méltó utánpótlás nélkül fog kihalni.

Vannak Magyarországgal foglalkozó sámani jóslatok, melyek sötét jövőt festenek: amikor már az ország neve és fennmaradása is veszélybe kerül, amikor végleg lejáratták az országot a világ előtt, és amikor minden vonatkozásban tönkremegy, – ez után fog eljönni a fordulat. Magyarország visszakapja mindazt, amit elvettek tőle, és az Őt megillető helyre kerül a nemzetek sorában.

Akkor nagyon gyorsan vissza kell állítanunk és újra megbecsülnünk magyarságunkat, nyelvünket; az igazmondást, a munkát, a könyveket és a művészeteket.

Magyarországot nem a pénzéhesek egyénileg felhalmozott milliói/milliárdjai fogják megtartani, hanem egyedülálló *magyar nyelve*, tehetsége, kultúrája, művészete, tudománya, amire született, és aminek lehetőségét, adottságát magában hordozza.

Irodalom

A sumer irodalom kistükre – Komoróczy Géza jegyzeteivel; Európa Könyvkiadó, Budapest, 1983
Badinyi Jós Ferenc: *Jézus Király – a Párthus Herceg*; Ősi Örökségünk Alapítvány, Budapest, 1998
Berlitz, Charles: *Atlantis*; Új Vénusz-lap- és Könyvkiadó; Budapest, 1991
Bíró József: *A szabir-magyarok őstörténete*; Magyar Közfűrészek Nemzeti Közössége; Budapest, 2000
ENKI Elveszett Könyve; Angyali Menedék Kiadó; Budapest, 2017
Gardner, Laurence: *A Grál-királyok eredete*; Alföldi Nyomda Rt., Debrecen, 1999
A Szent Frigyláda elveszett titkai; Gold Book Kft. Debrecen, 2004
Gilgames – Rákos Sándor fordítása; Európa Könyvkiadó, Budapest, 1974
Graves, Robert: *Jézus király*; Gondolat K., Budapest, 1969
Hajnóczy Gyula: *Irak építészete*; Corvina Kiadó, Budapest, 1974
Ipolyi Arnold: *Magyar Mythologia*; Heckenast Gusztáv, Pest, 1854
Kalicz Nándor: *Agyag istenek*; Corvina K., Budapest, 1980
Klíma, Josef: *Mezopotámia*; Gondolat K., Budapest, 1983
Oates, David, Joan: *A civilizáció hajnala*; Helikon K., Budapest, 1983
Paál Zoltán: *Arvisura*; Püski Kiadó, Budapest, 2003
Sitchin, Zeharia: *A tizenkettedik bolygó*; Édesvíz Kiadó, Budapest, 1996
Szent Biblia – fordította Károli Gáspár
Várkonyi Nándor: *Szíriát oszlopai*; Magvető Kiadó, Budapest, 1972
Internet – Wikipedia
YouTube videók

A két dolgozat kódjai: *Titkos társaságok* – <https://mek.oszk.hu/11500/11525> –
Sumer – a sumer istenek világa – <https://mek.oszk.hu/21000/21080>

Kecskemét, 2023. 04. 25.

Sípos Erzsébet